

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LUCIA FRANCO

OUT OF BOUNDS

OFF BALANCE
SERIES
a companion novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OUT OF BOUNDS

OFF BALANCE
SERIES
a companion novel

LUCIA FRANCO

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2022 by Lucia Franco

Edited by Nadine Winningham
Champagne Book Design tarafından
biçimlendirildi Okay Creations
tarafından kapak tasarımı yapıldı
Fotoğraf: Lindee Robinson Kapak
Modeli: Andrew Kruczynski

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Ellerine geçen her Ria ve Kova lokmasını isteyen okurlara.

OceanofPDF.com

"Bir resim bin kelimeye bedeldir derler. Ben bunun kabaca yedi yüz elli bin kelimeye bedel olduğunu söyleyebilirim."

Dismount'taki bu satır, tüm Off Balance kitaplarının son kelime sayısıdır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası Out of
Bounds'a Giriş](#)

[Dizi Oynatma Listesi](#)

[2020 Of f Balance Serisi SSS](#)

[Sevgili Malysh](#)

[Outtakes: Of f Balance serisinden silinmiş sahneler Kitaplar
Defterlerinden Silinmiş Aşk Notları Denge'den](#)

[Silinmiş Sahneler](#)

[İnfazdan Silinmiş Sahneler](#)

[Çıkıştan Silinmiş Sahneler](#)

[Twist'ten Silinmiş Sahneler](#)

[Dismount'tan Silinmiş Sahneler](#)

[Sınırların Dışında Bonusu: Lucia Kova ile Röportaj Yaptı
Avery ve Xavier'in hikayesi What's Left of Us'tan bir alıntıyı
okuyun](#)

[Of f Balance serisi hakkında açık bir mektup](#)

[Lucia Franco'nun diğer romanları](#)

[Lucia Franco Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

INTRODUCTION TO OUT OF BOUNDS

Hey, hey!

Çıkmayı başarmışsın! Orada nasıl dayanıyorsun? Hayatta kalabildin mi? Yoksa hala atlatamadın mı?

Hâlâ atlatabilmiş değilim. Dismount'un bazı bölümlerini yazdığımdan beri tekrar okuyamadım. Sonunu yazmak için evde yalnız kalmayı bekledim, içimde bunu yaparken acı çekeceğime dair bir his vardı. Ve öyle de oldu. Güneş battıktan sonra ışıklar kapalıyken yatağımda oturdum ve sona ulaşana kadar her kelimeyi yazdım.

Dismount'u yazarken hüngür hüngür ağladım. Twist'te gözlerim doldu. Ama Dismount'un son birkaç bölümü, özellikle de havaalanı sahnesi beni tamamen yıktı. Zayıflatıcı bir acı hissettim. Sanki bana yakın ve kişisel hale gelen bir dünyaya veda ediyor gibiydim. Karakterler gerçek olmuştu. Sahte hayatlarının her yönü kafamda canlı bir destan gibi oynuyordu.

Birdenbire artık hazır değildim ve her saman çöpüne sarıldım. Tutunmak ve sonraki adımlarını takip etmek istedim. Karakterler sahte değildi. Çok canlıydılar ve hayatımın bir parçasıydılar.

Off Balance serisi, Balance'ın ilk bölümünden beri Adrianna'nın Olimpiyatlara yolculuğunu ve çok az kişinin anlayabildiğı bir tutku için katlanılan özveriyi konu alıyor. Olimpiyat altını en büyük zaferdi ve o bunu elde etti. Adrianna yapmak istediğı şeyi yaptı. Her ne kadar onu gelecekte takip etmeyi çok istesem de, bu hepimizin bildiğı aynı dünya olmayacaktı. Yeni insanlar, yeni bir ortam olacaktı ve arzuladığımız Kova ve Ria olmayacaktı.

Sayfayı çevirmeden önce bilmeniz gereken en önemli şey, **Out of Bounds'un tam uzunlukta bir roman, kısa öykü veya novella olmadığıdır.** Out of Bounds, serinin beş kitabından düzenleme aşamasını geçemeyen içerikleri barındırdığı için tamamlayıcı bir roman olarak düşünülmelidir. Bazı bölümler tamamlanmış, bazıları aniden bitiyor. Bazıları uzun, bazıları ise birkaç cümle. Gerçekler, sorular ve daha fazlası var.

Dengesiz serisi sona erdikten sonra birilerinin daha fazlasını isteyeceğini milyon yıl düşünsem hayal edemezdim. Seriyeye tamamlayıcı bir roman yazmayı da kesinlikle hayal edemezdim. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Bunu sadık okuyuculara verebilmek büyük bir hediye. Sevginiz ve desteğiniz için sonsuza dek minnettarım. Bana inandığınız ve kalbimi çalan bu yasak aşk hikâyesini sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Daha fazlasına olan ihtiyaç her zaman benimle çünkü gerçek aşk asla ölmez. Kova ve Ria sonsuza dek yaşayacaklar.

XOXO,
Lucia

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SERIES PLAYLIST

Seride beş roman olduğu için her kitap için ayrı çalma listeleri oluşturmam. Bunun yerine orijinal listeye eklemeler yaptım. Bir şarkının lirik olarak anlamlı olması gerekmez. Bazen sözlerden çok şarkının ritmi önemlidir.

Diziyi yazma fikri aklıma geldikten kısa bir süre sonra radyoda Britney Spears'ın "Circus" şarkısı çalıyordu. Nakaratın ritmini duyduğumda saplantılı bir şekilde hikaye hakkında düşünüyordum. Adrenalini hissettim ve hemen Adrianna'nın müzik eşliğinde bir yer rutini yaptığını hayal ettim. Bana diziyi en çok hatırlatan şarkı bu.

İşte kitap serisini yazarken sık sık tekrarlanan şarkılar. Bunlar hem [iTunes](#) hem de [Spotify](#)'da okuyucuların takip edebileceği herkese açık çalma listeleridir. Liste çevrimiçi olarak daha uzun.

Britney Spears'tan "Circus"
Nicki Minaj'dan "Fly"
Justin Timberlake'ten "Mirrors" Usher ve
Jadakiss'ten "Throwback" Ariana
Grande'den "Love Me Harder"
Ariana Grande'den "Dangerous Woman" Nick
Jonas'tan "Chains"
Imagine Dragons'tan "Demons"
Alessia Cara'dan "Wild Things"
Selena Gomez'den "Hands to Myself"
Selena Gomez'den "The Heart Wants What It Wants" Ellie
Goulding'den "Powerful"
Ellie Goulding'den "Love Me Like You Do" The
Weeknd'den "Starboy"
Jessica Simpson'dan "Sweetest Sin"
Fifth Harmony'den "That's My Girl"
Taylor Swift'ten "Eyes Open"

Bruno Mars'tan "It Will Rain" Bruno
Mars'tan "Gorilla"
Nick Lachey'den "What's Left of Me"
Enrique Iglesias'tan "Tonight I'm F**king You"
Katy Perry'den "Wide Awake"
MAX'den "Light's Down Low"
Sia'dan "Bird Set Free"
Trey Songz'dan "Neighbors Know My Name"
Halsey'den "Without Me"
Camila'dan "Never Be the Same"

OceanofPDF.com

2020 OFF BALANCE SERIES FAQ

Off Balance serisinin Aralık 2019'da Amazon'dan kaldırılmasıyla ilgili birçok soru geldi. Okurlardan gelen endişeleri bir araya getirdim ve referans olması için bir SSS yazmayı tercih ettim. Umarım bu, seri ve son kitap olan Dismount ile ilgili soruları ele alır.

Dismount'u okumadan önce SSS bölümünü okumam gerekiyor mu?

Hayır, kesinlikle hayır. Her gün seride yapmak zorunda kaldığım değişiklikler ve bunun son kitabı nasıl etkileyeceği hakkında sorular alıyorum. Bu SSS'yi, seriyi ilk kitaptan beri okuyan ve Amazon'dan kaldırıldıktan sonra soruları olanlara yardımcı olması için bir araya getirdim. Aynı zamanda meraklı yeni okuyucular için de cevap bulabilecekleri bir yer.

Orijinal kitapları okuyup Dismount'a atlarsam, yine de mantıklı olacak mı? Yoksa yaşlar/yıllar/zaman çizgisi artık birbirine uymayacak mı? Kitapları yeniden okumam gerekir mi?

Evet, mantıklı olacak. Ortam ve yaşlar değişmiş olsa da, ilk dört kitabı gözden geçirirken orijinal hikayeye dokunmamak için gerçekten çok çalıştım. Başından beri okuyan okuyucular için hala anlamlı olacak.

Off Balance serisi eskisi gibi aynı endişe ve duyguya sahip olacak mı?

Okumak öznel olduğu için buna cevap vermek zor. İçimdeki yazar evet demek istiyor, gözden geçirilmiş, güvenli baskı

orijinal baskı ile aynı etkiye sahip. Sadece gerekli kısımları yayın için güvenli hale getirmek amacıyla revize ettim. Hâlâ endişeliyim.

Arada yaş farkı olacak mı? Hala tabu mu?

Hala bir yaş farkı var ve bu hala çok mevcut. Tabu yönü de öyle.

Dismount'ta ne kadar değişiklik yaptınız ve bu değişiklik hikayeyi etkileyecek mi?

Yaptığım toplam değişiklik sayısını bilmiyorum. İlk dört kitabın revizyonları tamamlandıktan sonra yeni değişikliklere uyum sağlamak için tüm hikayenin yeniden yazılması gerekti. Dismount'u gözden geçirmeye ilk bölümden başladım ve sonuna gelene kadar devam ettim ve sonra yeniden başladım. Esasen, oldukça fazla değişiklik yapıldı ama hiçbiri hikayeyi etkilemedi. En büyük değişikliklerden biri Kova'nın suçlamalarıydı. Yeniden yazımlar yapıldıktan sonra suçlamalar azaltıldı çünkü mekânın taşınması gerekiyordu.

Bir yazar olarak kitaplarınızda değişiklik yapmak zorunda kalmak sizi rahatsız ediyor mu?

Evet. Romantizm bir kurgu türüdür. Tıpkı mafya aşk romanları gibi uydurma bir hikayedir. Birinin ne okuduğu, onu onayladığı anlamına gelmez. Ve kişinin romantizmi nasıl algıladığı kendi fikridir. Görüşleri yüzünden başkalarına eziyet etmek için toplanmak, kitapları ihbar etmek, insanların hayatlarını tehdit etmek ve bunu yapmak uğruna başka bir insanı aşağılamak işi kişiselleştirir. Bu artık bir görüş değildir. Bu zorbalıktır ve zorbalıkla birlikte gelen istismar tarif edilemez. Çizgiyi tamamen aşar. Zorbalık bir kitabın -ya da bu durumda bütün bir serinin- yeniden yazılması için bir neden olmamalıdır. Kitaplar en başta yazmak için terapötikti, duygularımı serbest bırakmanın bir yoluydu.

Bırakın kitapları okumayı, spor hakkında hiçbir bilgisi olmayan insanlar tarafından, genel hikayeyi nasıl yeniden yazacağım, karakterleri kaç yaşında yapacağım, hikayenin hangi ülkede geçmesi gerektiği, kitaplarımı hangi kategoriye yerleştirmeme izin verileceği konusunda tavsiyeler aldım. Özellikle sporun doğasını ve zaman çizelgesi için ne kadar kritik olduğunu anlamayan biri için bu kadar köklü değişiklikler mümkün değildi.

İçten içe, kitaplarımı tekrar yayınlamak ve zorbaların (umarım) durması için hikayeyi özgün tutmak adına elimden gelen en iyi şekilde yeniden yazmak zorunda kalacağımı biliyordum. Neden paranormal bir hikâyede yaş farkının kullanılması kabul edilebilirken, yasak bir hikâyede kabul edilmiyordu? Fark edilmemesi için her kitaba stratejik olarak bir uyarı etiketi yerleştirilmişti. Seride değişiklik yapmak içimi parçaladı.

Dismount'un sansürlenmemiş bir versiyonunu yayınlayacak mısınız?

Hayır. Dismount'un sadece bir versiyonu olacak.

Bende orijinal e-kitaplar var. Değişecekler mi?

Hayır. 2020 Temmuz ayından önce herhangi bir çevrimiçi perakendeciden bir eKopi satın aldıysanız, bunlar değişmeyecektir.

Revize edilmemiş orijinal versiyonlar hala ciltsiz olarak mevcut olacak mı?

Evet. Orijinal, revize edilmemiş basılı kitaplar ve e-Kitaplar sadece web sitemde mevcut. Tüm çevrimiçi perakendeciler gözden geçirilmiş baskılara sahip olacak.

Değişiklikler hikayeyi nasıl etkiliyor?

Her kitapta dalgalanma etkisi yaratan kapsamlı değişiklikler yapıldı, ancak neyse ki orijinal hikayeyi etkilemediler.

Karakterlerin yaşlarını değiştirdiniz mi?

Yaşı değişen tek karakter ana karakter Adrianna'dır. Başlangıçta, Adrianna Denge'nin başında on beş yaşındaydı ve romanda on altı yaşına girdi. Gözden geçirilmiş baskıda Adrianna on altı yaşındadır ve on yedi yaşına basmıştır.

Hikayenin geçtiği yeri mi değiştirdin?

Evet. Hikaye Florida'dan Georgia'ya taşındı. Şehir isimleri konuma uyacak şekilde revize edildi ve bazıları yeniden kullanıldı.

Adrianna'nın yaşını neden sadece bir yaş büyük olarak değiştirdiniz?

Georgia'nın rıza yaşı on altıdır. Hikayeyi gerçekçi kılmak için, yaşının onun boyundaki bir jimnastikçiye mümkün olduğunca yakın tutulması gerekiyordu. Bir jimnastikçinin Olimpiyat sürecine on sekiz yaşında ya da başka bir ülkede başlaması gerçekçi değildir.

Yeni detaylar nelerdir?

Hikaye Florida'dan Georgia'ya taşındı. Rossi'lerin evi artık Palm Bay'de ve Dünya Kupası artık Florida'nın iki saat dışında. Hikayenin tamamı Georgia'da, doğu kıyısındaki hayali bir kasabada geçiyor. Daha fazla açıklık getirmek için:

Palm Beach, Florida, artık Palm Bay, Georgia'dır.

Palm Bay, Savannah, Georgia'nın içinde yer alan hayali bir kasabadır.

Palm Beach Adası artık Amelia Adası oldu.

Dünya Kupası Jimnastik Akademisi'nin Florida'nın batı kıyısında yer aldığı Cape Coral, artık Georgia'nın doğu kıyısındaki Amelia Adası'nın iki saat güneyinde yer alıyor.

Seks sahneleri aynı kalacak mı? Onların sevişmesi okuduğum en iyi sevişme! Eller aşağı, hiçbir şey karşılaştırılmaz.

Çok teşekkür ederim! Revizyonlar sırasında hiçbir şehvetli sahne değiştirilmedi. Hepsi aynı kaldı.

Off Balance serisini KU'ya geri koymayı planlıyor musunuz?

Ne yazık ki kitaplarımın hiçbirisi Kindle Unlimited'a geri dönmeyecek. Amazon, Nook, Google Play, iBooks, Kobo, Eden Books ve web sitemden anında indirilebilecekler, böylece okuyucu romanı saklayabilecek.

Revizyon gerektirecek bariz yaş dışında ne gibi değişiklikler yapıldı? Ben yazarların kitaplarına dahil ettikleri tüm karmaşık ayrıntılara odaklanmayan bir okuyucuyum. Gözden geçirilmiş versiyonlar herhangi bir şekilde hikayeyi veya karakterlerin kişiliklerini değiştiriyor mu? Orijinal kitaplardan ne kadar farklı olacaklar ve son kitap çıkmadan önce satın alıp yeniden okumamız gerekecek mi?

Son kitabı okumak için gözden geçirilmiş baskıları satın almanız veya okumanız gerekmeyecektir. En ince ayrıntılar yeniden yazıldı, ancak Dismount'u okuduğunuzda hiçbir karışıklık olmamalı. Hikâyenin büyük ölçüde değiştirilmesini engellememe yardımcı olmak için yardımlarını sunan beş inanılmaz kadınla yakın bir şekilde çalıştım.

Gerekli değişiklikler beş kitapta da ciddi bir domino etkisi yaratmış ve kapsamlı revizyonlar yapılmasını gerektirmiştir. Değiştirilmesi gereken çok sayıda yaş referansı vardı. Mekânlar ve manzara referansları gözden geçirildi. Gerçek şehirler ve otoyollar değiştirildi. Mevsimler, adı geçen üniversiteler ve eyalet yasaları değiştirildi. Birinin kitapları tekrar rapor etmesini tetikleyeceğinden korktuğum kelimeler, birden fazla satır

Saldırgan sayılabilecek diyalogların hepsi revize edildi. Avery ve Sophia'nın yeni konuma uyması için artık hafif bir güney aksanı var. Bazı revizyonlar fark edilecek, bazıları fark edilmeyecek. Bunlar küçük görünebilir, ancak büyük ölçekte çok daha büyük oldular.

Kindle'imda bulunan kopyalar değişecek mi? Otomatik olarak güncellenecekler mi?

Amazon'da Aralık 2019'dan önce satın alınan Off Balance serisindeki herhangi bir Kindle kitabı, gözden geçirilmiş baskı ile otomatik olarak güncellenmeyecektir.

Revizyonlardan önce kitapların basılı kitaplarını sipariş edebilecek miyim?

Orijinal versiyonlar - hem ciltsiz hem de e-kitap - her zaman web sitemden satın alınabilecektir. Orijinal, düzenlenmemiş versiyonların bulunabileceği tek yer orasıdır.

Yayıncılık için sadece Amazon'da mı kalacaksınız yoksa hikayelerinizle bu kadar kısıtlanmak zorunda kalmamanın bir yolunu bulacak mısınız?

Bu, bağımsız bir yazar olmanın ve geleneksel bir yazarın sahip olduğu şekilde desteğe sahip olmamanın talihsiz tarafıdır. Kitaplarının Amazon tarafından benimki gibi engellenip kaldırılmasını kontrol edebilecek tek bir bağımsız yazar bile yok. Herhangi bir kişi bir yazarın kitabını rapor edebilir ve kaldırılmasını sağlayabilir. Bunun için fazla bir şey gerekmiyor.

Diğer bazı bağımsız yazarlara tanındığı gibi Amazon'da kişisel bir bağlantım olmadığı için Amazon, romanlarımın gelecekte tekrar kaldırılmasını önlemek için uygun değişiklikleri yapmama yardımcı olamadı. Genel müşteri hizmetleri temsilcileri kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu ve yardımcı olamadılar. Kitaplarıma ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve

Neyin değiştirilmesi gerektiğine dair bir sebep ya da öneri sunmamıştır.

Tüm kitaplardaki diyalog ve sahnelerde değişiklikler olacak mı?

Beş kitapta da sahnelerin çeşitli bölümlerinde ve diyaloglarda değişiklikler yapıldı.

Dismount orijinal hikayeye dayanarak mı yayınlanıyor, yoksa yapmak zorunda kaldığınız değişiklikleri yansıtacak şekilde mi yazıldı?

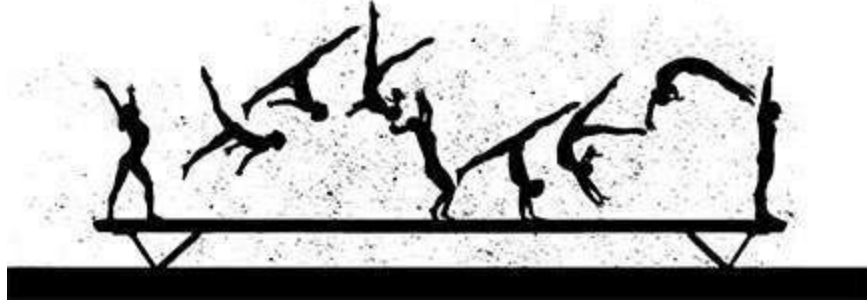
Önceki dört kitapta yapılan değişiklikleri yansıtmaları için Dismount'ta önemli revizyonlar yapıldı. Dismount, önceki kitaplar Amazon'dan kaldırılmadan önce yazılmıştı.

Değişiklikler bitirmek istediğiniz yolu etkiledi mi? Attan inmek mi?

Kısmen. Dismount'u zaten yazmıştım. Kurgusal hikayeyi revize etmek zorunda kaldığımda, başlangıçta yazdıklarımı etkiledi.

Sonunda hikayeden memnun kaldım. İstedığım bu muydu? Hayır. Ama gerçekten sevdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MY DEAREST MALYSH

Kova'nın Sevgililer Günü Mektubu

True Story Book Blog, Şubat ayında kurgusal karakterlerin sevgililerine yazdıkları aşk mektuplarını içeren bir bölüme ev sahipliği yapıyor. Bunlar yazar tarafından gönderilen ve daha sonra blogda yayınlanan orijinal eserlerdir.

Kova'nın mektubunu tamamlamak iki hafta gibi uzun bir süre aldı. Son derece içine kapanık bir karakter ve rahatsız edilmek istemiyor. Ondan duyguları almak beklemediğim bir zorluktu. Ancak, onu çözenin zorluğunu sevdiğimi fark ettim ve bunu dört gözle bekledim.

İçsel mücadeleye rağmen, bu aşk mektubu her zaman kalbimde özel bir yer tutacak. Kova'nın kim olduğunun bir parçasını ortaya çıkarabildim ve Adrianna'ya olan duygularının ne kadar derin olduğunu görebildim.

Kova'dan Adrianna'ya yazılmış bu aşk mektubu ilk olarak True Story Book Blog'da yayınlandı. Daha sonra bunu Denge'ye eklemeye karar verdim. Aslında olay örgüsünün bir parçası değildi.

True Story Book Blog'un sahibi Lisa, Denge'nin ilk beta okuyucularından biriydi ve bana on iki yüzden fazla düzeltme bıraktı.

Doğru okudunuz. Bin iki yüz yorum. İlk taslak beta dosyasına. Bir süre güldük.

bunun üzerinde.

Altı yıl sonra, Lisa'nın aynı paha biçilmez önerilerini hala yazdığım romanlara uyguluyorum.

Sevgili Adrianna'm,

Bu Sevgililer Günü'nde kendimi her zamankinden daha fazla seni düşünürken buluyorum, bunun ahlaksızlığın ötesinde olduğunu çok iyi biliyorum.

Çoğu gün kendimle ne yapacağımdan emin değilim. Hasta, kızgın ve en önemlisi de seni istememem gereken şekillerde istediğim için suçluluk duyuyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Bundan öğreniyorum ve bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyorum. Parmaklarım seni eğitmek için bedenini her kavradığında içimde kaynayan bir ateş olmamalı. Dehşete düştüm

Düşüncelerim yüzeysel bile değil.
Umutsuzca meşgul olmaya, sana bakmamaya çalıştım.

başka bir koçla çalıştığınızda, ama ben çok başarısız oldum. Her zaman aklındasınız, görüşümdesiniz.

Ama en kötüsü de ne? Bazı günler' bunun yanlış olduğunu umursamıyorum. Bazı günler düşüncelerimin dağılmasına izin veriyorum ve gerçekten reşit değilmişsin gibi davranıyorum. Çünkü bana nasıl baktığını gördüm. İçten içe beni, benim seni istediğim kadar çok istediğini biliyorum. Masum dilinin tenimi okşadığını, ürkek ellerinin bedenimde dolaştığını düşündükçe bedenim akıl almaz bir arzuyla canlanıyor. Doyuramadığım derin bir acı yarattınız. Yanardöner, yeşil gözlerin beni büyülüyor. Seni ne kadar aşağı itersem iteyim, asla vazgeçmeme dürtün bana ilham veriyor. Beni heyecanlandırırıyorsun. Şansımı denemek ve neler olacağını görmek için beni çok isteklendirirsin.

Sadece bir öpücük bile en tatlı günah olurdu. Ama bir öpücük başka bir öpücüğe yol açacak ve sonra ellerim senin mükemmel, genç vücudunda dolaşacak...

Ve korkarım kendimi durduramayacağım. Dudaklarını dudaklarımda, çıplak bedenini üzerimde hissetmek istiyorum. Ben senin sıkı vücudunu kavrarken, sıcaklığımız seksimizle havayı doyuruyor. Bu, çok yanlış olduğunu bildiğim halde sana yapmak istediğim ve hissettiğim şeylere değinmiyor bile. Ahlaken yanlış. Uygunsuz. Kurallara ve yasalara aykırı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yüce Tanrım! Kafamı karıştırıyorsun ve sen yakınımıdayken düzgün düşünemiyorum. Sen, benim tatlı Adrianna'm, tam bir baştan çıkarıcısın.

Seni istememem gerektiğini biliyorum. Seni bu sıfatla düşünmemeliyim ama konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum.

Oh, ama yankıları buna değer. Hızını ayarlamana bile izin verirdim. İlk başta.

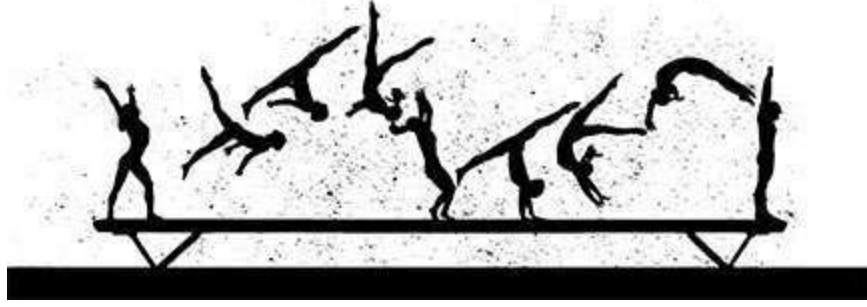
Ne demek istediğimi anlıyor musun, tatlım? Her yerdeyim, düzgün düşünemiyorum. Ve eğer içimde zonklayan bu ihtiyacı serbest bırakmazsam, kim bilir neler olacak.

Seni bu şekilde düşünmekten, bana bunu yapmandan nefret ediyorum. Bu etik değil. Ben ancak bu kadarına katlanabilen bir adamım.

Keşke bu mektubu size verebilseydim de her gün yaşadığım iç kargaşayı görebilseydiniz, ama bunu göze alamam. Biri öğrenirse her şeyimi kaybedebilirim.

şimdilik Katja'yla idare etmek zorundayım. Ama sana duyduğum bu ihtiyacı daha ne kadar bastırabileceğimden emin değilim.

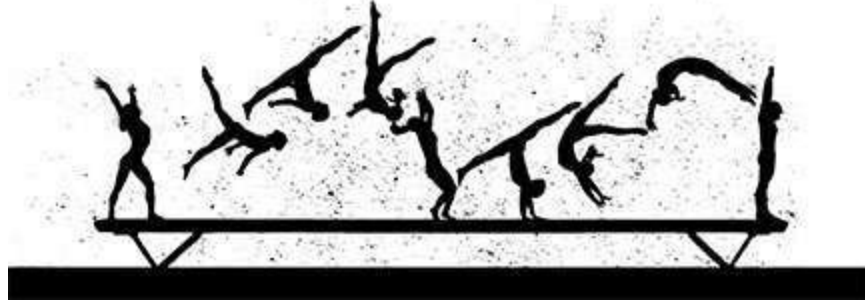
K

OUTTAKES: DELETED SCENES FROM THE OFF BALANCE SERIES BOOKS

Aşağıdaki silinmiş sahneler ya artık olay örgüsüne uymayan, diziye bir bütün olarak ileriye taşıyan ya da karakterlerin gelişiminde ve kişiliklerinde bir değişiklik olan ve sahnenin artık onlarla uyumlu olmadığı parçalardır. Bazen bir fikir işe yaramaz ve kaldırılır. Bu bölümler tam uzunlukta bir hikaye değildir.

OceanofPDF.com

DELETED LOVE NOTES FROM THEIR NOTEBOOK

Kova ve Adrianna arasındaki sonraki birkaç kayıt, gizlice paylaştıkları not defterinden alınmıştır.

Defer, Kova'nın bakış açısını ortaya koymanın bir yoluydu ama aynı zamanda Adrianna'nın onu daha iyi anlamasını sağlıyordu. Adrianna'nın Kova'yla kimsenin haberi olmadan özel olarak konuşabileceği bir yerdı. Ya da öyle sanıyorlardı.

Girişler başlangıçta bölümler arasına yerleştirilmiş ve seri boyunca yayılmıştır. Ancak, bu yerleştirme hikayenin akışını bozdu, bu yüzden silindiler ve bazıları başka bir yerde yeniden kullanıldı.

Bana insanların senin hakkında bilmediği bir şey söyle.

- Pamuk şekere bayılırım.

Ben ciddiylim.

- Ben de.

Pamuk şekeri gerçekten seviyor musun? Kaç yaşındasın sen? Beş mi?

- Dah malyshka. Tatlıya düşkünüm ve evimde sakladığım torbalar var.

Hâlâ terapistinizin önerdiği gibi yazıyor musunuz?

- Evet. Son zamanlarda çok yazdım. İki defter ve bir kutu dolusu kalem bitirdim.
Özel kalemleri seviyorum.

Görebiliyor muyum?

- Hayır.

Eğer hafta sonu için bir yerlere gidebilseydik, nereye giderdik?

- Babamın bir zamanlar bana bahsettiği bir kasaba var. Araştırdım. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Küçük kasaba cazibesine ve kiralanabilen eski güney evlerine sahip, kendinize ait bir yatak ve kahvaltı gibi. Köyde yürüyerek gidebileceğiniz küçük dükkanlar, her yerde açan tonlarca muhteşem çiçek ve yemek yiyebileceğiniz yerler var. Bana o kadar huzurlu göründü ki, hafta sonu için kalkıp gidebilseydim, ilk olarak orayı seçerdim. Sadece uzaklaşmak için.

Dah, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu anlamaya başlıyorum.

- Kulağa rahatlatıcı bir hafta sonu gibi geliyor. Tek kelimeyle mutluluk.

Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Bu hafta sonunu atlatmamı sağladığın için teşekkür ederim. Önümde zorlu yollar var ama sen yanımda olduğun sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyorum.

- Her zaman senin yanında olacağım. Eğer beni kabul edersen tabii.

Üstte mi altta mı?

- Neyin üstü ya da altı? Simit mi? Ranzanın mı? Kek mi? O zaman hepsinin üstü olur. Üstü severim.

Aradığım cevap bu değildi.

- Bu da ne demek oluyor? Benim için kekin altını yemeyeceğin anlamına mı geliyor? Oh, unutmuşum. Gizli bir tatlıya düşkünlüğün var, eminim kremasını da seviyorsundur.

Öğrenecek çok şeyin var.

- Öyleyse öğret bana.

Bir gün... Zamanlama her şeydir, Malysh.

- Benim için çoktan dibe vurdun. ;)

Belli olanın dışında diğer uyruğunuz nedir?

- Tahmin et bakalım.

Yunan mı?

- Hayır.

İngiliz?

- Buna cevap bile vermeyeceğim.

Romence?

- Hayır.

İranlı?

- Hayır.

SÖYLE BANA.

- Hayır. Bu işin eğlencesini kaçıırır.

Keşke burada benimle olsaydın. Seni özlüyorum. Ortaya çıkıp yanımda olacağını düşünerek omzumun üzerinden bakıp duruyorum ama yoksun. Yanımda sen olmayınca garip hissediyorum. Burada olmaman hoşuma gitmiyor.

- Ben seni daha çok özlüyorum. İnan bana. Ne zaman votkadan bir yudum alsam, öptüğüm senin dudaklarınmış gibi davranıyorum. Ve geçen hafta kendimi sersemletecek kadar içtim. Öpücüğünle sarhoş oldum.

Neden? Neden bu kadar çok içiyorsun? Hasta olduğunu sanıyordum.

Kova günlerce cevap vermedi.

CEVAP VER BANA.

Bana fantezinin ne olduğunu söyle.

- Olimpiyatlarda altın madalya kazanmak.

Malysh, bunu zaten biliyorum. Başka bir şey söyle.

Sana bir ipucu vereyim, üşümüştün.

- İstedğim yemeği yemek için mi?

Soğuk.

- Uyumak için?

Son derece soğuk. Beni sıkıyorsun.

- Buradan uzakta bir adada yaşamak mı?

Kiminle?

- Kim bilir. Belki adı H ile başlıyordur.

Boş ver. Artık fantezinin ne olduğu umurumda değil.

Bu arada, hiç sormadım. Aletindeki tadımı nasıl buldu?

- Neden beni kızdırıyorsun?
- İzlediğini düşünürsek, ne düşünüyorsun?

Kendinizi bir gün kaç ocuk sahibi olarak görüyorsunuz?

- Neden ocuk istediğimi düşünüyorsunuz?
Çoğu kadın ister.

Ben de öyle düşünmüştüm.

- Hmm... Sanırım bunu hiç düşünmedim. Yani, ocuk istediğimi biliyorum. Sanırım... belki dört? Dört iyidir. Çift sayı. Büyük bir aile istediğimi biliyorum ve hepsinin kız olmasını isterim. Peki ya sen?

Hiç yok. Hiç demeyeceğini umuyordum. Küçük dinsizlere ayıracak vaktim yok. Özellikle de bütün gün çığlık atanlara koçluk yaparken.

- Kocaman yeşil gözleri ve at kuyruğu olan küçük bir kızın oturma odasında takla atmasını istemiyor musun?

Hayır. Asla. Bu hayatta olmaz. Onlara koçluk yapıyorum. Bu benim için yeterli.

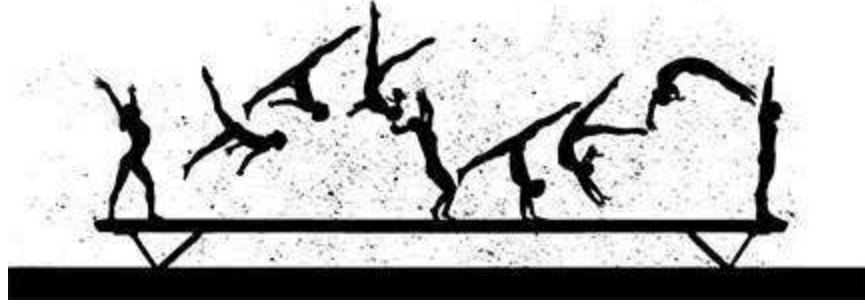
- Hiç çocuk istemediğine inanamıyorum.

Kısır olmak için bir randevu almayı planlıyorum.

- Sen bir pisliksin. Bence bir ya da iki küçük kızla çok sevimli olurdun.

Eğer sen değilsen, o benim ölümüm olur.

- Umarım bir gün çocuğun olur. Küçük jimnastikçilere nasıl koçluk yaptığını görüyorum. Bir gün iyi bir baba olursun. Ayrıca vazektomi seni kısır yapmaz.

DELETED SCENES FROM *BALANCE*

Bu sahne aslında Denge'de dokuzuncu bölüm civarında gerçekleşti. Avery ve Adrianna arasında, Adrianna'nın Kova'ya karşı bir şeyler hissetmeye başlamasından kısa bir süre sonra geçiyor ve Adrianna bunun farkında değil.

İki nedenden dolayı silmekte zorlandım. Birincisi, Avery ve Adrianna arasındaki arkadaşlığı ilk sayfadan itibaren sevdim ve ikincisi, bu sahnenin Adrianna'nın Kova'ya olan hislerine açılan kapıyı kırdığını hissettim.

"Adrianna, benimkine kıyasla senin esneme hareketlerin nasıldı? Yardımcı oluyor mu, olmuyor mu?" Ağır, sahte bir Rus aksanıyla söyledim ve en iyi arkadaşım güldü.

Yataktaydım, bitkin düşmüştüm ve geçen hafta Avery'ye olanları tekrarlıyordum. Kova bana rutin olarak kendi yöntemlerinin işe yarayıp yaramadığını sormayı ihmal etmemişti. Sanırım kendi yöntemlerinin daha iyi olduğunu ve sonuç verdiğini bilmekten keyif alıyordu. Bir fark görüyordum ama bunun kendimi buna inanmaya alıştırdığım için mi yoksa gerçekten işe yaradığı için mi olduğundan emin değildim.

"Avery, donup kaldım. Neden bilmiyorum ama sonra ona yalan söylemeye karar verdim."

"Bekle, sana her sorduğunda ona yalan mı söyledin? Tam bir aptalsın. Ne dedin sen?" Kıkırdadı.

"Şey, her gün değil. Değiştirdim. Ona henüz büyük bir fark görmediğimi söyledim, sonra da yardımcı olduğunu söyledim. Gerçek şu ki, sanırım bir fark gördüm. Her yönden daha iyi hissediyorum. Sadece haklı olduğunu kabul etmek istemedim çünkü bu konuda çok ukala. Bana her zaman mümkün olduğunca fazla esnemem ve gerilmem öğretilmişti. Bu kadar uzun süre yanlış yaptığımı ya da kendime zarar verebileceğimi bilmek beni deli ediyor." Durakladım. "Ne dedi biliyor musun?"

"Hayır, ama içimde bana söyleyeceğine dair bir his var."

Kıkırdadım. "İşini doğru yapmıyor olmalı ve beni tekrar nereye yerleştirebileceğini görmek için programını gözden geçirmeli. 'Kulağa hoş geliyor' demekten başka bir şey gelmedi aklıma." Alnıma bir şaplak attım. "Avery, kendimi bir pislik gibi hissettim."

Kıkırdadı. "Neden?"

"Neden? Neden yalan söyledim?" Onu sorguladım.

"Çünkü onun çekici olduğunu düşünüyorsun, işte bu yüzden. Telaşlandın ve nasıl davranacağını bilemedin."

Alay ettim. "Yok."

"Bir erkeğin sevimli olduğunu düşündüğünde hep kekeliyor ve aptalca şeyler yapıyorsun!" diye karşı çıktı telefonda. Tanrım, onu özlemiştim.

"Senden nefret ediyorum."

"Yapmıyorsun," diye mırıldandı gülerken. "Haklı olmamdan nefret ediyorsun."

Sessizlik ve sonra dedim ki, "Tamam. Belki beni geriyor ve biraz sevimli olduğunu düşünüyorum. Gerçekten güzel gözleri var, Ave. Yine de bu haklı olduğun anlamına gelmez."

Gülmemek için dudaklarımı düzleştirdim.

"Sen nasıl istersen."

"Avery!"

"Ne?"

"Odaklan!"

"Neye odaklanayım?" diye bağırdı.

"İkilemime!"

"Ne ikilemi? Bir ikilem olduğunu hiç söylemedin. Sadece Koç Kissable ve senin aptalca şeylerin hakkında konuştun."

dedi ve hepsi bu kadar."

"Sen göremiyorsun ama şu anda sana gözlerimi deviriyorum." Avery'den tam bir kahkaha geldi, ben de devam ettim,

"Onunla ne hakkında konuşacağım?"

"Neden onunla konuşma ihtiyacı duyuyorsun ki?"

Tırnaklarımı yaptırırken teknisyenlerle konuşmuyorum."

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım... sonra yirmiye.

"Adrianna?"

"Ave, bu kesinlikle aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun," dedim ciddi bir tonda. "Koçuma biraz aşık olabilirim, bu yüzden konuşmak aramızdaki ilişkiyi daha az garip hale getirecektir. Benim için."

"Bu sadece senin kafanda garip, onunkinde değil. Onun da aynı şeyi düşündüğünden şüpheliyim. Sen on altı yaşındasın, onun gibi seksen değilsin."

Saçımın bir tutamını döndürürken, iri elleriyle kalçamı nasıl kavradığını ve parmaklarının üzerimde nasıl gezindiğini düşündüm. Sözlerini ve talimatlarını nasıl hissettiğini ve benim de onlara inanmamı istediği için dokunuşunun nasıl farklı, daha tutkulu olduğunu.

Vücudum ısındı ve yorganı üstümden attım. Bir kolumu başımın üzerine attım ve gözlerimi kapattım.

"Sanırım, bilmiyorum. Hayden babamla nasıl arkadaş olduklarını sormam gerektiğini söyledi."

"Peki Hayden...?"

"Erkek takımındaki çocuklardan biri ve şu ana kadar tek arkadaşım."

"O zaman öyle yap. Ona öyle sıkıcı bir şey sor ki uykusu gelsin." Ruh halimi yumuşatmayı ve beni gülümsetmeyi Avery'ye bırakın. "Ya da gerçekten aklını başından almak istiyorsan, jimnastikten ve nasıl başladığından bahset." Alay etti.

"Elimde olsa şu anda seni yumruklardım."

Bu sefer Avery güldü.

"Yarın yine onunla mı çalışacaksın?"

"Yarın korkunç bir bale dersim var. Gerçi önümüzdeki birkaç gün içinde falan dedi."

"Şaka bir yana, bana ihtiyacın olursa ben buradayım. Ama bu kadar küçük bir şey için stres yapma."

Komik, Hayden'ın söylediği de neredeyse tam olarak buydu.

"Biliyorum, sadece ona bu kadar yakın çalışmak ve söyleyecek bir şeyiniz olmadığında göz temasından kaçınmak garip."

"Sadece sen tuhaflaştırırsan tuhaf olur. Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım sadece onu merak ediyorum."

"Sadece o anki akışa bırakın ve sizi nereye götüreceğini görün. Fazla düşünme. Onunla çok fazla çalışacaksınız, bu yüzden yüzünderken rahat olsan iyi olur."

Esnedim ve "Ah, fazla düşünüyorum ve sanırım yorgun olduğum için böyle yapıyorum. Telefonu kapatacağım. Yarın için zihinsel olarak hazırlanmam gerekiyor ve şu anda çok yorgunum."

"Seni annenin karbonhidratları özlediğinden daha çok özledim. Görüşürüz, kızım."

Kıkırdayarak telefonu kapattık. Avery'yi tek kelimeyle tanımlayacak olsaydım, bu tahmin edilemez olurdu.

Bu, sıra dışı yazılmış yapboz sahnelerinden biri. Dünya Kupası'ndaki bir Noel partisi için aklıma gelen bir fikirdi. Yirmi beşinci bölüm civarında gerçekleşmesi ve gerilime neden olması gerekiyordu.

Nihayetinde, artık olay örgüsüne ya da karakterlerin kişiliklerine uymuyordu, bu yüzden bir tanesinde oldukça hızlı bir şekilde iptal edildi

taslakların.

Üstesinden geledim. Bir Noel partisi. Lanet olası spor salonunda. Tanrı korusun, biraz özel bir yerde yapılabilirdi,

Bir kongre merkezi ya da kulüp gibi. Bence hepimiz bir sanat galerisinde olmaktan daha memnun oluruz. Spor salonu dışında her yer, evimizden uzaktaki evimiz. Haftanın altı günü tebeşirle yemek yediğimiz, uyuduğumuz ve nefes aldığımız yer. Bunun kimin fikri olduğunu bilmek isterdim.

Dürüst olmak gerekirse, o pis Rus sayesinde kötü bir ruh hali içindeydim.

Lobi ve kafe, kağıt flamalar veya balonlarla değil, şık süslemeler ve masa parçalarıyla süslenmişti. Bir spor salonunu çok fazla andırmıyordu ve herkes şık giyinmişti.

Dışarıdan bir jimnastikçi gibi görünebilir ve yaklaşan yarışmalar dışında dünyada umurumda olmayan bir rol oynayabilirim, ancak görünüş aldatıcıdır. Çünkü içimde kalbim acıyordu ve aklımda çok şey vardı.

Kova bekâretimi aldığından beri, günün her saniyesi aklımdaydı. Tanrım, ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyor, ağzının tadını hâlâ alabiliyordum. Her gün antrenmanda ona soğukkanlı bir yüzle ve kaygısız bir tavırla bakmaya çalıştım ama zırhım çatlamaya başlamıştı. Gerçek şu ki, koçumla yattım.

Dairemden çıkıp gittiğinden beri haftalar geçmiş gibi hissediyordum. Aslında günler önceydi. Ama dişlerimi sıkma ve onun bitmek bilmeyen emirlerine katlanma zorunda kaldığım günler oldu. Ve daha da kötüsü, yaptıklarımız karşısında sanki on sentlik bir şeymişim gibi umursamaz tavır. Ama dürüst olmak gerekirse, bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

İçimden homurdandım. Mantıksız davranıyordum.

Kova'ya baktım. Onu bu gece yanında güzel kız arkadaşıyla görmek içimde bir şeyleri kırmıştı. Duygusal kaçamaklarına ve antrenman sırasındaki sık kafalı tavırlarına katlanabiliyordum ama sanki duygularımın artık hiçbir önemi yokmuş gibi kız arkadaşını yüzüme vurduğunu görmek beni gerçekten derinden etkiledi.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, düşmanın yaklaştığını hissetmedim.

"Tanrım, çok güzel, değil mi?" Reagan, Katja'ya doğru başını sallayarak söyledi.

Bakışlarını takip ettim. Katja, Kova'nın yanında durmuş, bir jimnastikçinin ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim kişilerle konuşuyordu. Doğal olarak benimkiler yoktu. Ancak, burada olmayanlar sadece onlar değildi. Reagan'ın ailesi de burada değildi.

"Elbisen çok güzel," dedi.

Belki de tatil ruhundan kaynaklanıyordu ama Reagan bu gece bana çok iyi davranıyordu. Buraya ilk geldiğimizde bana şekersiz bir kek getirmişti.

Kaşlarımı çatarak elbiseme baktım. Üzerimde Diane Von Furstenberg marka, sekiz yüz dolarlık, yere kadar uzanan şifon pileli bir elbise vardı. Bir omzu keskin köprücük kemiğimi gösteriyordu ve canlı mavi kumaş bana üzerinde bulut olmayan yaz gökyüzünü hatırlatıyordu. Nude, bantlı topuklu ayakkabılarla eşleştirdiğimde, tasarımcının ikonik elbiselerinden biriyle yanlış yapamazdım. Aşırı şık olacağımdan endişelenmişim ama şaşırtıcı bir şekilde öyle olmadı.

"Aslında dün gece ofisinde birbirlerine girdiklerini duydum."

Bu hemen dikkatimi çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Sakin ol Adrianna, dedim kendime.

"Lanet olsun..." dedi yavaşça, sanki İngilizceyi anlamaktan acizmişim gibi.

Başımı yavaşça ileri geri salladım, yanaklarım ısınıyordu. "Evet, doğru. Koç kendi iş yerinde asla uygunsuz davranmaz."

Döndü ve beni biraz rahatsız eden bir şekilde bana baktı. Gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. Sanki benim umursamaz tavrımın ötesini görmeye ve başka bir şey yakalamaya çalışıyordu.

"Ayrıca," dedim gerginliği bozarak, "öyle olsalar ne olur ki? Birlikte yaşıyorlar, Reagan. Sen

Gerçekten de birbirlerine sadece yatak odasında oral seks yaptıklarını düşünecek kadar iffetsiz misiniz?"

Bu konuşma beni strese sokuyordu. Numara yapıyor ve onun beni sorgulama ihtimalini başka yöne çekmeye çalışıyordum. İhtiyacım olan son şey aklımın o yola girmesiydi ama Kova'yla dalga geçtiğimizi düşünmesine de bir an bile izin veremezdim. Birini mahvetmek için her şeyi yapabilecek biriydi. Ve her ihtimale karşı, bunun olmasını engelleyecektim. Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim. Bu, Koç'un boş zamanlarında ne yaptığı umurunda değilmiş gibi görünmem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım şey buydu.

Tanrım, paranoyaklaştım.

Küçük masum davranışım işe yaramış olmalı çünkü Reagan geri çekildi. Kısa ama fark edilir bir hareketti. Neyse ki şu anda ihtiyacım olan şey buydu çünkü başka bir endişe için zamanım yoktu.

Karşılık beklemeden üç santimlik topuklu ayakkabılarımı giydim ve çıkışa doğru ilerledim. Kalbimi saran öfkeden gözlerim yaşardı. Ne cüretle evime gelir, benimle seks yapar ve birkaç gün sonra dönüp başka biriyle yatardı.

Reagan'ın aklımı karıştırdığını biliyordum; o böyle acımasızdı. Katja'yla hiç seks yapmadığını düşünmüyordum. Sanırım onunla evdeyken gerçekte ne yaptığı hiç aklıma gelmemişti. Şimdiye kadar.

Her şey değişmek üzereydi.

Onun dünyasında neredeyse hiç yokmuşum gibi davranmaktan bıkmıştım. Ben sıradan bir jimnastikçi değildim ve kapımda belirip beni neredeyse kendisininmişim gibi damgaladığı gece bunu açıkça ortaya koymuştu. Kova antrenmanda beni istediği kadar görmezden gelebilir ve hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ama ben arkama yaslanıp sevgili kız arkadaşını yüzüme vurmasına izin vermeyi reddettim. Bazı konularda saf olabilirdim ama kolay lokma değildim.

İlk önce onu yalnız yakalamak için bir plan yapmam gerekiyordu.

Neredeyse kapıya varmışım ki Kova'nın ofisinin olduğu yönden bir gölgenin geldiğini fark ettim. Koridora çıkıp hızlı bir U dönüşü yaparak tekrar içeri girerken durakladım ve nefesimi tuttum.

Zihinsel mola için çok fazla. Soğukkanlılığımı kaybetmeden söyleyeceklerime hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı ama yakın zamanda onu bir daha yalnız bırakma fırsatı bulamayacağımdan da korkuyordum. Şimdi onunla konuşma fırsatı elime geçtiği için biraz endişeliydim.

İçime atarak koridordan ofisine doğru yürüdüm. Dişlerim yanağıma battı. Derin bir nefes alarak kapıyı itip açtım.

Masasının çekmecesinde bir şey ararken başını eğmiş, odada olduğumdan tamamen habersizdi. Bazı kâğıtları karıştırdı. Yavaşça kapıyı arkamdan kapattım ve kilidi çevirdim. Klik sesini duyunca irkilerek başını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun, Adrianna?"

Cevap vermeden önce bir süre bekledim.

Ne yapıyordum ben? Bir bakıma, kızmaya hiç hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Geçen gece bana ölümsüz aşkını itiraf etmemişti ve kesinlikle hiçbir söz vermemişti. Vermesini istediğimden değil. Teknik olarak, ne isterse ve kiminle isterse yapmaya hakkı vardı ama bu da bana uymuyordu. Söylenmemiş sözler olsun ya da olmasın, onu başka biriyle düşünmek ve sonra beni görmezden gelmek her şeyden daha çok acı veriyordu.

Kendimi biraz daha az güvende hissederek fısıldadım, "Konuşmamız gerek. Evimden ayrıldığından beri beni görmezden geliyorsun ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Seni görmezden gelmiyordum," dedi gözlerini kaçırarak. "O zamandan beri seni her zamanki gibi eğitiyorum."

Bu salondaki diğer herkese sahip oldum, değil mi?" Ses tonu kırılmıştı.

"Aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

Masasına doğru ilerledim. Masum kartını oynayacaksa, bunu yaparken bana bakacak kadar cesur olacağından emindi.

Ona bakarak, "Elbette, spor salonunun kapısından her girdiğimde taleplerde bulunuyorsun ama benden mümkün olduğunca kaçmaya çalıştığımı söyleyebilirim. Konuşmamız gerek."

Yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmadan bana baktı. "Eğer sana koçluk yapmaktan bahsediyorsan, evet yaptım. Bu benim işim."

Kanım kaynıyordu. "Jimnastikçilerinizi baştan çıkarmak da mı sizin işiniz? Onları becerip sonra da yokmuşlar gibi davranmak mı? Çünkü o ırkı öldürüyorsun."

"Bu ne cüret, seni baştan çıkarmadım," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. Kova bir elini elbise pantolonunun içine soktu, kolundaki damar bir yumruk oluşturuyormuş gibi dışarı çıktı. "Bu saçmalık için vaktim yok," dedi etrafımdan dolanıp kapıya doğru ilerlemeye çalışırken. "Mantıksız davranıyorsun."

Kalbim yanıyordu. Hiç düşünmeden elini tuttum ve onu durdurmaya çalıştım. "Dokunma bana!" diye tısladı, elini yanmış gibi geri çekti.

Kaşlarım düştü. "Kova-"

"Kafanı kullan, Ria. Yaptıklarımızın sonuçlarını düşünmüyorsun. Hemen şimdi durman ve ofisimden çıkman gerekiyor," dedi sesini alçaltarak. "Sen ve ben mi? Bu hiç olmamalıydı. Şu anda duyguların allak bullak olmuş durumda."

Çenem düştü. Nutkum tutuldu. Onun bu yönüne daha önce hiç tanık olmamıştım. Beni kasten inciteceğinden de hiç endişe etmemiştim. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini görmek birkaç tereddütlü adım atmama neden oldu.

"Sen soğuk bir adamsın." Kocaman gözlerim vücudunu boydan boya taradı. "Kendi hislerini bir odaya kilitleyip, kendi hislerinin ne olduğunu anlamaktan aciz olduğumu söylemeye çalışma bana."

Onlardan uzak dur," diye fısıldadım nefesimin altında, sırtım ofis kapısına çarpana kadar ondan uzaklaştım. "Sen sadece koca bir bebeksin."

Kova adımlarımı takip ederek yüzümden birkaç santim ötede durana kadar beni izledi. Gözleri benimkilerle buluştu ve sertçe yutkundum.

Saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında döndürdü. "Dürüst olsaydım benimle başa çıkamazdın."

Bu, Balance'ın kurgusu sırasında silinmiş özel bir sahnedir. Aslında Leddy Harper'ın Falling to Pieces adlı kitabıyla kısmen örtüşüyor. Sahneleri birlikte yazmıştık ama sonuçta benimki çıkarıldı. Bu bölümü seviyorum ve daha sonra kitaplardan birine dahil etmeyi planladım, ancak Kova'nın masasındaki Katja'nın kendi seansının fotoğraflarından etkilenmesine rağmen karakterinin bir boudoir stüdyosuna gitmesi için doğru bir zaman yoktu.

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Hayalperest.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm, asla bilemeyeceğim. Sanırım aynı şey koçumla yatmak için de söylenebilir. Bu kesinlikle aklıma gelen en parlak fikir değildi ama onun için özel bir şey yapmak istedim.

Siktir et. Olan oldu ve hiç pişmanlık duymadım.

Derin bir nefes alarak renkli camlı kapıyı açtım ve bağımsız binaya girdim. Sen asla

Dışarıdan bakıldığında buranın bir stüdyo olduğunu biliyordum ve mahremiyeti hemen hoşuma gitti. Kameralı insanların ailemin her hareketini takip etmesine o kadar alışmışım ki, bu takdir edebileceğim bir şeydi. Endişe etmeme gerek yoktu.

Mermer tezgahın arkasında bir kadın oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyordu. Başını kaldırdığında, "Merhaba, ben Adrianna. Bir randevu için buradayım."

Tereddütle gülümsedi ve gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Muhtemelen ne düşündüğünü bildiğim için gerildim.

"Merhaba, hoş geldiniz. Ben Shari." Gülümsedi ve bir panoya yerleştirmeden önce bazı kağıtları karıştırdı.

"Hey."

"Demek boudoir seansı yapacaksınız, ö y l e mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Öyleyim," dedim sesimi bularak. "Bir sorum var." "Vur."

"Jimnastik fotoğrafları da çektiirmek istesem, bu mümkün olur mu?" Jimnastiğin gerçek güzelliğini gösteren fotoğraflar çektiirmeyi çok isterdim. Siyah ve beyaz. Dans hayranı olmasam da daha dansvari fotoğraflar. "Belki havada birkaç kare, sıçramalar ve bu tür şeyler. Kaslarımın sergilendiği değil."

"Kesinlikle, ama ne yazık ki bugün olmaz. Sizin için başka bir randevu ayarlamamız gerekecek."

Gülümsedim. "Sorun değil, zaten daha sonra antrenmanım var." "Harika, bunu daha sonra ayarlayabiliriz. Madem bu bir

Boudoir seansı," dedi ve elindeki panoyu bana uzatarak, "Fotoğraflı bir kimlik görmem gerekiyor. Umarım anlarsınız, çok genç görünüyorsunuz ve bunların ne tür fotoğraflar olduğunu düşünürsek, yasal olduğunuzdan emin olmam gerekiyor."

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak tırnaklarımı avucuma geçirdim, sahte bir gülümseme takındım -evde çok iyi olduğum bir gülümseme- ve rol yaptım.

"Oh, merak etme. Bunu her zaman duyuyorum." Hafifçe güldüm ve ona sahte kimliğimi uzattım. İyice baktığında

Sonra tekrar bana döndüğünde gülümsedim ve kıpırdamadan durdum. Avery'nin bana verdiği kimliğin gerçeğine en yakın kimlik olduğunu biliyordum. Para hemen hemen her şeyi satın alabilir. Ve çok parayla, olasılıklar sonsuzdu.

Bana geri vermeden önce bir dakika boyunca ona baktı. Derin bir nefes aldım ve yerine koydum.

"Eğer oturur ve tahliye formlarını doldurursanız, Novah birazdan sizin için hazır olacak."

Ben formları doldururken Shari arkaya geçti. Artık işin zor kısmı bitmiş ve aklanmıştım, gitmeye hazırdım. Formları gözden geçirdim, herhangi bir şeyin ortaya çıkma ihtimaline karşı adımı olabildiğince özensiz bir şekilde karaladım ve sonra panoyu tezgâha geri koydum.

Shari döndüğünde bekleme odasında fazla oturmamıştım.

"Hey, Adrianna, bu Novah. Neden ona ne aradığını söylemiyorsun?"

Novah. Katja'nın kesinlikle büyüleyici olan fotoğraflarını çeken kadın buydu. Kova'nın onları evinde çerçeveletmesine yetecek kadar şık ama seksi. Onlar bir sanat eseri idi. Şimdi de benimkileri çekecekti ve tıpkı Katja'nınkiler gibi Kova'yı baştan çıkaracaklardı.

"Ben... um... Bir arkadaşımın boudoir seansını gördüm ve gerçekten çok beğendim." Ne diyeceğimi bilemedim. Beni yönlendirmesini bekliyordum. "Çok seksi ya da açık değil... Sanırım şehvetli ama zevkli?"

Novah sıcak gözlerle dikkatlice bana doğru yürüdü ve nazikçe, "Anladığım kadarıyla bunu daha önce hiç yapmadın?" diye sordu.

Başımı sallayıp yere bakarken yüzümü ürkek bir gülümseme kapladı.

"Sorun değil." Elini omzuma koyarak beni rahatlatmaya çalıştı. Dokunuşu rahatlatıcıydı ve sonunda gözlerindeki samimi bakışla karşılaşmadan önce derin bir nefes aldım.

"Bunu kendin için mi yoksa başkası için mi yapıyorsun?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dudağımın kenarını ısırdım. "Sanırım ikisinden de biraz." O cevap vermeyince

"Yani, çoğunlukla kendim için. Ona vermeden önce onları bir süre elimde tutmayı planlıyorum."

Eğer onları Kova'ya verdiysem.

Kendimden şüphe duyuyordum. Neden burada olduğumu ya da ne halt ettiğimi bilmiyordum. Bunları ona asla veremezdim.

"Tamam, bu mükemmel. Bir fikrim var. Bana güveniyor musun?" "Evet," dedim hemen, çünkü garip bir nedenden ötürü

Novah'a güvendi. Kibar gözleri ve nazik bir gülümsemesi vardı. Beni yanlış yöne yönlendirmeyeceğine güvenmek zorundaydım.

Novah, Shari'ye ne giymem gerektiği konusunda talimat verdi ve bana soyunma odasını gösterdi. İçeri girdiğimde kapıyı kapattım ve uzun, sert bir nefes verdim. İnternette okuduğum yorumlara bakılırsa Novah onunla çalışmak için kendimi rahat hissetmeme yetecek kadar sık boudoir yapıyormuş. İnsanlar onun işlerini öve öve bitiremiyordu, bu yüzden emin ellerde olduğumu biliyordum. Sadece bu kadar küçük giyinmek ve fotoğraflarımı çektiirmek gözümü korkutuyordu.

Aslında sorun giymem gereken kıyafetlerin eksikliği değil, bir fotoğrafçının önüne çıkıp seksi olmaya çalışmaktı.

Tanrım, çok aptaldım. Bu olaya tam olarak böyle bakmalı ve gerginliğimi bir kenara itmeliydim. Aksi takdirde fotoğraflara yansıyacak ve tüm bunlar boşa gidecekti. Yeni zihniyetimle küçük beyaz atletimi ve ona uygun bikini külotumu giydim ve saçlarımı kabarttım. İpek bornozu aldım, kuşağını belime doladım ve kapıyı açtım.

Novah bana doğru yürürken parmaklarım kravatı karıştırıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Başımı salladım. Mesele şu ki, bunu yapmak istiyordum. Korku ve sinir, yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlanmaktan farklıydı.

"Eğer herhangi bir noktada rahatsız olursanız, bana durmamı söyleyin, duracağım."

Tekrar başımı salladım, bu sefer gülümsedim.

"İlk çekimler kolay olacak. Kameraya alışmana ve kendini daha rahat hissetmene yardımcı olacaklar. Hazır olduğunuzda bornozu çıkarmanızı ve kanepeye oturmanızı istiyorum. Rahatla. Poz vermeyin, kameramla hareket ettiğimi düşünmeyin. Her şeyi engelle. Seni rahatlatacak bir şey var mı?"

Odada etrafıma bakındım, gözlerim bir dekordan diğerine atlıyordu. Novah'nın stüdyosu sıcaklık ve huzur yayıyordu ve her şeyi içime çekerken bir nefes aldım.

"Zemin," diye cevap verdim dürüstçe, kalbimdeki tüm duygularla. "Takla atmadan bir an önce yayların ayaklarımın altında yol vermesi, inişimi emmesi."

Novah gülümsedi. Beni kanepeye götürdü, bornozun bağlarını çözdüm ve ipeksi kumaşın yere kaymasına izin verdim. Rutinimi ve aylardır üzerinde çalıştığım yeni bir beceride kısa süre önce nasıl ustalaştığımı düşündüm. O günkü başarı hissini ve Kova'nın onaylayarak başını sallamasını. Vücudum son derece formdaydı ve bornoz tenimden aşağı kayarken kendimi seksi hissediyordum. Novah ortaya oturmamı ve kendimi rahat hissedeceğim şekilde arkama yaslanmamı söyledi ve tıklamaya başladı.

Aklımda Kova ve jimnastik varken, onun bu fotoğraflara nasıl bayılacağını düşünüp kendi kendime gülümsedim. Onlara nasıl da ateşli gözlerle bakacaktı, tıpkı içeri girmeden hemen önce bana baktığı gibi. Sırtım kıvrılırken gözlerim kapandı, kolum başımın üzerinde dinlenmek için hareket ederken göğüslerimi ince beyaz atlete doğru itti. Parmaklarının saçlarımda nasıl gezindiğini, içeri girip çıkarken dudaklarının ılık tenimi nasıl öptüğünü düşündüm. Sonra spor salonundaki ilk karşılaşmamıza, bana söylediği şeylere geri döndüm. Bilerek giydiğim ince dantelli sütyen nedeniyle sertleşmiş meme uçlarımda muhtemelen görüldüğünü biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu. Bu tişört çok fazla göğüs dekoltesi göstermiyordu, ki bana göre şehvetli olmaya çalışırken bu her zaman gerekli değildi. Bazen daha azı daha çoktur ve bu

kendimi inanılmaz seksi hissettim. Bu da tam olarak hissetmek istediğim şeydi. Mükemmeldi.

Novah bir kez bile bana ne yapacağımı söylemedi ve bunu çok takdir ettim. Sahneyi benim kurmama izin verdi, beni bir oyuncak bebek gibi desteklemedi. Buraya gelmeden önce internette boudoir resimlerini araştırmış ve en çok beğendiklerimi not almıştım. Birkaç farklı pozisyona geçtim, biri dizlerimin üzerinde, kalın rimelli kirpiklerimin arasından yere bakarken baştan çıkarıcı görünüyordu. Bir diğerinde sırtım olabildiğince eğikti, omuzlarım yuvarlanıyor, uzun dalgalı saçlarım sırtımdan çıkıyor, göğsüm havaya kalkarken bir boşluk yaratıyordu. Sütyen askım omzumdan kayarken kendimi seks kedisi gibi hissediyordum ama daha da önemlisi, Novah objektifin arkasındayken kendimi çok rahat hissediyordum.

Birkaç dakika sonra çıt çıkarmayı kesti ve ben de ona baktım.

"Tamam, hazır olduğunuzda bir sonraki düzeneğe geçeceğiz. Acele etmeyin. Başlamak için kendini yeterince iyi hissettiğinde, şu duvarın karşısında durmanı istiyorum." Güneşin mükemmel bir açıyla parladığı bir pencerenin yanındaki tuğla duvarı işaret etti.

Hiç tereddüt etmedim. Novah aydınlatmayı kontrol ederken atleti çıkardım ve dantelli sütyeni değiştirdim. Bir sonraki sütyen eldiven gibi oturdu ve göğüslerimi yumuşak bir şekilde birbirine bastırarak pelüş yastıklara benzetti. Esnek ve davetkâr.

Bu fotoğraf çekiminin bana bu kadar büyük bir keyif ve özgüven getireceğini hiç düşünmemiştim. Ancak, bunun fotoğrafçıyla çok ilgisi olduğunu hissediyordum. Kendimi seksi ve güzel hissediyordum ve hiç de yanlış bir şey yapıyormuşum gibi gelmiyordu.

Birkaç el daha ateş ettikten sonra Novah bana bir tutam inci ve cübbeyi uzattı.

"Senin için de uygunsa, sütyenini çıkarmanı ve incileri boynuna dolamanı istiyorum. Onları istediğim gibi düzenleyeceğim ve istersen bornozla üzerini örtebilirsin."

Kalbim dondu ve boğazıma Teksas büyüklüğünde bir yumru oturdu. Tek söyleyebildiğim, "Yapacak mısın..." oldu. Göğüslerimi ne kadar inci kaplarsa kaplasın çıplak göğsümün fotoğrafını çekmesine izin veremezdim. Derin bir nefes alsam meme uçlarımdan biri dışarı fırlayacaktı. Hayatta olmaz.

"Hayır," dedi hızla, yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak. "Zarif ve şık olacak. Söz veriyorum."

Novah'ın yüzündeki ifadeyi incelediğimde sözlerinin doğru olduğunu anladım. Arkamı döndüm ve sütyenimi çıkardım, bu arada göğsümün görünmesinden korkarak bornozu sıkıca göğsüme bastırdım. Göğsümü örtmek için verdiğim mücadeleyi fark etmiş olmalı ki Novah incileri alıp boynuma ve omuzlarıma yerleştirdi, ip sırtımın hemen üstünden sarkıyordu.

"Burada dur." Beni tuğla duvara götürdü ve ellerimi duvara yaslamamı söyledi. Bu şekilde ellerim ve kollarım, göstermekten rahatsız olduğum tenimi örtmeye yardımcı oluyordu. Bornozum düştü ve onu ayaklarımdan uzaklaştırdı ve her zamankinden daha hızlı tıklamaya başladı, bunu yaparken bana iltifat etti - ki bu çok yardımcı oldu.

Annem saçımı kestirmemi istemişti. Kısa bir küt saç vardı ve benimkinin de onunki gibi olmasını istiyordu. Ortaokulda bir kez denedim ama benim tarzım değildi. Her dakikasından nefret ettim ve omuzlarımı geçecek şekilde uzattım. Çok uzun ve pasaklı göründüğünü söyledi ama ben saçlarım hakkında hiç öyle hissetmedim. Parlak bir ışıltı ve hafif bir dalga ile kalındı ve sırtımın ortasına kadar düşüyordu. Koyu kumral renginin nereden geldiğinden emin değildim çünkü babamın saçları neredeyse siyahtı ve anneminki de çoğunlukla şişeden çıkan sarıydı. Saç rengim, yanardöner yeşil gözlerim ve burnumun üstündeki az miktardaki hafif çillerimle kızıl saçlı görünümümü benimsedim ve ona sahip oldum.

Tam o sırada Novah anı yakalarken, saçlarımın omuzlarımdan aşağıya ve sırtımdan aşağıya dökülüşü, tellerin arasından bakmama ve seksi

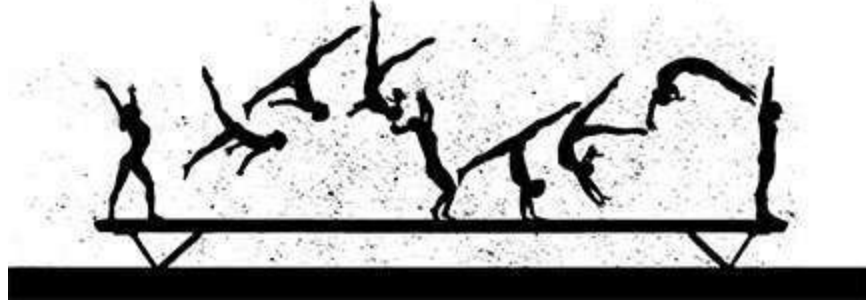
zarif bir şekilde, onu ne kadar çok sevdiğimi ve annemin her kaprisini dinlemediğim için mutlu olduğumu fark ettim.

"Bu çok güzeldi." Fotoğraf makinesini tıklamayı bıraktı ve bana doğru ilerledi. "Bunu yapmama izin verdiğin ve görüntülerin konusunda bana güvendiğin için çok teşekkür ederim Adrianna. Giyinebilirsin."

Bana bornozu uzattı ve ben de üzerimi örttüm. "Sence ne zaman hazır olurlar?"

"Önümüzdeki haftadan sonra istediğiniz zaman gelip inceleyebilirsiniz. İşte o zaman istediğiniz baskıları sipariş edebilirsiniz."

Başımı salladım, sevinç ve minnettarlıkla parlıyordum. Kalbim mutlu ve doluydu. Artık neden bu kadar çok kadının kendileri için bu tür fotoğraflar çektiğini biliyordum. Novah bana eksikliğini hissettiğimi bilmediğim bir özgüven verdi.

DELETED SCENES FROM *EXECUTION*

Kova'nın evliliğini hangi yöne götüreceğim konusunda bir süre düşündüm. Başlangıçta evliydi, sonra sadece Katja ile nişanlı olması gerekiyordu, Adrianna'nın haberi vardı ama buna şiddetle karşı çıkıyordu. Bunu birkaç şekilde yazdım ve sonunda gizli bir evliliğin doğru yol olduğunu düşündüğüm için bunu sildim.

"Geçen hafta bana düğünü iptal edip kaçmak istediğini söyledi."

Sessizlik beni öyle bir sardı ki nefes alamadım. Donup kaldım. Kafam aynı anda çok fazla düşünceyle doldu. Düzgün düşünemiyordum. Bilinmeyen, açıkça tuhaf bir nedenden ötürü, gerçekten de düğünü yapacağını düşünmüyordum. Başka biriyle yatarken nasıl biriyle evlenebilirdi? Belli ki duygusal bir ilişkisi vardı. Nişanlısını aldatması yeterince kötüydü, ama bir eş daha da kötü olurdu.

Elope. Ciddiydi.

Hiç düşünmeden yüzüne bir tokat attım. Yapılacak tek mantıklı şey buydu.

Kova şok içinde geri çekildi, öyle ki kucağından yuvarlanıp kurtuldum. Doğruldu ve ona kıcımlı gösterdim.

"Kaçmak mı?"

Sesim o kadar kısık ki tanıyamadım. Düşünün ne zaman olacağını bile bilmiyordum.

"Evet... Bir kaçış."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bekledi. "Ben bir hilekârım, bir sahtekârım. Başka biriyle sevişirken yüzlerce insanın önünde durup seveceğime, onurlandıracağıma ve değer vereceğime yemin etmek istediğimi mi sanıyorsun? Kaçmak kolay bir çıkış yolu."

Kusacaktım. Ciddi olamazdı. Bu gerçek olamazdı.

Korkakça bir çıkış yolu olduğunu söylemek istedim.

Alnımı ovuşturarak odadaki gölgelere baktım. Katja'yla evlenmeyi planlıyorsa neden buradaydım? Gitmem gerekiyordu. Bir taksi çağırırdım, Hayden. Gerekirse riske girip Reagan'ı bile arayabilirdim.

Bir elimi göğsüme koyup kendimi tuttum. Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

"Hayır," dedi, ben bir adım bile atamadan bana doğru uzanarak. "Bunu yapma."

Elini savuşturdum ama o hızlı davrandı ve gömleğimi çekerek beni yatağa doğru çekti. Dikiş koptu ve geriye düştüm. Zahmetsizce üstüme yuvarlandı ve bacaklarının gücüyle kalçalarımı yatağa sabitledi. Bu onun için çok kolaydı. Dizleri iç uyluklarımı hareketsiz hale getirdi ve vücudu açık bacaklarımın arasına yerleşti. Eğer bir şey kaçırıyorsa ona geri dönmesi için hiçbir neden yoktu çünkü bunu açıkça benden alıyordu. Kova'nın burada benimle olması ve hâlâ onunla evlenmesi beni her şeyden çok kızdırıyordu.

"Bırak beni."

"Adrianna."

"Bırak beni, Kova!"

Yüzümden santimetre uzaktaydı. Çenemi işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırarak konuşmamam için sertçe sıktı.

"Benden açılmamı istedin ve şimdi bununla başa çıkamıyor musun? Kafam allak bullak olmuş durumda ve yanında kendim olabileceğimi hissettiğim tek kişi söyleyeceklerimi beğenmediği için bana sırt çeviriyor. Neyin var senin böyle? Sana ne istediğini söylüyorum ve sen öfkeleniyorsun."

Göğsünü iterek Kova'yı geri itmeye çalıştım ama o tüm ağırlığını üzerime bıraktı. Ciğerlerimden hava fışkırdı. Kahretsin, çok ağırdı. Boyu ve gövdesi göz önüne alındığında, Kova'nın benim doksan kiloluk benliğimi ezen iki yüz otuz kilo civarında katı kas olduğunu tahmin ediyordum.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kendi isteğiyle başka biriyle evleniyor, hatta tarihi öne alıyordu ama yine de bana sadece beni seviyormuş gibi sarılıyordu. Bir evlilik feshedilebilirdi ama Kova bunu gerçekten yapıyordu çünkü günün sonunda Katja'yı gerçekten sevmek zorundaydı. Bu düşünce beni derinden rahatsız etti. Bu ciddiydi ve şimdi her şey anlam kazanmıştı. Ben sadece Katja'nın ona ihtiyacı olan şeyi vermek için yanında olmadığı zamanlar için bir oyuncaktım.

Bu farkındalık kalbimi acımasızca vurdu. Bir mezara düşüp ölmek istedim.

Kova bir aptaldı. Ve bir piç.

Tanrım, acıttı. Acımaması gerektiğini biliyordum. Bana hiçbir şey için söz vermemişti ve ben nerede durduğumuzu biliyordum.

Ona karşı çırpındım, hareket etmesi için avucumun içiyle boynunu ittim. O sadece bana daha da yaklaştı. Kova tam bir pislikti. Kalçaları dizlerimi araladı ve kalçalarımın yerleşti. Kova durmam için bağırıyordu ama ben çok sinirlenmiştim.

"Kendinden utanmıyor musun?" Ona vurmaya çalışarak tükürdüm. "Bunu yapabildiğin için iğrenmiyor musun? Ne oldu? Hamile mi? Herkese dölünü boşaltıyor ve en iyisi için dua mı ediyorsun? Evet, boşalmak dedim. Büyük kız kelimeleri kullanabilirim. Hiç dürüst değilsin. Ahlaki pusulan yok. Benimle hâlâ nasıl seks yapabiliyorsun?"

Gözyaşlarım gözlerime dolmak üzereydi ama onları aşağı ittim.

"Açıklamama izin ver!"

"Açıklamama izin ver," diye Rusça taklit ettim. "Kendini açıklamak için her zaman bir nedene ihtiyacın var, Kova."

Boynunu çimdikledim ve gözleri üzerimde parladı. Tırnaklarımı derine batırdım, kan akmasını umuyordum.

Parmaklarımın altında derisi kırıldı ama irkilmedi. "Ahlak anlayışın berbat," dedim. "Nasıl yalan söylersin ve bu konuda hiç kötü hissetmiyor musun?"

Eğilerek kolunu ısırdım ve homurdanarak beni geri çekti. Ona direncimi göstermek için kalçalarımı bir o yana bir bu yana salladım ama bu sadece geri tepti. Aleti bana karşı sertleşti ve buna tepki verdiğim için kendimden kesinlikle nefret ettim. Ağzının köşesi kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü. İçimde bir ateş yanarken kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Hayatımdan çıkmanı istiyorum," dedim ve Kova bunu kalçalarını benimkilere doğru yuvarlamak için bir davet olarak algıladı.

Onun düğmelerine basmak istemekten çok, sikine karşı ıslanmam beni hasta etti. Çok öfkeliydim. Ona sözlerinin ağırlığını hissettirmem gerekiyordu. Nereden geldiğimi ve beni ne kadar incittiğini anlamasını istiyordum. Onunla savaşmak kolay değildi, özellikle de zaten bu kadar zayıfken, ama deneyecektim.

Yine de durmadım çünkü içimde kopan fırtına kendimi çok iyi hissettiriyordu. Cazibesi çok güçlüydü ve onu kızgın görmek bana heyecan veriyordu. Böyle olduğunda nasıl görüldüğüne bayılıyordum. Damarlarımda sadece onu yaşamak ve solumak gibiydi. Onu kıskırtmak sadece beni kıskırtıyordu.

Ve bu ikimiz için de sağlıklı değildi.

"Bir kez daha, seni görmekten nefret etmeme neden oldun. Sen iğrenç bir insansın. Bunu yaptığına inanamıyorum. İleri geri çekmeler. Benden bu kadar. Evlenecek misin? Bunu yapacak mısın? O zaman neden burada benimlesin!"

Geriye çekildim ve tüm gücümle suratına bir tokat attım. Öyle bir tokat attım ki kafası

ve elim bağlantıdan dolayı acıdı.

Benden duyulmayan bir nefes kaçtı. Bunu tekrar yaptığımı ve iyi hissettirdiğine inanamıyordum.

Oda gerginlikle doldu ve sessizlik ürkütücüydü. Kova'nın tüm vücudu taş gibi sertleşmişti ve nasıl tepki vereceğini görmek beni aniden dehşete düşürmüştü. Daha önce hiç kimseye vurmamıştım ve beş dakika içinde Kova'ya iki kez vurmuştum.

Zihnimde farkında olmadığım karanlık bir nokta olmalıydı çünkü sapkın bir şekilde onun da bana vurmasını istiyordum. Ne kadar kızgın ya da incinmiş olursam olayım, yine de daha fazlası için geri dönüyordum. Güçlüydüm ama bu çekimi reddedecek kadar güçlü değildim.

En kötü kısmı mı? Onu tokatlamak beni heyecanlandırdı. İyi hissettirdi. Aslında çok iyi.

Belki benim de ahlaki pusulamda bir sorun vardı.

Ya da belki de sadece deliydim ve sonunda kendimi kaybettim.

Boynunun arkasını kavrayarak onu kendime doğru çektim. "Sen sadece kendini düşünürsün. Sen tanıdığım en bencil adamsın."

Kova geri itti ve bileklerimi kavrayarak başımın yanından yatağa sabitledi. Gözlerinin arasındaki deri kırıştı.

"Sen çılgın bir kaltaksın, bunu biliyor musun?"

Aleti sertleşti ve içimden bir inci tanesi ıslaklığın sızdığını hissettim. Bu adam beni sayamayacağım kadar çok şekilde incitmişti ama yine de onu arzuluyordum. Eğer bu zehirli bir ilişki değilse, neyin zehirli olduğundan emin değildim.

"Ahlak anlayışınız berbat," dedim.

Belli ki benimki de öyleydi ama bunu duymasına gerek yoktu. "Nasıl yalan üstüne yalan söyleyebiliyorsun ve bu konuda hiç kötü hissetmiyorsun?"

Kontrolü kaybediyorsun ve durumunu düzeltmenin tek yolu bu mu? Beni kullanmak mı? Beni kullandın çünkü Katja

seni reddetti. Yani işlerin istediğin gibi gitmesinin tek yolu evlenmeyi kabul etmek mi?"

Durumun gerçekliği karşısında nefesimi tutmaya çalışarak soluklandım. Ona bakarken gözlerim kocaman olmuştu, gergin ve kavgaya hazırdım. Sesimin bir deli gibi çıkması umurumda değildi. Söylediğim her şey doğruyken ve o da bunu biliyorken olmazdı.

"Bir daha sakın bana vurma," diye dişlerini gıcırdattı, yüzümün hemen yanında. Saçlarını avuçladım ve geriye doğru çektim. Çekişime karşı koyarken boynu damar şeritleriyle gerildi. Kova'nın siki kalçamda kalın ve dolgundu, içime doğru itilen bir hançer gibiydi. Vücudum, beni derinden sarsan boşaltılmamış arzuyla alevlendi. Ona vurduğumu ve onunla konuşma şeklimi düşününce ne kadar büyük ve sert olduğu beni şaşırtmıştı. Bu normal değildi.

Ama sonra anladım.

Bir keresinde bana onunla kavga etmemden hoşlandığını, bunun onu tahrik ettiğini söylediğini tamamen unutmuşum. Gerçekten nasıl hissettiğimi görmesi için yaptığım tüm bu çılgınlıklar ve tartışmalar geri tepiyordu.

"Tüm kontrolünüzü kaybettiniz ve bununla başa çıkamıyorsunuz."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz çünkü konuşmama izin vermiyorsunuz!"

"Çünkü senin saçma yalanlarını duymak istemiyorum!"

Daha fazla dayanamadım. Neden bana bunu yapmak zorundaydı? Bana yaşattığı acıyı hissetmesini istedim. Yaptıklarının kalbimde açtığı yaraları.

Kulağının dibine fısıldayarak, kör bir öfkeyle yavaşça konuştum. Bu sözleri hissedecekti. "Sen bir kullanıcı ve istismarcıdan başka bir şey değilsin. Senden nefret ediyorum."

"Benden nefret mi ediyorsun?" Sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

Kova geri çekildi ve gözleri söylediklerimi sorgulamama neden olan bir tutkuyla parladı. Yüzü inançsızlık ve biraz da hüznle doldu. Ondan nefret mi ediyordum? Gerçekten nefret mi ediyordum?

Hayır. Ona karşı hissettiğim şey nefretin tam tersiydi.

Yine de başımı yavaşça salladım, bir battaniye ile geri çekilmedim

bak.

"Senden nefret ediyorum."

Kova tekrar çenemi sıktı ve eğildi. Beni öpeceğini sandım, bu yüzden elini uzaklaştırdım. Parmaklarımın ucu burnuna çarptı ve irkilerek geri çekildi.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Sana bana vurmayı kesmeni söylemiştim!"

"Canın cehenneme, Kova.

Bırak beni!" "Benden asla nefret edemezsin."

Kova kalçama bir tokat attı ve ben de inledim. Aletini amcığıma dayadı ve kalçalarım karşılık verdi. Her iki bileğimi de sıkı bir şekilde tutarak, başımın yanındaki yatağa tekrar sabitledi, bu sefer ekstra sıkı. Ona karşı savaştım ve mücadele ettim.

"Ediyorum. Senden çok nefret ediyorum."

Beni görmezden geldi. "Benden nefret edemezsin, çünkü beni seviyorsun. Seviyorsun. Seviyorsun. Beni."

Bakışlarım onunkiler arasında gidip geldi. Gözlerim yaşlarla doldu. Sözleri kalbimi farkındalıkla daralttı. Söylediklerini düşündükçe bedenim daha da yumuşadı.

Onu seviyor muydum?

Dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırarak kendi ana dilinde konuştu.

"Ne dedin sen?" Fısıldadım, vücudum gevşedi.

"Benden asla duymaman gereken bir şey."

"Ukalalık yapmayı bırak. Sehpada yemek ister misin?"

Oturma odasına geçtik ve yan yana oturduk. Kapaklarını açtım ve gözlerimin önünde bir buhar pufu belirdi. Gülümseyerek zevkle içime çektim. Çin yemeği yemeyeli uzun zaman olmuştu ve yemek için sabırsızlanıyordum. Hayden çantadan birkaç paket sos çıkardı ve dişleriyle yırtarak açtı. Daha önce hiç kullanmamıştım, bu yüzden bir tanesini alıp okudum.

"Biliyor musun, ördek sosunu hep merak etmişimdir. Gerçekten bir ördekten mi geliyor?"

Hayden bana boş bir bakışla baktı. "Bu ciddi bir soru muydu?"

Omuzlarım çöktü. "Gerçekten aptalca bir soruydu, değil mi?" Sönük bir şekilde sordum.

"Aptalca, Jessica Simpson'ın ton balığı olduğunu bildiği halde tavuk yiyip yemediğini sorması gibi çünkü kutuda 'Deniz Tavuğu' yazıyordu. Bu, bufalo sosunun bufalodan yapıldığını söylemek gibi bir şey. O sadece bir dip sosu Jessica."

Benden bir kahkaha patlaması kaçtı. "Bana gülme!"

"Seninle birlikte gülüyorum Jess. Sana değil."

"Bunu senden istediğimi kimseye söyleme."

"İnanın bana, kimseye söylemem. Kendimi utandırmak istemem," diye cevap verdi, havayı yumuşatmak için alaycı bir ses tonuyla.

Bu kadar yakınken, kolları beni kucaklarken gölgelerin içine sıkışmışken, havai fişeklerin gece yarısı gökyüzünü aydınlatmasını izledik.

Yeni yıl arifesiydi ve ben koçumla birlikte balkonda gizlenmiş bir şekilde duruyordum.

sevgi ve umut. Yeni başlangıçların başlangıcıydı. Ama açıklayamadığım nedenlerden ötürü, onun kollarında hissedebildiğim tek şey kayıp ve özlemdi. Bunun yılın nasıl geçeceğine dair bir öngörü olmaması için dua ederek ona yaklaştım.

Ona bu kadar yakın olduğum için dizlerimin bağı çözülmüştü ama hiçbir şey beni kalbinin göğsüme çarpışını hissetmeye hazırlamamıştı. Sabit ve sert adımlarla yürüyen Kova benden daha gergindi. Acaba şu anda benimle birlikte olmak için her şeyi riske attığından mı, yoksa o da benim hissettiklerimi hissettiğinden mi?

Bir koçun yanında kendimi gerçekten rahatsız hissettiğim tek bir an olmuştu. Çok uzun zaman önce olduğu için şimdi adını hatırlayamıyorum ama gençtim. Ne zaman arkamı dönsem, beni izliyor, bana dokunuyor, takım arkadaşlarımdan önünde kendimi geliştirmem için beni azarlıyordu. Bugün bile gözlerinin vücudumun her yerinde gezindiğini hissedebiliyorum. Kaşlarını çatıyor, yanlış yaptığım her küçük şey için beni azarlardı, ama doğru yaptığımda yüzü aydınlanır ve ellerini o kadar yüksek sesle çırpardı ki sesi tüm salonda yankılanırdı. Ne kadar mutlu olacağını düşünmek bile midemi bulandırırdı. Ayaklarımı yerden keser ve kalbime şarkı söyleyen sözlerle beni överken bana sınıksız sarılırdı. O zamanlar bu ilgiye bayılırdım ve bunu normal bir davranış olarak görürdüm. Tüm jimnastikçiler gibi ben de onun hayranlığını kazanmak istiyordum, bu yüzden benden istediği her şeye boyun eğiyordum. Her şey onun onayını almak ve sporda ilerlemekle ilgiliydi. Yine de aileme hiç söylemedim çünkü beni kalbimde değerli tuttuğum tek şeyden uzaklaştıracaklarını düşündüm. I

bunu riske atamazdım. Ailem taşınana ve yeni bir spor salonuna gitmek zorunda kalana kadar tüm antrenörlerin bu şekilde davranmadığını fark ettim.

"Sandığınız kadar savunmasız değilim. Hırslarımı zayıflık olarak algılama, Koç. Seni yiyip bitiriyor olmam, seni istediğim anlamına gelmez. Tam tersi."

İhtiyacım olan şeyleri almam uzun sürmedi: As bandajları, spor bantları, ısıtma paketleri, buz torbaları, şişliği azaltmak için topikal kremler, birkaç ağrı kesici, Hayden'ın yırtıklar için sevdiği göğüs ucu kremi ve tabii ki en sevdiğim Motrin. Ürünleri sepetime atmadan önce her etiketi okudum.

Eğer kendime söylediğim gibi zorlayacaksam, her ihtimale karşı biraz desteğe ihtiyacım vardı.

O gün öğleden sonra annemi aradım ve taze gıda teslimatlarıyla işimin bittiğini söyledim. İğrençlerdi ve artık onları yemeyecektim. Aptal değildim. Okuyabiliyordum; dolayısıyla yemek pişirebilirdim. Bu roket bilimi değildi ve internet her zaman bir tık uzağımdaydı. Mutlu olmadığını söylemek hafif kalır. Çılgına döndü ve nasıl yemek yapılacağını bilmediğim için şişmanlayacağımı söyledi.

Bırakın yemek yapmayı, doğru düzgün alışveriş bile yapmazdı. İsterik bir şekilde, o da bilmiyordu. Annem sadece şişman kızların gece geç saatlerde yemek yediğini ve süt ürünleri, karbonhidrat ve şekerden uzak durmam gerektiğini, aksi takdirde altı ay içinde kalçalarımın arkasında selülit ve sele torbaları olacağını söyleyip durdu. Kilomun güncellenmesini istiyordu ve bana dikkat ettiklerinden emin olmak için antrenörlerimi arayacaktı.

Ona siktirip gitmesini söyledim. Sonra markete gittim ve orada bir kez olsun yemek istediğim yiyecekleri alırken, ona alışveriş sepetimdeki çikolatalı dondurma kabının resmini mesaj attım.

Yine de almadım. Sadece onu kızdırmak istedim.

Bununla birlikte, iyi bir bitter çikolata aldım.

Kendimi olumsuz saçmalıklardan ve Kova ve annem gibi insanlardan kurtarmak için tek yönlü bir zihinle bir görevdeydim. Hayatıma devam edebilmemin tek yolu buydu, aksi takdirde bu beni her geçen gün daha da geriye götürecekti. Beni geride tutan herkese bir son veriyordum.

Bu bana babamdan bir telefon kazandırdı. "Siktir git" yorumu değil, dondurma fotoğrafı. Anla işte. Bundan haberi bile yoktu.

Öğleden sonranın geri kalanını okul ödevlerimi yaparak geçirdim. İnternette bulduğum bir sürü hazır yemek tarifini yaptım ve Post-it notlarıyla etiketlenmiş Tupperware'lere yapıştırdım. İnternette jimnastikçiler için yeni kondisyon tekniklerini araştırdım. Ne yapacağımı zaten bilmediğimden değil, biliyordum ama bir şeyleri değiştirmek iyiydi. Bu şekilde çalıştıracak yeni kaslar bulabilirdim. Becerilerin ekran görüntüsünü aldım ve onları favori olarak işaretledim, sonra erkenden yattım. İçimdeki canavarı dışarı çıkarmaya ve ne kadar dirençli olduğumu kanıtlamaya hazırdım.

Söylediği her Şeyi anladım. Kova beni gördü. O beni gördü. Kollarımı omuzlarına atmayı, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmeyi ve beni gördüğü, anladığı için ona teşekkür etmeyi o kadar çok istedim ki. Keşke benimle konuşmasının neden bu kadar önemli olduğuna dair bir sebebim olsaydı ama yoktu.

İhtiyacım olmadığını fark ettim. Konuşurkenki dokunuşundaydı. Bana baktığında empati dolu gözlerindeki dürüst, tartışılmaz bakış. Bana ve spora olan amansız bağlılığı. Hepsi oradaydı. Kova dikkatini bana verdi. Beni görmezden gelmedi.

Her Şeyi tüketiyordu. Bir koç olarak beni farklı görmesi, kusurlarımı öğrenmesi ve onları parlatması gerekiyordu. Ama bu bir koçtan daha özel, daha samimiydi. Őehvani bir Şekilde değil, başka bir insanı önemseyen ve onun geliŐtiđini görmek isteyen biri gibi.

Bugün gelmeyi planladığımda, her Şeyi planlamıştım.

Her etkinlik için belirli bir süre ayırır, dikkat edilmesi gerektiğini bildiğim beceriler üzerinde çalışır, ardından yoğun kondisyon ve alıştırımlar yapar, ardından birkaç mil koşardım.

Doğal olarak, Kova'nın başka planları vardı. Beni kırıŐte kırma planları.

Beni parmaklıklarda kırmayı planlıyor.

Vücudumdaki her bir kası tükenene kadar çalıştırma planları.

Normal Őartlar altında ertesi gün antrenmana katılamayacağım kadar inanılmaz derecede ağrılı olmamı planlıyor.

Yapmak istediğim her şeyi içeren planlar ve sonrasında onun şeytani uygulamalarına katlanmak.

Bir sonraki kesik, Kova'nın Adrianna'nın evinde onunla yakınlaşırken yaydığı iç kargaşayı göstermek amacıyla İnfaz için tasarlanan bir başka yapboz parçasıydı. Bu sahneyi çıkarmak zor oldu. Adrianna'nın gözlerinden onun ıstırabını ve vücut dilindeki işkenceyi zevkle izledim. Hamdı ve kendini ifade ettiği nadir anlardan biriydi.

Kova'nın duyguları derinleşiyor, durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Aralarındaki ilişkiyi durdurmak için kendi tarzında bir girişimde bulunmuştu. Ama kızın ona sadece onun yardım edebileceği bir şekilde ihtiyacı vardı, bu onu mahvetse bile. Ve ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti.

Uzun süren bir yorgunlukla ve bacaklarımın arasında tatlı bir ağrıyla uyandım. Kova etraftayken olan bir şey gibi görünüyordu.

Kova yatağıma girdikten kısa bir süre sonra uykuya dalmıştım ve gece yarısından sonra ağzım kurumuş, başım ağrıyor ve Kova ortalıkta yokken uyandım.

Kalbim bir boşluğun içine düştü. Beni terk etmişti.

Uykuya dalmak için mücadele ettim, zihnim onun anlamadığım kararlı reddini tekrarlıyordu. Ne kadar çok düşünürsem, bizi gerçekten durdurmaya çalışıyor olması o kadar çok canımı yakıyordu. Avery'nin telefon konuşması da hâlâ kalbimi acıtıyordu,

Sonra da bir sürü anlamsız saçmalık beni saatlerce uyutmadı.

Esnedim ve içimi çektim. Kendimi suçlu hissettim. Onu zorlamamalıydım. Kova'dan çoktan özür dilemişim ama bu onun için yeterli değilmiş gibi hissediyordum.

Sonunda bir bardak su almak için yataktan kalktım. Boğazım o kadar şişmişti ki yutkunmak bile acı veriyordu. Soğuk bir şeye ihtiyacım vardı. Oturma odasına doğru yürüdüm ve birkaç adım sonra durdum, dudaklarım aralandı. Kova kanepedeydi.

Beni terk etmemişti.

Bakışlarım sehpayaya kaydı. Telefonu titriyor, ekranı etrafındaki boşluğu aydınlatıyordu. Kova bir kolunu başının üzerine atmış, bir bacağını da yan taraftaki mindere dayamıştı. Yüzü azapla düğümlenmişti ve ben bunu göğsümde hissettim. Hâlâ bizden kurtulamamıştı.

Yaklaştım ve o da bunu hissetti. Kova başını kaldırdı ve bana doğru baktı. Dişlerim yanağımın iç kısmına kenetlendi. Gözlerimiz bir an için kilitlendi, sonra elinin bir hareketiyle beni uzaklaştırdı.

Reddedildi. Zahmet etmemiş gibi.

Bu sefer mesajını açık ve net bir şekilde aldım ve sessizce yatak odama çekildim. O sefil gecenin geri kalanında bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve sonunda susuz, sessiz bir uykuya daldım.

Sabahın erken saatlerinde şişmiş, kan çanağına dönmüş gözlerim Kova'nın kileri yansıtıyordu.

Fazla konuşmadık. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Hatalı olan bendim ve bu beni çok üzüyordu. İstediğim son şey Kova'nın bana kızgın olmasıydı.

Benim dairemnden çıktık ve elini yüzünü yıkaması için onun evinde durduk. Katja'nın orada olmadığını biliyordum, bu yüzden beklerken kanepeye oturdum. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve soracak kadar da umursamıyordum.

Telefonu durmadan çalışıyordu. Mesajlar birbiri ardına geliyordu. Yazıldıkları için onları okuyamadım.

Rusça. Ona ne hakkında konuştuklarını sormak istedim ama haddime değildi. Bana kızgın olduğu belliyken olmazdı.

Erkeklerin işi çok kolaydı. Kova'nın arabasına geri dönmesi ve herkesin gelmesinden bir saat önce Dünya Kupası'na doğru yola çıkmamız sadece sekiz dakika sürdü.

Spor salonuna gidişimiz sessiz ve asık suratlıydı. Aramızda garip bir gerginlik yoktu, sadece farklı bir sessizlik vardı, utanç ve anlayış dolu bir sessizlik. Bana doğru bakmadı bile ama o kadar kasın altında ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Anlamamıştım. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Ama gecenin bir yarısı bir şeyler ters gitmişti ve beni neden ya da niçin reddettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Çok ileri gitmiştim.

Kendimi savunmam gerekirse, her zaman yaptığımız şey bu olduğu için benden bunu istediğini düşünmüştüm. Anın içinde kaybolmuştum ve ondan daha fazlasını istiyordum. Her zaman daha fazlasını. Kova'ya karşı açgözlüydüm ve bunu nasıl kapatacağımı bilmiyordum. Onun dokunuşundan daha fazlasını istiyordum. Kokusundan daha fazlasını. Sadece ondan daha fazlasını. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı onun etrafında olmayı seviyordum. Geçmişte birbirimize hiç merhamet etmediğimiz kadar güçlü bir hâkimiyetimiz vardı. Bana her zaman ihtiyacım olduğunda ihtiyacım olanı vermişti, ama daha fazlasını değil. Asla daha fazlasını değil, bu yüzden gerçekten uzak durmamı istediğine inanmıyordum.

İçimi çektim, düşüncelerim beni tüketmişti.

Avery haklıydı. Kova söz konusu olduğunda pervasızdım. Öyle olduğumu düşünmüyordum ama şimdi bunu kendim de görmeye başlamıştım.

Kaşlarımı çattım. Gerçekten de şimdiye kadar fark etmemiş miydim? Avery saatler uzaktaydı ve benden önce görebiliyordu, benim görmem içinse mağlup olmuş bir Kova gerekiyordu. Yine de bunun ne anlama geldiğini çözemiyordum.

Spor salonuna yerleşip antrenman malzemelerimi aldıktan sonra sahaya çıktım ve etrafıma bakarken kendi kendime gülümsedim.

Kireçli kokuyu ciğerlerime çektim ve derin derin içime çektim. Bana bir dinginlik hissi verdi ve

Zihin.

Her şey kayboldu ve endişelerim omuzlarımdan yuvarlandı. Sonra tekrar düşünürdüm. Şu anda kalbim başka bir yerdeydi.

Jimnastik. Elit. Olimpiyatlar.

Siktir. Benim. Hayatım.

Ayağım ve baldırım sanki yüzlerce küçük karınca tarafından ısırılıyormuş gibi hissediyordum. Ayak parmaklarım sertleşmiş ve şişmişti. Dizlerim o kadar çok titriyordu ki ayakta durabileceğimden emin değildim.

Kova ve Ethan birlikte ayağım üzerinde çalıştıktan sonra Ethan, daha fazla kan akışı sağlayacağını ve iyileşmeyi destekleyeceğini söylediğim spor bandıyla ayağımı bantladı. Ayaklarımın üzerinde durmaya çekiniyordum. Bunu tekrar yaşamaktansa bir saat buz banyosunda kalmayı ya da Hayden'ın yırtıklarımı keselemesini tercih ederdim.

İçimi çektim ve oturmak için arkamı döndüm. Elit bir sporcunun hayatının bedeli ağırdı.

Ethan, "Ben olsam şu anda koşmaktan uzak durur ve günün geri kalanında izin yapardım," dedi.

Kocaman açılmış gözlerim önce Kova'ya, sonra Ethan'a kaydı. "Antrenmanım var."

Ethan, "Bugün antrenman yapmana imkân yok," diye karşılık verdi. "İlk birkaç tedavi en kötüsüdür. Eve gitmeli ve günün geri kalanında bacağınızı buz torbaları üzerinde dinlendirmelisiniz. Eğer antrenmanı kaçırmaktan endişe ediyorsanız, o zaman tedavileri yarım gün olarak planlamanızı ya da biraz erken bitirmenizi öneririm. İkiniz için de uygun olan bir şey bulun. Evet, bir gün

Antrenmanlar arasında yapılabileceği zaman, ancak şu anda bunu kesinlikle önermiyorum."

Çenem düştü. "Kova mı?" diye sordum.

"Ethan'ı duydun. Doktorun emri. Evine git, sonra konuşuruz."

Gözlerimi indirdim, sesim buz gibi bakışlarıma uyuyordu. "Ama o benim doktorum değil. Ya da koçum."

Ethan geri çekildi. Çenesi bir açıyla eğildi ve kaşları saç çizgisine çarptı. Kova'ya sinirli bir bakış fırlattı, sonra bana, "Doktorun olmayabilirim ama bu işi senin yaşadığından daha uzun süredir yapıyorum. Neden bahsettiğimi biliyorum. Hangi doktor olsa sana aynı şeyi söylerdi; eve git ve buz koy. Başka bir şey yapman tavsiye edilmez, aptallıktan bahsetmiyorum bile. Bir sonraki seansında burada olacağım, o yüzden bana şirinlik yapma."

Sinirlenerek ağzımı kapattım. Ethan'a ters ters bakarak avucumu Kova'ya doğru uzattım.

"Telefonunuzu ödünç alabilir miyim lütfen?" dedim, hâlâ Ethan'a bakarak. Ondan artık hoşlanmadığıma karar verdim.

Kova elini cebine attı ve elime tutuşturdu. "Seninki nerede?" diye sordu.

Başımı ona doğru eğdim ve sonunda Ethan'ın kararlı bakışlarından uzaklaştım. "Kamyonetimin zemininde paramparça oldu."

"Neden?"

Bir omzumu silkerek yere baktım ve annemin cep telefonu numarasını girmeye başladım. "Avery'ye sinirlendim ve onu fırlattım."

Ethan, "Birinin öfke sorunları var gibi görünüyor... Bunu çözmen gerekiyor, Kova," dedi.

Başımı kaldırdım ve yüz ifademi yansıtan Kova'ya doğru bir bakış fırlattım. Yanaklarımdan kan süzüldü. Düşünce olarak aynı noktadaydık ama aramızdaki fark Kova'nın kayıtsız görünmesiydi. Profesyonel. Ethan bu yorumu öylesine gelişigüzel, dalgın bir düşünce gibi yapmıştı ama yine de beni panikletmişti.

Kova Ethan'ın yüzüne döndü ve uzun bir süre ona baktı. Gözlerini kırptırdı ve sonra, "Bazı kızları kırmak diğerlerinden daha zordur," dedi.

Gözlerim büyüdü. Kova'nın cevabı pek çok şekilde algılanabilirdi. Bir an için bunu kast edip etmediğini merak ettim.

Ethan enerjik bir kahkaha attı ve sanki aralarında bir şaka varmış gibi Kova'nın sırtını sıvazladı.

"Öyleler, dostum. Öyleler."

Kova rahatlamış bir kıkırdamayla Ethan'ın söylediklerini onayladı. Omuzlarım gevşedi ama midem endişeyle karıştı.

Bakışlarını kaldıran Kova bana baktı. Başı yere doğru eğilmişti ve gözleri kirpiklerinin arasından bakıyordu. Bir kurşundan kurtulmuştu ama büyüleyici yeşil gözlerinin derinliklerinde dönen beklenmedik duygu boğazımda bir düğümlenmeye neden oldu.

Utanç verici.

Telefonu kulağıma götürürken dudaklarım aralandı. "Anne..."

Kova ayağa kalktı ve elini uzattı.

Ona uzandım. Beni hemen kendine çekti ve bir kolunu belime doladı. Gömleğim kalktı ve serin hava çıplak tenimde gezindi. Titredim. Sanki ikimizin tadını çıkarıyormuş gibi beni kendine yakın tuttu ve ben de nefesimi tutarak ona baktım, hiç düşünmeden ona sarıldım.

Avuç içiyle çenemi kavradı. Diğer eli kıcımlı kavradı ve sıkı.

"Kova." O sırttı, ben de gülümsedim. "Aşağı, oğlum."

Kova inledi ve kalçalarını içime doğru itti. Beni yukarı kaldırdı ve ben de isteyerek gittim. "Ama ben seni istiyorum," dedi yüzümden bir santim uzakta. Sonra beni öptü.

Bu adamı gerçekten sevdim.

Bunu kendime itiraf edebilirdim ama ona değil.

"Bana yeterince sahip oldun," dedim dudaklarına karşı.

Kova başımın arkasını tuttu ve ağzını tekrar ağzıma bastırdı. "Sana bağımlı olduğumda yeterli diye bir şey yoktur. Seni bütün gün, her gün istiyorum. Seni her şekilde elde edebilirim. Seni benim olarak istiyorum. Herkesi ve her şeyi siktir et, sadece seni istiyorum Ria."

Karnım sıkıştı, göğsüm yanıyordu. Tanrım, kendimi ona fena halde vermek istiyordum. Kova'ya hayır demek benim için çok zordu. Böylesine derin, böylesine dirençli bir aşkı görmezden gelmek zordu. Aşk, doğru yapıldığında bir bağımlılıktı. Kova'ya delicesine aşıktım ve o benim bağımlılığımdı.

Onu mutlu etmek, ona her şeyi vermek istedim. Ama bunu yapmanın sonuçları vardı. Henüz yüzleşmeye hazır olmadığım sonuçlar.

Kova eğildi ve sırtımı yatağa bastırdı. "Kova..." Tek kaşımı kaldırarak uyardım.

"Fermuarımı indirip sikimi amına sokmanın benim için ne kadar kolay olacağı hakkında bir fikrin var mı? O çok sevdiğim daracık, küçük amına?" Kalçalarını yavaşça seksime doğru itti. "Mükemmel bir pozisyondayız, Malysh. Hadi, bana istediğimi ver." İnledi.

Kova kalçalarını oynattı ve bedenim uysallaştı. Kemer tokası seksime doğru itildi ve arzuyla dolmuştum. Mükemmel bir pozisyondaydık.

"Hayır."

Durmadı.

"Hadi, seni son bir kez daha becermeme izin ver. Sikimi istediğini biliyorsun. Yavaş ve güzelce yapacağıma söz veriyorum." Köprücük kemiğimden kulağıma kadar ıslak bir iz yaladı ve orada lobumu emdi.

Vücudumda tüylerim diken diken olurken ürperdim. "Sen bir hayvansın."

"Beni bu hale sen getirdin."

Bir kahkaha patlattım. "Oh evet. Eminim öyledir."

Kova aramıza uzandı ve rekor bir sürede kemerini çözdü. Fermuarını indirdi, parmak eklemleri ıslak amıma dokunarak tepki olarak sıkılmama neden oldu. İçimden iç çektim.

"Kova." Sesimi sert çıkarmaya çalıştım. Elleri göğüslerimi buldu ve sıktı. Burun deliklerim alevlendi. Sikin ucunu girişime bastırdı ve amım tepki olarak sıkılaştı. Nefesim kesildi. Oh, lanet olsun.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvardı Kova. Gömleğimin içinden sert meme ucumu ısırды. Sıçradım ve sırtına bir tokat attım.

"Hayır, yok. İhtiyacın olan şey benim yanımdayken kendini kontrol etmek. Beni eve götür. Şimdi."

Ucunu biraz içeri itti ve amım ona uyacak şekilde gerilirken tekrar nefes aldım. Zevk dolu bir iç çekiş benden kaçtı ve beni yavaş ve sert bir şekilde almasını istediğimi fark ettim. Eli kalçamın ve belimin kıvrımlarını kavradı. Parmakları leğen kemiğime saplandı. Kendini kaybetmeye ve istediğini yapmaya çok yakındı.

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Sana hissettirdiklerimden nefret ediyorsun. Çünkü sana hissettirdiklerim gerçek ve doğru."

Ağzım üzüntüyle seğirdi. Umutsuzca teslim olmak istiyordum. "Sen tam bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Sırıttı, o kadar seksi ve o kadar kışkırtıcıydı ki teslim olmaya hazırdım. Biraz daha itti ve Tanrım, topuklarımı alıp onu içeri sokmaya yardım etmek istedim, ama güçlü durdum. Yapmak zorundaydım... kendim için.

"Benimle sevişebildiğin ve beni becermediğin zaman, bana tekrar sahip olabileceğin zamandır."

Bunun üzerine onu ayağımla ittim ve beni eve götürmesini istedim.

Dinledi ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Çünkü bu bana onun benimle gerçekten sevişemeyeceğini gösterdi.

Dudakları mor lekeli, gözleri parlak ama dikkatliydi. Kot pantolonunun düğmesi açıktı, yarım inmiş fermuarla bir arada tutuluyordu. Bir tutam saç leğen kemiğini tozlandırıyordu.

Gerçekten acıkmıştım ve mutfaktaki adada bir koltuk buldum.

Kova ocağı tekrar yaktı ve ben de onun yemek pişirmesini izledim. Burada onunla birlikte olmak içimde garip bir huzur duygusu uyandırdı. Garip bir şekilde doğru hissediyordum.

Beklerken gözlerimi mutfakta gezdirdim ve tezgâhın üzerinde Kova'nın Katja'ya gülümseyen bir fotoğrafını gördüm. Mutfakta çerçeveli bir fotoğraf görmenin tuhaf olduğunu düşündüm, bu yüzden buzdolabına baktım ve orada da bir mıknaatısla tutturulmuş bir fotoğraf gördüm. Kaşlarımı çattım. Bunu daha önce kaçırmış mıydım? Ve dahası, ben ona oral seks yaparken Kova da ona bakıyor muydu?

Midem bulandı. Ben onu tatmin ederken Kova o resimlere bakmış mıydı?

Şarap bardağını kaparak tatlı içkiden büyük bir yudum aldım. Bir tane daha içtim. Kadehi çınlatarak yerine bıraktığımda Kova omzunun üzerinden baktı ve gülümsemesi bozuldu. Bakışlarımı takip etti ve fotoğrafa gelince kaşlarını çattı. Aceleyle yırttı ve bir çekmeceye sokup kapağını kapattı. Makarnayı kaynar suya atarken nefesinin altından Rusça bir şeyler mırıldandı.

"Ben aletini emerken nişanına mı bakıyordun?" İçten içe ürperdim. Sorum üzerine Kova'nın omuzları gerildi. Bu sözleri söylediğime inanamıyordum.

"Sonunda büyük kız kelimeleri kullanabildiğimizi görüyorum." "Ben ciddiylim."

Arkasını döndü ve bana sert bir bakış fırlattı. "Hayır, Adrianna." R harfi dilinden kalın bir şekilde döküldü. "Değildim. Neden oraya gitmek zorundasın? Neden hep onu gündeme getirmek zorundasın?"

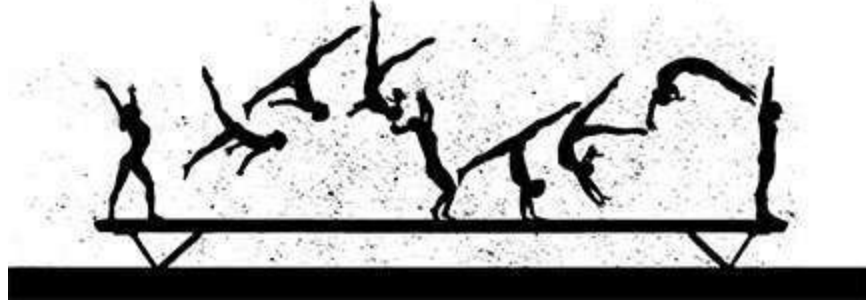
Ellerimi kucağıma bıraktım ve mermer tezgâha baktım. "Bilmiyorum," dedim hüznle. Ve bilmiyordum da. Bu benim için çocukçaydı ama yine de her seferinde bunu yapıyordum.

"Onunlayken bile seni hayal ediyorum." Sözlerindeki ısıklıkla irkildim. Suçluluk duygusuna kapılmışımdı. "Bunu sana daha önce de söyledim. Senin dairende, sana söyledim. Asla tam tersi olmuyor."

Kafamı kaldırdım. Kova elinde şarap şişesiyle yanıma geldi ve boşalttığım kadehini yeniden doldurdu. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, kadehi silip silip içti. Şarap şişesini tamamen boşaltarak tekrar doldurdu.

Gözlerindeki bakış beni incitti ve bir şey söylediğime pişman oldum. Bunun doğru olmadığını biliyordum, bana bakışından, adımı inleyişinden ve sonrasında beni öpüşünden resimlere bakmadığını anlayabiliyordum.

Her şey su gibi berraktı ve ben gidip endişelerimle her şeyi mahvetmek zorunda kaldım.

DELETED SCENES FROM *RELEASE*

Bu sahne Serbest Bırakma'nın ilk taslağı tamamlandıktan sonra silindi. Bunun mantıksız bir kavga olduğunu ve ilişkilerinin bu noktasında olay örgüsü için gereksiz olduğunu düşündüm. Adrianna kendini iyi hissetmiyordu ve Kova'yı haksız yere azarladı. İlerlemelerine ihtiyacım vardı ve bu onları sadece geride tuttu.

"Bensiz durulanabileceğini düşünüyor musun?" Kova sordu.

Başımı salladım. Tek yapmam gereken orada durmaktı. Çok zor olmasa gerek.

"Kıyafetlerle hemen döneceğim. Bana ihtiyacın olursa bağırman yeterli."

"Tamam," dedim uysalca.

Kova beni dikkatlice bıraktı ve arkasından kapıyı kapatarak banyodan çıktı. Aşağılanmışlık yanaklarımı yaktı. Duşa girdim ve suyun ısınmasını beklemeden açtım. Buzlu suyun çıplak bedenimden aşağı süzülmesine izin verdim. Kollarımı karnıma dolayarak kendimi tuttum.

Gözlerimde parıldayan yaşları tuttum ve bir nefes verdim. Alt dudağım titredi. Kendimle ilgilenemediğim zamanlarda Kova'nın bana gösterdiği ilgi, içimde açıklayamadığım duygular uyandırıyordu. Onun şefkatine çekildim

ve kendimi daha fazlasını görmek isterken buldum. Aramızda başka hiç kimseyle hissetmediğim bir yakınlık vardı.

Duruladım ve sonra suyu kapattım. Havluyla kurulanırken Kova'nın diş fırçasını tezgahın üzerinde fark ettim. Dişlerimi fırçaladım, o berbat tat gittiği için kendimi milyonlarca kez daha iyi hissediyordum. Onun önünde o şekilde kustuğuma inanamıyordum. Kustuktan sonra kendimi daha iyi hissettim ama onun için çok üzüldüm.

Bir tarak bulana kadar banyo çekmecelerini karıştırdım. Buğulu aynayı silerken, yansıمامı izlerken burnum buruştu. Kırmızı yanaklarım dışında hiçbir rengim kalmamış, her zamanki zeytin rengi tenim sütlü bir porselen rengine bürünmüştü. İçi boş görünüyordum. Birkaç saat içinde bana ne olmuştu?

Kapının açılma sesine doğru baktım. Kova içeri girdi ve kısa bir süre durdu. Gözleri irileşti, bakışlarını vücudumda gezdirdi.

Elimi kaldırdım. "Biliyorum... Hayalet gibi görünüyorum."

Dikkatli gözlerle beni izledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aslında çok daha iyiyim. Yorgunum ama kendimi hasta hissetmiyorum.

artık." Dudağımı ısırdım. "Bunun için çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum."

Omuz silkti ve bu benim aşağılanmamı hafifletti.

Elindeki kıyafetlere uzandım ve büyük boy gömleği kaldırdım, ancak yığının arasında kırmızı dantelli iç çamaşırını görünce gözlerim hemen aşağı indi. Onlara odaklandım.

Gerçekten bana Katja'nın iç çamaşırını mı verdi? Artık kimin kırmızı dantelli iç çamaşırı vardı ki? Derimin altındaki öfke kabarırken gözlerim parladı. Uzattığım işaret parmağımla yüzüne doğru tuttum.

"Benimle dalga geçtiğini biliyorum, Kova."

Gözleri parıldadı ve tüylerimi daha da diken diken eden orantısız bir sırıtışla bana baktı. "Adımın dudaklarında çıkardığı ses hoşuma gidiyor. Tekrar söyle."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Çenem düştü. Nasıl olur da bunu garip bulmazdı?

"Hiçbir şey giymemeni tercih ederim ama kendini bu kadar hasta hissettikten sonra bundan hoşlanacağından emin değildim."

Havluyu göğsümde tutarak ayaklarımın üzerinde kaydım. "Hayden'in boxerlarından birini giymek ister misin?"

O baktı doğru aracılığıyla Ben, görmezden gelmek benim Soru.

Sonunda anladı.

Kova uzandı ve elimden külotu çekip aldı. Arkasını döndü ve banyodan çıktı.

Bu ne cüret. Sanki nişanlısının iç çamaşırını giyecekmişim gibi.

"Kıyafetlerim nerede?" Arkasından bağırdım.

"Ellerine bak!" diye bağırdı yatak odasından.

Nefesimin altında homurdandım. "Bu senin gömleğin. Giyinip eve gidebilmem için arabanızdaki çantamı almam gerek."

Kova yürüdü geri içine ve Banyo. O Şaşkın görünüyordu.

"Ne?" dedim. Başını yana eğmiş öylece dururken "Ne?" diye sordum.

"Burada kalmayacak mısınız?"

Bunu yapacağımı düşünmesine çok şaşırmıştım. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Adrianna," dedi yavaşça. "Yalnız kalacak durumda değilsin. Lütfen kal. Burada olmanı istiyorum."

Çenem yere düştü. "Bana Katja'nın iç çamaşırlarını verdikten sonra burada kalmamı mı istiyorsun? Buzdolabındaki resimden sonra mı? Bunların hepsi gitmem gerektiğinin işaretleri gibi hissediyorum. Kusmak ise pastanın üzerindeki krema gibiydi."

Kova tekrar banyodan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve resmi yüzüme tuttu.

"Bunu önemsediğimi mi sanıyorsun? Seninle birlikteyken düşündüğüm şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Dudaklarım büküldü. "Sana oral seks yaparken gözünün önündeydi, nasıl yapmazsın?"

Kova'nın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. Kolundaki çıkıntılı damar dikkatimi çekti. Koparmaya hazır görünüyordu. Fotoğrafa iyice baktıktan sonra önce ikiye, sonra dörde böldü. Kalıntıları çöpe atmasını izlerken çenem gevşedi. Hareketleri beni sessizliğe gömdü.

"Bazen neden uzak durmam gerektiği bana bu kadar sık hatırlatılırken sana geri dönmemi sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Kollarımı acıyan kalbimin önünde kavuşturdum, cevabını duymaktan endişelensem de sert görünmeye çalıştım.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Günün sonunda hala bir çocuksun ve yapman gereken çok şey var. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum."

Uzanıp onu tokatlamak istedim ama buna gücüm yoktu. Bunun yerine, o sözleri duyduğumda hissettiklerimi zapt edemeyerek, gözlerimden akan yaşlarla orada öylece durdum.

"Senden nefret etmemi neden bu kadar kolaylaştırıyorsun? İstedğin bu mu? Sonunda sonsuza dek çekip gitmemi mi? Bazen bana böyle hissettiriyorsun."

Beni inceledi. "Bazen nefretini tercih ederim." "Ne yerine?"

Bana bir adım daha yaklaştı. "Senin aşkın."

Alay ettim ve geri adım attım. "Seni gördüklerinde herkesin ayaklarına kapanacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır. Sadece sen."

Gözlerim kısıldı ve burun deliklerim açıldı. "Senin kadar bencil bir insanı asla sevemem. Beni tanıdığını sanıyorsun."

Gözlerinde acı parladı ve hemen kendimi suçlu hissettim. Benden uzaklaştığını hissettim ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Kova'ya yaklaştıkça onun gerçekten ne kadar özverili olduğunu daha iyi anladım. Bakışlarım yere düştü. Bunu söylememeliydim. Lanet olsun. Cevap vermeden önce gerçekten düşünmeye başlamam gerekiyordu.

"Biliyorum. Sadece bunu görmek için çok gençsin. Sana onun hiçbir şeyini pislik olası diye vermedim, Adrianna. Giyecek bir şeyin olsun diye verdim. Senin için düşünceli olmaya çalışıyordum, çünkü sen istedin."

Uzun bir süre gözlerimi kapattım ve sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Pişmanlık yüzümden okunuyordu. Utanç içindeyken nasıl üzgün olduğumu söyleyebilirdim ki?

Sesindeki çatlak göğsümü deldi.

Kısa bir an için gardını indirdi. Kova bana dünyadan sakladığı bir parçasını gösteriyordu. Bunu nasıl inkâr edebilirdim?

Cevap basitti. Yapamazdım.

Yenik bir iç çekişle gözlerimi devirdim ve kıyafetleri elinden çektim. Beni nadiren yaptığı bir şey olan kocaman bir gülümsemeye ödüllendirdi. Kalbimin derinliklerinde doğru kararı verdiğimi biliyordum. Açıkçası yalnız kalmak benim için iyi bir fikir değildi, iyi değildim. Kova da Kova'lığını yapıyor ve istediğini elde ediyordu. Ne de olsa onun doğum günüydü.

Elini bırakarak tişörtü başımdan geçirdim ve havlunun içinden sıyrıldım. Kova izledi ve ben aldırmadım. Hafif bir gümbürtüyle yere düştü, sonra ona ait olduğu belli olan şortu çektim.

Kova'ya baktım ve güldüm.

"Ne?" diye sordu.

Gömleğimin eteklerini dişlerimin arasında tuttum, sonra şortumu yana çektim. "Biraz büyükler. Buraya iki kişi sığabilirim."

Eğildi ve şortumun altına baktı. Çıplak bedenimi net bir şekilde görebiliyordu ve bu durum kalçalarımın arasında küçük bir sızıya neden oldu. Onunla birlikte aşağıya baktım ve bacaklarımı birbirine kenetledim, amımın dolgunluğu gözlerimizin altında kayıyordu. Baştan çıkarıcıydı. Klitorisim baskıya karşı zonkladı ve meme uçlarım sertleşti. Yavaş ve ölçülü bir nefes aldım. Koçumun bana izin verilmediğini bildiğim şekilde bakmasından utanmalı ya da gergin olmalıydım ama değildim. Biraz bile. Aslında, bundan beslendim. Sanki bende olup da onda olmaması gereken şeyleri görmesini istiyor gibiydim.

En azından her istediğinde değil.

Sonra bana çarptı. Gerçekten vurdu. Onu baştan çıkarmayı seviyordum çünkü daha fazlası için geri geliyordu ve acaba bunu fark etti mi? Onu baştan çıkarmak ve benden istediğini almasını sağlamak hoşuma gidiyordu. Yanılıyor olması hoşuma gidiyordu. Kendi ahlakımı sorgulamama neden olacak şekilde beni baştan çıkarıyordu. Çok kötüydü ve ben bunu içime çektim. Onu elimde zayıf düşürdüm.

Tedbiri kendi eline alarak şortu kapmak için hamle yaptı, ama bel bandını çok erken bıraktım. Şort kalçalarımı geçip uyluklarıma doğru uçtu ve onları yakalamak için uzandı. Şortu avucunun içine alan Kova hareketsiz bir şekilde eğilmiş duruyordu. Omuzları gerilmişti. Sırtındaki kasların esnemesini izledim, kasılıyor ve kalan azıcık kısıtlamasına karşı yer değiştiriyordu.

Sormadan başparmağı dışarı çıktı ve amıma, tıraş edilmesi gereken kılıra doğru kaydı. Nefesim kesildi ve omzunu kavradım, göğsüm öne doğru çıktı. Kendimi tutamıyordum. Başparmağı hemen klitorisimi buldu ve kapalı bacaklarımın arasından içeri doğru itti. Sertçe okşarken içimden ıslaklık sızıyordu.

"Amını önümde sallayabileceğini ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağımı düşünemezsin."

"Yapabileceğini kim söyledi?" Gözlerimi zevkle kapattım ama bunu saklamaya çalıştım. Gömleğim hâlâ ağzımdaydı.

Başını kıpırdatmadan yukarı baktı. Şeytani bir parıltı gözlerini doldurdu. "İkimiz de izne ihtiyacım olmadığını biliyoruz. Ne istersem onu yaparım."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Evet, öyle. İstedğin zaman alamazsın. Bunun bir tanımı var."

Kova dizlerinin üzerine çöktü ve saniyeler içinde dilini kıvrımlarımın arasına soktu, günlerdir ilk kez su içmiş gibi amımı doyumsuzca yaladı.

Vay
canı
na.
Lane
t
olsun

"Aman Tanrım. Ne yapıyorsun, Konstantin? Dur." İnledim. "Dur dedim." İçimde bir ateş tutuştu. Seksim sıırılsıklam olmuştu. Saçlarını avucumun içinde tutup onu kendime çekerken başını ittim.

Güçlü kolları kalçalarımın arkasına dolanmıştı. Ağzı sıkıca seksimin üzerindeydi, dili küçük yarıklardan ileri geri kayıyor, içime dalıyor ve sonra ağrıyan zonklamanın etrafında dönüyordu. Orgazm hızla yükseldi ve omzunu tokatlayarak uzaklaşmaya çalıştım. Dengemi kaybedecektim, ayakta duracak gücümün olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Dur," dedi nefes nefese.

Başını bana doğru salladı. Onu geri çekmek için saçlarını çektim ve kollarını bana doladı.

"Hayır." Sesimdeki solukluk sözlerimle çelişiyordu. Sikeyim kendimi. Kova çenesini bacaklarımın arasına daha da sokarak kendini içime itti. "Bir nişanlın olduğunu unuttun mu?"

Dudağımı ısırđı ve ben irkildim. Dişlerinin arasından, "Nasıl yapabilirim? Onu unutmama asla izin vermedin."

Sırıttım. Bu doğruydu. Aşağı uzanarak boynunun kıvrımındaki deriyi çimdikledim ama bu onu daha sert ısırmaya teşvik etti. Isırđını çabucak yaladı, dilinin sıcaklığı içime doldu. Boşalmaya çok ihtiyacım vardı.

"Ow!" Bu sefer daha sert bir tokat attım ve ses banyo boyunca yankılandı. "Bu hassas bir cilt, seni sikik."

Yavaşça başını kaldırdı ve bana baktı. Sessizce, "Beni bir daha tokatla ve ne olacağını gör" dedi.

Bu doğrudan bir meydan okumaydı. Kabul etmek zorundaydım. Geri çekilerek bu kez yüzüne bir tokat attım. Avucum çarpmanın etkisiyle acıdı.

Gözlerim büyüdü. Kalbim durdu. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da inanamıyordu. Birkaç saniye içinde Kova beni omzuna attı ve banyodan çıktık.

Kıçıma öyle sert bir tokat attı ki gözlerim yaşardı. Ben de sırtının küçük kısmına tokat attım.

Hırladı. Bundan pek hoşlanmadı ve beni yatağına fırlattı. Neredeyse zıplayacaktım ama beni ayak bileğimden yakaladı ve yatak başlığına yaklaşıp kadar yukarı kaldırdı. Gömleğim kıvrılmıştı. Gözlerindeki kararlılıkla üzerime tırmandı ve bileklerimi yatağa bastırdı. Dizleri vücudumun her iki yanındaydı. Altında kafese kapatılmışım ve onun tuzağından kurtulmak için kıvranıyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Tam olarak sana söylediğim şey. Ne istediğimi. Daha önce mutfakta olduğumuzdan beri seninle ne yapmak istediğime dair tek bir düşüncem vardı." Uzandı ve komodinin çekmecelerinden birini açtı. "Seni çok yükseğe çıkaracağım. Buna bayılacaksın." Hızla bir ip çıkardı ve pirinç yatak başlığına bağlamadan önce ustalıkla bileklerime doladı. Kalçalarımı havaya kaldırdım ve sikine vurdum. Yüzünü buruşturdu ve boğazından bir homurtu çıktı. Memnuniyetle gülümsedim. Dizimi yukarı kaldırdım ve kasıklarına diz çöktürdüm. Çok sert değil ama onu şok etmeye yetecek kadar.

"Vücudunu etrafımda gösterip beni tahrik edemezsin ve benden harekete geçmememi bekleyemezsin. Beni istediğini biliyorum, Adrianna. Ve ben de sana tam olarak istediğini vereceğim."

"Öyle mi? Neymiş o?" "Benim sikim."

Adamım, onun damarına basmaya bayılıyordum. "Yanlış. Ben istemiyorum.

O kadar da etkileyici değil."

"Ağzındayken düşündüğün şey bu değildi."

"Bu sadece senin hüsnükurununtun. Boğulup ölmeyeceğimi umuyordum."

Gözleri ağırlaştı. Panik içimde alevlendi. Dürüst olmak gerekirse biraz gergindim ama aynı zamanda da sırlısklamdım. Verdiğim tepkiyi, bunu neden bu kadar heyecan verici ama korkutucu bulduğumu anlamıyordum. Neden hem onu tekmelemek hem de orgazm olmak istediğim kafa karıştırıcıydı.

"Çöz şu ipi, hemen. Güven bana, hiçbir şey istemiyorum. Yorgunum, hastayım ve uyumak istiyorum."

Hareket etmeyince, "Üzerimde iz bırakacaksın" dedim.

"O zaman hareket etmeyi bırak." Bunu sanki dünyadaki en bariz cevapmış gibi söyledi. Kova bacaklarımın arasına gelene kadar vücudumda gezindi. Bacaklarımı sıkarak kapatmaya çalıştım. Sırttı ve onları yatağa sabitledi. Tamamen ona maruz kalmıştım.

"Biliyor musun, bana hayır demeyi seviyorsun ama vücudun bana aksini söylüyor."

Kova tek bir odakla eğildi. Dili bana dokunmadan hemen önce dizimi geri çekti. Ayağım yüzüne doğru havadayken, "Yapma" dedim.

Elinin nerede durduğunu göremiyordum, bu yüzden parmağının seksimin ortasına ne zaman sürüklendiğini göremedim. Sadece hissettim ve zevkle haykırdım. Güçlü kuvvetiyle bacağımı hızla yatağa geri bağladı.

"Katja'ya hiç mi saygın yok?" "Senin var mı?" diye karşılık verdi.

Birkaç dakika önce tüm kontrolümü kaybetmek beni korkutuyordu ama Kova ellerini üzerime koyduğunda düşüncelerim değişti ve meraklandım.

Daha önce yatağa bağlanmayı hiç düşünmemiştim. Sonra tekrar, sadece on altı yaşındaydım. Bu düşünce beni heyecanlandırdı ve uyarılmışlığım kıcımdan aşağı damladı.

Kova'nın gözleri tanıma duygusuyla parladı. "Bu hoşuna giderdi," dedi sormaktan çok. "Belki başka bir zaman. Sana yapmak istediğim başka bir şey daha var."

Orgazmımız yavaş yavaş azaldı. Kova geri çekildi ve yüzümdeki saçlarımı düzeltti. Yüz hatlarımın onunkilere uyduğunu düşündüm; parlak gözler, kızarmış yanaklar, parlayan bir ten. Gözleri ağzıma düştü ve beni tekrar öptü, uzun ve kasıtlı bir şekilde, ben yavaşça amımı ona doğru bastırırken, onun ve orgazmımın son damlasını aldığından emin olarak.

Kova'nın elleri vücudumun her santimini dolaşıyordu, sanki yok olup gideceğimden korkuyordu ve beni hafızasına kazımak istiyordu. Bu şekilde şefkat göstermesi pek sık olmazdı ama gösterdiğinde çok hoşuma giderdi. Parmakları derimin altına ve kalbime doğru ilerledi. Atan organımı nasırlı ellerinin avuçlarına almıştı.

Nefes nefese kalmıştım, ellerim arkadan bağlı olduğu için yüzüne sadece birkaç santim uzaktaydım. İkimiz de birbirimize doğru nefes alıyorduk, gözlerimiz kilitlenmişti, kalplerimiz dudaklarımızdan dökülmeye hazır, söylenmemiş kelimelerle doluydu. Dudaklar, sınırsız ve vahşi öpüşmelerimizden dolayı şişmiş ve kızarmıştı. Bunun ne anlama geldiğini ya da buradan nereye gideceğimizi bilmiyordum. Aslında nereye gittiğimizi biliyordum ve orası hiçbir yerdı. Benimle birlikte olmasını, benimle seks yapmasını, benimle sadece nişanlısına söylenmesi gereken sözleri söylemesini ve buna rağmen Katja ile evlenmesini anlamıyordum. Bu düşünce kalbimi delip geçti çünkü yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. En azından bana karşı. Eğer durum tersine dönseydi, bana karşı da aynı şekilde davranır mıydı?

Bu da bana ona güvenilemeyeceğini söylüyordu. Yine de teklifini kabul edecektim çünkü onsuz olmayı kaldırabileceğimden emin değildim. Gerçekten hiç denemediğimiz bir şeyi bırakamazdım. Belirsizliği kucaklamak ve aramızdaki enerjinin yüküyle yaşamak zorundaydım. Ona üzerimde güç verdim ve o da bunu nasıl kullanacağını biliyordu.

Ama ben buna izin verdim.

Kova kazmamı görmezden geldi ve beni dikkatlice kanepeye yerleştirdi. Dönüp mutfağa gitti, ocağın üzerinde asılı duran bulaşık havlusunu aldı ve dondurucuyu açtı. Kocaman bir avuç buz alıp havlunun içine yerleştirdi ve sardı, sonra da bana geri döndü.

Yanıma oturdu, yaralı ayak bileğimi kaldırdı ve kalçasının üzerine koydu. Burun deliklerim alevlendi. Bacağımı geri çektim ve ayak bileklerimi altımdan geçirmeye çalıştım ama o çok hızlıydı. Baldırımı kavradı ve "Dur senin için buz yapayım" dedi.

"Benim için bir şey yapmanı istemiyorum. Kendi bacağıma buz koyabilirim."

Doğal olarak beni görmezden geldi ve buzu ayak bileğimin arkasına itti. Soğuktan midem bulandı ve ağzım bir çizgi halinde düzleşti.

"Önce sana söylemeliydim."

Omuz silktim. "Günün sonunda, kimi incittiğine bakmaksızın istediğini yapacaksın. Bu senin çalışma şeklin. Neyse o, Kova."

Başını salladı ve bana doğru yaklaştı. Ben de olabildiğince geri çekildim.

"Bunu sana borçluydum ama aynı zamanda bu benim hayatım ve benim seçimlerim. Asla daha fazlası olamayacağımızı bilmelisin. Bu mümkün değıl. Bunun farkındasın, değıl mi?"

"Beni aynı anda hem büyütüp hem de ezmek gibi zengin bir yöntemin var. Katja'ya da aynı şekilde mi davranıyorsun?"

"Ve sadece sen ve ben olduğumuzda onu her zaman gündeme getirmek gibi zengin bir yöntemin var."

Küçük bir gülümseme ağzımın kenarını kaldırdı.

"Touché." "Seni ağlattığım için özür dilerim."

"Oh, bu gözyaşları senin yüzünden değil.... Bir kez olsun."

Başını yana eğdi ve gözleri kısıldı. "Hayden."

"Seni ilgilendirmez."

Kova'nın bakışları benimkileri delip geçti. Gözlerinin ağırlığı kalbimin en derin kısmına nüfuz etti ve etrafını sardı, aynı anda hem yaşamı soludu hem de onu benden emdi. Tek yapmak istediğim acıya karşı hissiz kalmakken, bana güneşin altındaki her duyguyu hissettirmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum ama o bunun güzelliğini yaşamama asla izin vermedi. Kova söz konusu olduğunda, her şey onun ne istediğiyle ilgiliydi. Ve her ne kadar bunu reddetmek istesem de, içten içe aynı şeyi arzulamış ve bunu anlamamış olmalıyım çünkü her zaman boyun eğdim. Her zaman.

Release hakkında eğlenceli bir gerçek: Hayden ve Reagan'ın, Reagan'ın hap bağımlılığı etrafında dönen bir ilişki içinde olmaları gerekiyordu. Bu hikaye çizgisi birkaç nedenden dolayı iptal edildi. Birincisi, içime hiç sinmedi ve ikincisi, drama uğruna drama gibi hissettirdi.

Bu sahne birçok kez revize edildi. Hayden banyodayken cep telefonu çalmaya başladı. Meraklanan Adrianna, telefonu alıp mesajlarına göz atma görevini üstlendi. Şok edici bir şekilde öğrendi ki

Hayden Reagan'la sadece seks yapmakla kalmaz, ona kafein hapları da verir. Adrianna biraz dengesizleşir.

"Çünkü senin düşündüğüm kişi olmadığını fark ediyorum!" Yatağın etrafından dolandım ve önünde durdum. "Ne kadar zamandır?" Hayden başını salladı ve dudaklarını düzleştirdi. Göğsü kasıldı ve sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes verdi. Cevap vermeyince ben zorladım. "Ne kadar sürer, Hayden?"

Gözlerini küçümseyerek indirdi. "Sanki masum bir melekmişsin gibi."

"Ne kadar sürecek?" Dişlerimi sıkarak bastırdım.

"Bu seni hiç ilgilendirmez Adrianna," diye tükürdü. "Bırak artık."

"Anlat bana! Bilmeyi hak ediyorum."

Sinirlerim kaynıyordu. "Neden bana ne kadar süreceğini söylemiyorsun?"

"Çünkü söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek," diye cevap verdi. Sertçe yutkundum ve kızgınlık damlayan yanıtına hazırlıksız bir şekilde bekledim. "Aylardır. Aylardır bir ayrılıp bir barışıyoruz."

Yüzümdeki tüm kan çekilmişti. Sessizlik sağır ediciydi, kulaklarım çınılıyordu.

"Aylar mı?" Başım dönerek fısıldadım. Bugünün nasıl geçeceğini tahmin edebilseydim, bu aklımın ucundan bile geçmezdi. "Aylar mı? Bu nasıl olabilir? Sen ve Reagan aylardır seks mi yapıyorsunuz? Ona bu kadar yakın mısınız? Şu anda seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Hayden yüzsüzce baktı. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Öyle olmadığını biliyorum, demek istediğim bu değil. Ama bana söylemeliydin. Bu bir tür çıkar çatışması. Konuştuğumuz hiçbir şeyi gidip ona anlatmayacağını nereden bileceğim?"

Gözleri benimkilere dikilmişti. Bir an için söylediklerimden pişmanlık duydum. "Ya bir şeylerden şüphelendiği için bana çamur atmaya çalışmak için seninle takılıyorsa?"

Suçluluk duygum parlak, parlayan bir yıldızdı.

"Sadakatimi sorgulamanız gerekiyorsa, bu sizin suçunuz, benim değil. Sana kendimi kanıtlamama gerek yok."

Hayden arkasını dönerek odadan dışarı çıktı.

Ona sormadığım şey, kendimle yüzleşmek istemediğim bir soruydu. Gerçekten birlikte olabilir miydik?

Konuşmak istemedim. Tek bir kelime bile etmek istemedim. Hayden'ın neden bu kadar üzgün olduğumun ardındaki gerçeği bilmesini istemiyordum.

Bu Kova'yı sevdiğimi itiraf etmemi gerektirirdi. Bunu asla kimseye yüksek sesle itiraf etmem. Özellikle de ona.

Ama ben sevdim. O aptal Rus'u o kadar çok sevdim ki bu beni incitti. O zaten başkasına aşıkken ben onu sevdim.

Bu sahne Yayın'da yer almaktadır; ancak, olay örgüsünün yeni yönüne uyması için büyük ölçüde revize edilmiştir. Hayden'in Adrianna'nın evinden ayrılmasından hemen sonra, ilk on bölüm civarında gerçekleşmesi gerekiyordu. Düzenleme sırasında editörüm ve ben konuşmayı Adrianna ve Hayden'dan Adrianna ve Avery'ye değiştirmeyi tartıştık.

Adrianna duygusal olarak Hayden'a çok fazla güveniyordu ve buna bir son vermem gerekiyordu. Hayden hiçbir zaman Adrianna'nın iyiliğini düşünmedi çünkü Adrianna hiçbir zaman Hayden'ın nihai hedefi olmamalıydı.

Dudaklarımı mühürleyerek bakışlarımı yere indirdim. Bir an sonra kapı çarparak kapandı ve irkildim. Hayden gitmişti. O benim buradaki tek gerçek arkadaşımdı ve kavga etmiştik.

Dairemin etrafına bakındım. Tüm maddi eşyalar mükemmel, güzel bir dünya yanılsaması veriyordu. Ama sahnelenmişti ve hayatımın gerçekliğinden çok uzaktı. Kendimi tutarak kollarımı ovuşturdum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Hayatımda ilk kez, sessizlik hoş karşılanmamıştı.

Birkaç adım sonra gözlerimden akan yaşlarla kanepede oturuyordum. Yüzümü kapattım ve verecek bir şey kalmayana kadar dökülmelerine izin verdim. Nefesimi zor tutarak ellerime sarılıp ağladım. Bir psikologdan randevu almayı düşündüm. Beni yargılamaktan kaçınabilecek biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama bunu riske atmaktan da korkuyordum.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Kova'nın yaşı ve kim olduğu hakkında her zaman yalan söyleyebilirdim ama o zaman

yalanlarımı hatırla. Böyle bir şey için zamanım yoktu.

Kova bir keresinde yazmanın kendisi için terapi olduğunu söylemişti. Belki benim için de öyle olurdu. Etrafta fazladan bir defterim olduğundan emindim. Ağzımı açmak zorunda kalmadan kendimi güvenle ifade etmenin tek yolu bu olabilirdi. Ruhumu kağıda dökerdim ve gerekirse hemen ardından yakabilirdim. Hiç kimse bilmek zorunda kalmayacaktı.

Ama bunun yeterli olmadığını biliyordum.

İhtiyacım olan şey Avery'mdi. Konuşabileceğim, açık ve dürüst olabileceğim tek kişi oydu. O benim en iyi arkadaşımdı.

Xavier hakkında bana yalan söylediği için ona çok kızgın olsam da telefonuma uzandım ve bulanık gözlerle onun adını bulup bastım.

"Adrianna? Her şey yolunda mı?"

İlk zil sesinde telefonu açmakta tereddüt etmedi. Onun umut dolu sesiyle yıkıldım ve daha da çok ağladım. Nefesimi zor tutuyordum. Sesi beni rahatlattı ama aynı zamanda onu ne kadar özlediğimi de hatırlattı.

"Aman Tanrım! Sakin ol ve bana ne olduğunu anlat," dedi endişeyle. "Konuş benimle, ben buradayım."

O beni yatıştırmaya çalışırken ben daha çok ağlamaya başladım.

Sonunda nefesimi tuttuğumda konuştum.

"Şu anda aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama-"

"Önemli değil. Bana neler olduğunu anlat."

Gözlerimi sıkıca kapattım, sıcak yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. Derin bir nefes alarak ona açıldım ve önceki gece Kova'yla yaşadıklarımı, özür dilerken benimle nasıl seviştiğini anlattım. Ona bugün neler olduğunu ve neden yıkıldığımı anlattım.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim," dedi.

"Kova..." Sertçe yutkundum ve hıçkırdım. "O... Ona bu şekilde aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Bunların hiçbirinin olacağını hiç düşünmemiştim." Boş duvara baktım

gözyaşlarım şelale gibi yüzümden aşağı akıyordu. "Yaptığı onca şeyden sonra onunla nasıl evlenebildiğini anlamıyorum... benimle birlikte olduktan sonra. Avery, dün gece... Birlikte olduğumuz diğer zamanlara hiç benzemiyordu. Dün gece beni seviyormuş gibi davrandı. Bana en sevgi dolu ama kalp kırıcı şekilde taptı. Bunu bana nasıl yapabildi? Bunu bize nasıl yapabildi?" Avery'den çok kendime sordum.

"Bana kızma ama onunla olan ilişkiden ne bekliyordun? Sonunda birlikte olacağınızı mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hiçbir fikrim yok. Biz hâlâ birlikteyken başka biriyle evlenmesini beklemiyordum, orası kesin. Onu benim tanıdığım gibi tanısaydın, bu konuda neden bu kadar yıkıldığımı anlardın. Kova benimle farklı. Katja'yı sevmiyor, sevmediğini biliyorum, Ave. Onları sadece kavga ederken ve tartışırken gördüm."

Avery bir an tereddüt etti. Sesi yumuşadı. "Onunla evlenmek için onu biraz da olsa sevmek zorunda. Bunu seni incitmek için söylemiyorum ama onunla bu kadar yıl birlikte olduktan sonra onu sevmemesine imkân yok. Onu sevmek zorunda, azıcık bile olsa."

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. Dudağımı çiğneyerek başımı salladım. O haklıydı. Kendime yalan söylüyordum. Elbette Kova Katja'yı sevmek zorundaydı.

Derin bir nefes alarak, "Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?" dedim.

"Sen aptal değilsin. Aşk insanlara gerçekten aptalca şeyler yaptırır. Benden duymuş olun."

Nefesimin altında hüzünlü bir kahkaha attım. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Görmeliymişim gibi hissediyorum. Aksi takdirde, bu beni gerçekten saf yapar."

"Sanırım o öyle istediği için böyle oldu." Dürüstlüğü onun hakkında değer verdiğim bir şeydi. Hoşuma gitmese bile. "İkinizi de istiyordu ve birini incitmeden diğerini nasıl kapatacağını bilmiyordu. En azından ben öyle umuyorum."

Göğsüm acıyla yandı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve devam etti. Gözlerimi kanepeye dikip baktım, sesim kısılmıştı. "Neden böyle olmasını istesin ki? Bu çok kalpsizce. Bunun beni inciteceğini biliyor olmalıydı."

"Dürüst olmak gerekirse, bu ona sormanız gereken bir şey. Sana önceden söylemeliydi, böylece bu şekilde öğrenmezdin."

Sanki karşımda oturuyormuş gibi başımı salladım. "Acaba dün gece bu yüzden mi geldi? Belki de bana söyleyecekti ama sonra kendini kötü hissetti."

"Yani seksin bir sonraki en iyi şey olduğuna mı karar verdi? Özür dilerim. Bu benim duyarsızlığımdı. Sadece senin adına kızgınlım ve sana bunu yaptığı için onun kafasını kesmek istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve dizlerimi altına alarak kanepeye kıvrıldım. "Ave, aslında evli olduğunu öğrendiğimde spor salonundaki yüzünü görseydin, bana zarar vermek istemesine imkan yoktu. Nasıl görüldüğünü görseydin..." Nefes aldım. "Beni incitmek istemesine imkân yok. Bunu kabul edemem."

"Sizce hepsi bir oyun olabilir mi?"

Bir an sessiz kaldım. "Öyle olmaması için dua ediyorum. Bu onun için çok zalimce olurdu."

"Bundan daha fazlası olduğuna ve erkek gibi davranıp size neler olduğunu açıkça söyleyememesi için geçerli bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum."

Zor olacağını tahmin etmiştim. "Onu nasıl unutacağım? Onu sevmeyi nasıl bırakacağım?" diye sordum, sesim çok kırıktı.

Avery bir an sessiz kaldı. "Birini sevmekten nasıl vazgeçeceğini bulduğunda bana haber ver."

Gözlerimi kapattım. Xavier. Bana yalan söyleyen bir başka kişi. "Lütfen Adrianna, seninle ne hakkında konuşabilir miyim?"

oldu mu? Biliyorum uygun bir zaman olmayabilir ama ne zaman arasam telefonu açmadın."

Suçluluk duygusu. İstirap. Göğsüm beni öldürüyordu. "Üzgünüm ama yapamam. İşler düzeldiğinde seni ararım."

Şu anda bunu anlamaya bile başlayamıyorum." Sessizdi ve cevap vermedi. Sesim gözyaşlarımla titriyordu. "Özür dilerim. Lütfen bana kızmayın. Şu anda bunu hazmetmek çok zor. Sen ve kardeşim hakkında duyduklarım için duygusal olarak yeterince dengeli olduğumdan emin değilim. Açtığın için teşekkürler, Ave."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Senin için her şeyi yaparım." Burnunu çekti ve üzüntüsünü gizlediğini biliyordum. "Seni seviyorum. Her zaman senin için burada olacağım," dedi Avery sessizce ve ben veda edemeden telefonu kapattı.

Telefonum elimden kanepenin üzerine kaydı. Uzun bir süre ona baktım, sonra göz kırptım ve onu alıp odanın diğer ucuna fırlattım.

Benim için, Kova ve benim için bir şeylerin ne zaman değiştiğini düşünmeye çalışarak zihnimi yokladım, ama tam olarak ne zaman olduğunu belirleyemedim. Bir erkeği ilk sıraya koymuştum. Jimnastik ikinci plana düşmüştü. Buna izin verdiğim için kendime kızgındım. Her şey bir anda olmadı, bir yıl boyunca devam etti. Geleceğimde olmasını umduğum biri için hedefimi gözden kaçırmıştım, oysa ben onun geleceğinin hiçbir zaman bir parçası olmamıştım.

Ekstra antrenmanlar, uykusuz geceler, yalanlar ve Kova'yla gizlice dolaşmalar arasında kendimi çok yormuştum. Çok ama çok yorgundum.

Hayden hak etmediği halde ona karşı sert davranmıştım. Avery'yi aramış ve ona hüngür hüngür ağlamıştım ama Xavier'le olanları açıklamasına izin vermemiştim. Yalnızdım, dizlerimin üzerine çökmüştüm ve kalbim avuçlarıma içine akıyordu. Dönüştüğüm duygusal karmaşa için sadece kendimi suçluyordum.

İçimden bir ses bu karmaşanın henüz bitmediğini ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylüyordu. Yaptığım seçimler, bir felaketi tetikleme gücüne ve her şeyi mahvetme potansiyeline sahip, bir anda çözülen bir dizi olayı başlattı. Keşke ne olduğunu bilseydim.

İçim fokur fokur kaynıyor, kanım yıkıcı bir seviyeye ulaşıyordu.

İçimi yakan bir öfkeyle Kova'ya bakarak, "Seni mahvetmek istiyorum. Seni yok etmek istiyorum. Bugün bana hissettirdiklerinin bir kısmını hissetmeni istiyorum."

Kalbimin kanadığı gibi onun kanının da akmasını istedim.

"Keşke o yüzük senin parmağında olsaydı."

Öfkeyle nefes nefese kaldım. "Bir yalan daha," diye yüzüne tükürdüm, hâlâ ona karşı gergindim. "Artık yalanlarına katlanamıyorum. Beni hasta etmeye başlıyorsun."

Gözlerim kocaman açılmıştı, göğsümdeki baskı, onun böylesine saçma sapan bir şeyi bu kadar kolay ilan edebilmesi ve eylemlerinin teslimatı ya da yankıları hakkında hiçbir şey umursamaması nedeniyle artıyordu.

"Aramızda daha fazla bir şey olduğuna dair en ufak bir imada bile bulunmadın ve şimdi de evlilik yüzüğünün parmağında olmasını dilediğinden mi bahsediyorsun? Neyin var senin böyle? Sen tanıdığım en büyük yalancı olabilirsin." Onu azarladım. "Senin tek iyi olduğun şey seks ve jimnastik, başka bir şey değil."

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Bizim dünyamızda isteyecek başka ne var ki?" diye karşılık verdi.

Votkanın keskin kokusu burun deliklerimi yaktı. Dişlerimi sıktım. Bu konuşma hızla bir yere varmıyordu. Artık benimle kafa bulduğunu biliyordum.

"Bu gece ne kadar içtin?" "Yeterince değil."

"Bu akşam ailelerin akşam yemeği partisi yok muydu?"

"Evet," dedi. Elleri kollarımdan aşağı indi ve beni kendisine çekti. Onu itmek istedim ama yapmadım. Kalçaları benimkilere doğru yuvarlandı ve ben de boynuna yakın bir yerden nefes alarak onun özünü ciğerlerimin derinliklerine çektim. "Beşinci kadehten sonra saymayı bıraktım."

Kalbim durdu. Beş kadeh içti ve araba mı kullandı? "Neyin beşinci kadehi?" Geri çekilerek sordum. "Votka."

"Sek votka?"

Kıkırdadı ve lanet olsun ki bu vücudumda bir ürperti yarattı. Gözleri parlıyordu. "Bilmen gerekiyorsa, ben bunu soğutulmuş olarak, bir bardakta, yaklaşık üç ila dört parmak derinliğinde içerim. Güzel yüzünü merak etme. Bu benim için bir şey değil."

Üç dört parmak derinlik ne demek? Parmaklarını bardağın içine mi soktu? Fark etmezdi. Caydırılamazdım.

"Lütfen, izin verin açıklamaya çalışayım," dedi, kelimeleri biraz bulanıktı. "Evlilik hakkında konuşmak istiyorum."

Göğsümde anlık bir sızıdan bahsediyorum. Başımı salladım, çok bitkin hissediyordum. Artık onunla savaştığım gücüm bile kalmamıştı. Kova tamamen sarhoş değildi ama ayık da değildi. Açıklamasını istiyordum ama ne yaşadığım günden sonra ne de o içtikten sonra.

"Dinle. Bugün uzun bir gündü ve yalnız kalmayı tercih ederim. Sana bir Uber çağırayım."

Geri çekildi. "Uber nedir?" "Taksi gibi bir şey. Taksi."

Şaşkınlıkla baktı, bakışları benimkiler arasında gidip geliyordu. "Beni bir yere götürmesi için rastgele bir yabancıya ihtiyacım yok. Bir seri katil olabilir."

Gözlerimi kırptım. "Çok dik kafalısın."

"Eğer istersen giderim. Ama seni bırakmak istemiyorum, eve gitmek istemiyorum" dedi, sesi kasvetliydi.

"Gitmeni istiyorum." Durakladım. "Lütfen."

Sessizce ve beni çok şaşırtarak, çenesini hafifçe eğerek kabul etti. Rahat bir nefes aldım ve ayağa kalkmak için kendini geriye itmesini izledim. Kova'nın bakışları yerde gezinirken, emin olamadan ceplerini yokladı. İçeri girdiğinde bir şey koymamıştı, muhtemelen hatırlayamayacak kadar sarhoştı.

Kova ceplerini tekrar yokladı, kaşları daha da çatıldı. Onu böyle görmek beni öldürüyordu. Yanına koşup kollarımı omuzlarına dolamak ve ona her şeyin yoluna gireceğini, bir yolunu bulacağımızı söylemek istedim. Ama bunu yapmayacaktım.

Kova bakışlarımla buluştu ve dudaklarım aralandı. Aldığım her nefes yeni bir boğulma seviyesine neden oldu, ciğerlerimin duvarları kalbimi bir mengene gibi kavrayıncaya kadar daraldı ve nefes nefese kaldım. Kendini gizlemek için kullandığı kalkanı bıraktı ve duygularının ağırlığını hissetmeme izin verdi. Kuşkusuz o da en az benim kadar acı çekiyordu, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu çünkü bu ondan görmeyi beklediğim son duyguydu.

Son bir kez başını sallayan Kova arkasını döndü ve gitti.

Gecenin geri kalanı görmekte zorlandığım bir gölge gibiydi. Tek hatırladığım ağladığımdı. O kadar çok ağlamıştım ki yüzüm şişmişti. Trajik bir olayın hafıza kaybına neden olabileceğini, zihnimizin başa çıkamayacağımız şeyler için korunduğunu söylerler. O kadar ileri gidip böyle olduğunu söyleyemem ama o gittikten sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Sanki vücudum kendini korumak için kapanmış gibiydi.

Katatonik bir halde uyandım, çarşaflarım soğuk terden ıslanmıştı. Tavandaki vantilatöre baktım ve gözlerimi kırpmadan dönebildiğim kadar uzun süre dönüşleri saydım. Bugün farklı hissediyordum. Dünyada hiçbir şey umurunda değildi, beni aşağı çeken hiçbir şey yoktu.

Ruhum sessizdi. Ne bir engel, ne bir rahatsızlık, ne de bir karmaşa. Duygularım durgundu, sanki bir kapıyı kapatmıştım ve artık yoluma çıkmıyorlardı. Artık kendimi boşlukta hissetmiyordum. Huzur içindeydim ama değildim. Ne buradaydım ne de orada. Kayıtsızdım.

Ütülenmiş, düz ve tek boyutlu bir insan kabuğuydum.

Haftaya hazırlanmak için her zamanki rutinime başladım. Yiyecek alışverişi, yemek hazırlama, çamaşır yıkama, dairemde amaçsızca dolaşma. Bir noktada kendimi kanepede oturmuş, ev ödevimi yaparken, periyodik tabloya çalışırken buldum. Kimya en sevdiğim dersti, ancak bugün çalışmaya çalışmanın faydasız bir çaba olduğu kanıtlandı. Aynı paragrafları okuyup durdum, kavramı kavramaya çalıştım.

Sayfayı çevirdim. Arsenik. Aldatan kocaları öldürmek için kullanılırdı. Eğer bu işe yaramazsa, polonyum kesinlikle tüm pürüzleri giderirdi. Görünüşe göre, kısa bir süre önce önemli bir Rus'a suikast düzenlemek için kullanılmış. Hmm... Bunu zihnime not ettim. Kimya şu anda kesinlikle odak noktamı oluşturunuyordu.

Hidrojen yıldızları yakacak güce sahipti; aynı zamanda dünyadaki en hafif ve en yaygın kullanılan gazdı. Plütonyum ise ölümcüldü ve bir şeyleri yok etmek için kullanılırdı. Ama aynı zamanda uzayda bir enerji gücü olarak olumlu bir şekilde de kullanılabilirdi. En tehlikeli ve en yumuşak elementlerin mutlak en kötü bileşiği oluşturabilmesi aklımı başımdan almıştı.

Kova ve benim ilişkimizin ne kadar zehirli hale geldiği gibi. O benim hidrojenimin plütonyumuydu. Birbirimize karşı her zaman yoğun bir kimyasal reaksiyon göstermiştik ama bir kez kaynaştığımızda sadece kendimizi değil, çevremizi de yok edecektik. Ders kitabımı kapattım ve başımı minderlere yasladım.

Şu anda o ateşin içinde kaybolmuş olabilirim ama bir gün hepsine karşı hissizleşeceğim.

Sadece daha geç değil de daha erken olmasını dilerdim.

"Beni her zaman öpüyorsun. Dün gece benimle seksten daha fazlasını yaptın. Evliyken bunu nasıl yapıyorsun?" Sesim güçlü kalmaya çalışmakla içimin parçalanması arasında gidip geliyordu.

"Adrianna..." Bir sonraki sorusuna yavaşça geçti. "Seninle evlenebileceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Tebrikler. İçimdeki her küçük şeyi kırmayı başardın. Kendimi toparlayacağım ve bana bir daha asla sahip olamayacaksın. Asla. İşimiz bitti. Artık evlisin. Evliliğin farklı kuralları vardır. Eğlenmek için biriyle evlenilmez, seni deli. Gerçekten evlendikten sonra seninle devam edeceğimi mi düşündün?" Duygularımla savaşıarak alaycı bir şekilde güldüm.

"Daha önce hiç haklı çıkmamıştık ama bu bizi durdurmadı."

Çenem düştü. Adam ciddiydi. "İki yanlış bir doğru etmez. Bazı şeyler değişti. Değişmek zorundayız." Duraksadım, sesim çatallaşıyordu, "Lütfen git ve evine, karının yanına dön. Eminim nerede olduğunu merak ediyordur. Ben olsam merak ederdim, biliyorum."

Aşağıdaki sahne, üzerinde yıllarca çalıştıktan sonra hikayenin birbirine karışmaya başladığı anlardan biri. Hangi kitapta ve bölümde ne olduğunu takip etmek zor.

Dürüst olmak gerekirse, serinin bu noktasında, Adrianna'nın hikayesine o kadar odaklanmışım ki, Reagan için yeni bir hikaye yarattığımda ona zaten bir arka plan verdiğimi fark etmemiştim. Reagan'a yeni ebeveynler bile verdim.

Bu kitabın yayınlandıktan sonra okunması gerekiyordu ama neyse ki editörüm bunu fark etti ve düzeltebildiği kadarını düzeltti.

Birkaç güzel kahkaha attık.

"Omzunda korkunç bir çip olan bir kaltak olarak doğdum, Adrianna."

Ona sert bir bakış attığımda devam etti. "Peki, tamam. Diyelim ki hırsınız ve imkanlarınız tam olarak uyuşmadığında, bu bir insanı değiştirebilir. Onları sertleştirir. Burayı aşmak için yeteneğim ve azmim var" -genel olarak spor salonunu işaret etti- "ama ailemin bundan daha fazlası için yeterli parası yok. Ve ben daha fazlasını istiyorum. Birinci ligdeki bir üniversiteye tam burslu olarak gitmeye niyetliyim. Ve hiçbir şey ya da hiç kimse beni durduramayacak.

Bu yüzden annem beni altı yaşımdayken evlatlık verdi. Onunla ilgili her şeyi hatırlayacak kadar yaşlı, neyi yanlış yaptığımı bilmeyecek kadar gençtim. Her zaman vanilya gibi kokmasını, yıpranmış küllü saçlarının rengini, beni terk ettiğinde giydiği yırtık pırtık kıyafetleri ve erkek arkadaşının elini tutup gitmesini izlerken omzunun üzerinden bile bakmamasını. Sonra bir anda

Gerçekten hoşunuza giden biri çıkana kadar ev üstüne ev geziyorsunuz, ta ki devletin sizin için ayırdığı parayla bir an önce çekip gitsinler diye. Böyle şeyler kafanızı karıştırır ve sizi değiştirir."

Reagan'la ilgili her şey artık anlamlıydı. Batmamak ve boğulmamak için kalın bir deri geliştirmesi gerekiyordu. Bu yüzden üniversite için jimnastik bursuna ihtiyacı vardı. Kendini geçindirmek için başka yolu yoktu.

Özel hayatına girmemi istemedi, onun yerinde olsam ben de girmezdim ama bir soru sormam gerekiyordu.

"Ama o parayı sizin burada eğitim görmeniz ve yaşamanız için kullanmıyorlar mı?"

Alay etti. "Hayır, yarısını ödüyorlar; geri kalanı için Dünya Kupası'ndan burs alıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dünya Kupası ihtiyacı olanlara burs verecek ve eğitim masraflarının karşılanmasına yardımcı olacak. Koçlar benim muhteşem hayatımdan haberdardı," dedi alaycı bir şekilde. "Herkesten daha fazla yanımda oldular, özellikle de Kova. O benim için herkesten daha fazla bir baba figürü oldu. Gerçeği öğrendiğinde, etrafımda dönen olağandışı olaylarla ilgili ayrıntılı bir günlük tuttu. Bir gün saçlarım gelişigüzel kesilmiş ve gözlerim şiş bir şekilde içeri girdiğimde canı sıkıldı. Dayak yediğimi anlamıştı. O gün onları CPS'i aramakla tehdit etti. Bazı taleplerde bulundu ve kısa bir süre sonra Katja ile birlikte, kendi evimi tutmama yardım edene kadar beni bir süreliğine yanlarına aldılar. Koruyucu ailemin umurunda değildi, sadece para istiyorlardı. Onlara parayla boğulabileceklerini söyledi."

Geri çekildim ve olduğum yerde durdum, kaşlarım neredeyse başımdan kalkacaktı. Reagan fark etti ve şok olmuş yüzüme bakmak için döndü.

"Ama sen daha on yedi yaşındasın." Sesim tam bir şok içinde cızırdadı.

Bana doğru yürüdü, endişeli görünüyordu. "Ve?" "Bu ne kadar zaman önce oldu?"

Reagan elleriyle sesimi alçaltmamı işaret etti. "Üç yıl önce onların yanına taşındım, bir yıl kadar önce de bir daire tutmama yardım ettiler."

Gözlerimin fincan tabağı büyüklüğünde olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Bu şok edici bir haberdı. "Onlarla o kadar uzun süre mi yaşadın?" Kafamda o kadar çok soru dönüyordu ki, ilk düşüncelerin içimden uçup gitmesine engel olamıyordum. "Ama parasını kim ödüyor? Nasıl yiyecek alıyorsun? Peki ya kamu hizmetlerin? Bir araba?" Durakladım, sonra dedim ki, "Bütün bunları Kova mı ödüyor!"

"Dostum. Bu kadar heyecanlanma," dedi gözlerini devirerek. "O benim babam falan değil."

Bunun üzerine kahkahayı patlattım ve başımı arkaya attım. Gülümsemesini gizlemek için başka tarafa baktı. Ondan gelen belli belirsiz bir kıkırdama duydum.

"O zaman nasıl?" Gerçekten şaşkına dönmüştüm. Kova bir muammaydı. Bir şeytan ve bir melek. Bir fırtına ve bir güneş yağmuru.

Reagan içini çekti ve omzunun üzerinden bana baktı, sonra da World Cup'a geri döndük. "Dinle, sana hayatımı anlatmayacağım. Ama bil diye söylüyorum, Kova benim şeker babam falan değil. Yine de iyi bir insan. İnan bana, onunla ve Katja'yla birlikte yaşadım." Dudağını çiğneyerek durakladı. "O gün gördüğüm sadece senin yüzün değildi, onun yüzünü de gördüm. Sana yardım ederek ona da yardım etmiş oldum, her ne kadar siz iki ucubenin yaptıklarına katılmasam da."

İçeri girdikten sonra üzerimizi değiştirdik, sessizce serinledik ve su içtik. Kova'nın hiç bilmediğim gizli bir yönü daha dikkatimi çekti ve dengemi bozdu.

Yollarımız ayrılmadan önce "Hey, tüm bu kirli sırlarla ne yapacaksın?" diye sordu.

Onun söylediklerini aynen yaptım ve söyledim. Şakağıma vurduğum ve özel hayatının asla ağızımdan çıkmayacağını bilmesini sağlamak için usulca gülümsedim.

"Ben bir tonozum. Bat ya da yüz."

Asla en iyi arkadaş olamayacağımızı biliyordum ama artık Reagan'a farklı bir gözle bakıyordum.

Konuşmamızdan sonra takım arkadaşımı genç yaşta zor bir hayat yaşamış bir kız olarak gördüm. Bu onun bir sürtük olmasını mazur göstermiyordu ama aynı zamanda neden böyle davrandığını da anlıyordum. Hayden'a nasıl davrandığım için şimdi daha da kötü hissediyordum. Geride kalmaktan korktuğu için başkalarının girmesine izin vermek istemeyen biriydi. Ve bu saygı duyabileceğim bir şeydi.

Nefesimi tutarak Kova'yı aradım. Eğitim kampı hakkında konuşmam gerekiyordu. Kendimi bir şekilde hissediyordum, sanki çok fazla duygu aynı anda bana çarpıyordu. Stresliydim ve sadece onun sesini duymak istiyordum. Birkaç kez aldıktan sonra açtı.

Ruşa bir şeyler mırıldandı, sonra halsizce "Allo?" dedi. "Merhaba," dedim utangaçça.

Arka planda Katja'nın yumuşak sesini ve çarşafların karıştırıldığını duydum. Kaşlarımı attım. Artık onun yatağında uyumadığını sanıyordum.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Selamlaması karşısında şaşkınlıkla geri çekildim. "Konuşabilir misin, yoksa kötü bir zaman mı?"

Bir kapı kapandı ve sesi rahatladı. "Senin için asla kötü bir zaman değil. Birkaç dakika ayırabilirim ama çabuk olun. Katja benim için geliyor." Durakladı, tereddtlyd. "Bugünlerde o etraftayken asla iyi bir zaman değil."

"Senin yatağında uyumadığını sanıyordum." Cevabını merakla beklerken dişlerimi dudağıma geçirdim. Ben milli kamp için ayrıldım ve Katja tekrar onun yatağına taşındı.

"Söz veriyorum dřndėėn gibi değil. Birbirimize dokunmuyoruz."

Sesindeki samimiyeti duyabiliyordum. Konuyu açtığım için bile kendimi aptal gibi hissettim.

"Geç oldu. Aradığım için özür dilerim. Eve gittiğimde seninle konuşurum."

Telefonu yüzüne kapattım ve gözlerimi kapatıp elimdeki telefonu sıkıca kavradım. Bu çocukça bir davranıştı ve hemen pişman oldum. Neyse ki Kova geri aradı ve ben de açtım.

"Adrianna." Aksanı r'nin üzerine güçlü bir şekilde yuvarlanıyordu. Yorgun görünüyordu. "Bu oyunlar için zamanım yok. Neye ihtiyacın var? Yaralandın mı? Eve mi gönderiliyorsun? Bana neler olduğunu anlat."

"Eve mi gönderildin? Ne? Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Sesi yumuşadı ama sözlerindeki gerginliği fark ettim. "Çünkü bazen kendi iyiliğiniz için fazla meydan okuyorsunuz ve öndeyken ne zaman duracağınızı bilmiyorsunuz. Eğer fark etmediysen, koçların benden çok daha az sabrı var. Bu yüzden itaatsiz olduğun için gönderilmiş olabileceğini düşündüm."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Kova haklıydı ama şu anda kendi şeytanlarıyla uğraşıyor gibi görünüyordu, bu yüzden ses tonunu kişisel olarak almayacaktım.

"Eminim Katja seni aradığımı görmekten hoşlanmamıştır. Muhtemelen bu saatte aramak akıllıca değildi."

"Sen olduğunu bilmiyordu." Kova bir an sessiz kaldı ve sonra sesi düştü. "Telefonumdaki adını değiştirdim, böylece eğer ararsan haberi olmayacaktı. Seni bir erkek ismi olarak kaydettim."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Ah..." Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Sanırım bu akıllıcaydı."

Bir an sessiz kaldım ve yan dönerek dizlerimi yukarı çektim. Nefes alışını duyabiliyordum ve bunda beni rahatlatan bir şey vardı. Sanki yanımdaymış gibi hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu nazikçe.

Sesimi alçalttım ve gerçeği söyledim. "Hiçbir şey, gerçekten. O sabah seninle kanepende oturup haberleri izlerken."

"Şu anda düşündüğün şey bu mu?"

"Evet," dedim usulca. "Burada olduğum için biraz stresliyim, bu yüzden dünyamda kendimi rahat hissettiğim güzel zamanları düşünerek işlerin nasıl gittiğini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Gün boyunca başım ağrıdı ve burada olmayı fazla düşünerek bunu daha da kötüleştirdiğimi hissediyorum."

"Kabul edilmesi gereken çok şey var. Çoğu insan profesyonel bir sporcunun ne kadar zorlandığının farkında değil. Bu sadece bir vücut çalışmasından daha fazlası. Zihinsel ve işlenmesi gereken çok şey var." Durakladı, sonra iç çekti.

Sessizdim. Sesim kısıktı. "Evet. Tükendim ve üzerimde gerçekten baskı hissediyorum. Tüm bu kızlar benden çok daha genç, çok daha iyi."

"Adrianna," dedi ve ses tonundaki ihtiyat karşısında durdum. "Neye benzediklerini ya da kaç yaşında olduklarını unut. Sen de onlar gibi bir amaç için oradasın. İnan bana, o genç jimnastikçiler seni örnek alıyor. Aşıl sakatlığı olan bir kadını ya da bir futbol oyuncusundan daha fazla çalışan birini ya da daha fazlasını yapmak için kendi programını yaratan birini görmüyorlar çünkü her zaman gelişmek için bir alan bulmaya istekli. Kendilerinden daha büyük, daha yaşlı, sporla birlikte büyüdükçe olmayı arzuladıkları birini görüyorlar. Kızlar sizi sandığınızdan daha fazla örnek alıyor."

Gözlerim yaşlarla doldu. Dudaklarımı düzleştirdim ve sessiz çığlığımı tuttum. Ağzımdan bir nefes çıkardım ve sanki karşımdaymış gibi başımı salladım.

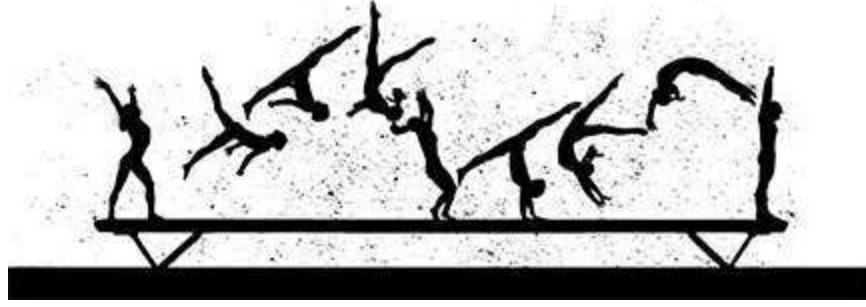
"Kendinizi gözden düşürmeyi bırakın," dedi Kova. "Düşündüğünden çok daha inanılmazsın. Bu yüzden mi aradın?"

Burnumu çektim. "Hem evet hem hayır. Sadece sesini duymak ve kafamı dağıtmak istedim. Kabullenmem gereken çok şey var, biliyor musun? Yanımda bir konuda gergin olduğumda dayanabileceğim ya da bakabileceğim kimse yok."

"Bana her zaman sahip olacaksın, günün her saatinde, nerede olursan ol."

Çenem titredi. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum." "Gayet iyi idare ederdin, Malysh."

OceanofPDF.com

DELETED SCENES FROM *TWIST*

Twist serinin en sevdiğim kitabı. Hikaye aylardır içimden dökölmek için can atıyordu, o kadar ki artık yapboz parçası gibi sahneler yazmayı reddettim ve kendimi hikayeyi sırayla kaleme almaya zorladım. Bastırılmış duygular, endişeler ve kızgınlıklar, korkular, hepsi bu kitapta Kova ve Adrianna arasında serbest bırakılmak üzere merkezileştirildi ve esasen ilişkilerinin kilitlenmesine neden oldu. Bundan sonra onlar için geri dönüş yoktu.

Aşağıda Twist'in editörümün eline geçmeden önceki kaba ve ham ilk bölümü yer alıyor. Serbest Bırakma'daki uçurumdan sonra bu bölümü doğru yazmak çok önemliydi.

"Böbreklerin iflas ediyor."

Gözlerimi kırpmadan baktım ve yıkıcı sözleri kafamda tekrar ettim.

Dr. Kozol sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi daha yavaş bir şekilde tekrar söyledi. Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum. Teşhisin şokunu atlatmam zor oldu. Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken doktorum bulanık bir görüntüye dönüştü.

"Mesele ölüp ölmeyeceğiniz değil, ne zaman öleceğinizdir. öleceksiniz. Bu sizin ilk önceliğiniz olmalı."

"Ne... ne?" Kekeledim. "Lupus yüzünden doğru çalışmadıklarını mı söylüyorsun? Bu yüzden değil mi

ilaç ne için?"

Bu, inkarın zihnimin ön saflarında yer aldığı, hayattaki o kalp durdurucu anlardan biriydi. Görebildiğim tek şey buydu. Gerçeklerden kaçmak için hissetmek istediğim tek şeydi. Bu, birinin birkaç kelimenin ağırlığıyla tüm dünyamı paramparça etmek üzere olduğu bir andı.

Hazır değildim.

Hiç kimsenin hazırlıklı olabileceğinden emin değildim ve aksini düşünmek istiyordum çünkü bunu kabul etmek istemiyordum. Yanılıyordu. Böbreklerim iyiydi.

"Demek istediğim, lupusun yanı sıra böbrek hastalığınız da var. Bu çok ciddi bir durum Adrianna."

Sersemlemiş bir haldeydim, ifadesini anlamayı reddediyordum. Böbrek hastalığım yoktu. Böbrek hastalığı insanları öldürür ve ben iyiydim. O kadar hasta değildim.

"Testler dördüncü evre böbrek hastalığına işaret ediyor," dedi Dr.

DeLang üzülerek söyledi.

Ona baktım ve boğazım kuruduğu için yutkunamadım. Dördüncü aşama.

Kanserin bir evresi gibi.

Vücudum buz kesti ve kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. Hareketsizdim, gözümü kırpmıyordum. Parmaklarımı bile hissedemiyordum. Dört rakamı kafamın içinde dönüp duruyor, benimle alay ediyordu.

"Dördüncü evre böbrek hastalığı mı? Artı lupus?" Dedim. Kendimi zar zor duydum.

Dr. DeLang başını salladı, yüzü kasvetliydi. "Kaç aşama var?"

"Beş."

Midem bulandı. Beş aşama ve ben çoktan dörde gelmiştim. İki doktor da bana sempatiyle baktı.

Gözyaşlarımın gözlerimin arkasına doğru yükseldiğini hissettim. Burun deliklerim açıldı, ağlamak istemiyordum ama az önce aldığım şok edici haberin olumlu bir sonucu yoktu. Bu kadarını biliyordum. Lupus ve böbrek hastalığı arasında, vücudum beni başarısızlığa uğratiyordu ve hızla başarısızlığa uğratiyordu.

Burnumu çektim ve sonra duygularımı geri çekerek nefes verdim. Bir sonraki hareket tarzımın ne olacağını, buradan nereye gideceğimi, bunun geleceğim için ne anlama geldiğini anlamak için kafamı toplamam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim ve sakın kalmaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. "Bu benim için ne anlama geliyor?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Öncelikle diyalize başlamanız ve nakil listesine alınmanız gerekecek. Hissettiğiniz o ağrı... Mide bulantısı ve kan... Akut böbrek enfeksiyonunuz var ve hemen antibiyotiklere başlamanız gerekecek. Sizi hastaneye yatırmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç günü nasıl atlattığını bilmiyorum, antrenman boyunca ve herhangi bir yardım almadan bunu başarmak bir yana. Dayanılmaz bir acı çekiyor olmalısın."

Acı o kadar şiddetliydi ki öleceğimi sanmıştım. Belki de ölüm şakaları yapmamalıyım.

"Böbrek enfeksiyonu mu? Kas falan çektiğimi sanıyordum."

Dr. DeLang başını salladı. Önünde duran ve test sonuçlarımı içerdiğini tahmin ettiğim kâğıdı tekrar okudu.

"Enfeksiyon böbreklerinizden birinin şişmesine neden oluyor ve bu yüzden daha ayrıntılı testler için sizi hastaneye yatırmak istiyorum. Bu bana daha fazla şey olduğunu söylüyor."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım kendi kendime, gözlerim muşambayı tararken. Nasıl bu kadar hasta olabilirdim ve bunu bilmiyordum? Gözyaşlarım tekrar görüşümü bulanıklaştırdı ve onları tutmaya çalışarak derin nefes aldım.

"Böbreklerinizdeki hasarı yavaşlatmak için yapabileceğimiz birkaç şey var. Ancak ne yazık ki tedavisi yok. Hayatınızın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacaksınız. Rahat olmanız ve semptomların tetiklenmesini önlemek için iyi bir rejim uyguladığınızdan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Lupus gibi. Bunun ya da böbrek hastalığının geri dönüşü yok mu?" Ben sordum.

Dr. Kozol başını salladı.

"Az önce ölüm cezasına çarptırılmış gibi hissediyorum."

Hafifçe güldü. Biraz dramatik davranmış olabilirim.

"Hiç de değil. Sağlıklı ve dolu dolu bir hayat yaşayabilirsin. Gelecekte herhangi bir komplikasyon olmayacağını garanti edemem, ancak en azından bunları önlemeye yardımcı olmak veya en azından yavaşlatmak için gerekli önlemleri alabiliriz. Önemli olan proaktif olmak ve vücudunuzla uyum içinde olmaktır. Vücudunuzun size ne söylediğini dinleyin. Örneğin, enfeksiyonun gitmesine izin vermek için birkaç gün dinlenmenizi öneririm; aksi takdirde iyileşme daha uzun sürecek ve sizi daha fazla yıpratacaktır."

Babamla telefonda konuşan Dr. DeLang'a kısa bir bakış attım. Daha dik oturdum. "Dinlenmek diye bir şey olmayacak. Sadece zamanım yok."

Dr. Kozol önlüğünün cebinden reçete defterini çıkardı. "Jimnastiğin sizin için önemli olduğunu biliyorum ama bizimle çalışmanız gerekiyor. Yapabileceğimiz çok şey var ve eğer işbirliği yapmaya istekli olmazsan sağlığın hızla bozulacak. Sana agresif bir antibiyotik ve steroid, ağrı kesici, anemi tedavisi için bir takviye ve belirli vitaminler vermeye başlıyorum. Ayrıca sana düşük proteinli bir diyet uyguluyorum. Sana tansiyon ilacı da yazıyorum. Bu arada, bir sonraki adımın ne olacağını görmek için ekibimle bir araya geleceğim. Senin için bir plan hazırlayacağız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tansiyonum yüksek mi?"

Reçete kağıdını yırttı ve bir tane daha yazmaya başladı. "Normalin biraz üzerinde, bu yüzden onu düzenlememiz gerekiyor." Reçeteyi imzaladı. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ve muhtemelen şu anda şoktasınız ve en kötüsünü düşünüyorsunuz, ancak tedaviye şimdi başlarsanız böbrek hastalığı tamamen yönetilebilir. Diyalize başlamanız ve nakil listesine alınmanız gerekecek." Gözlerimin içine baktı, çenesi aşağı doğru eğildi. "Eninde sonunda bir nakle ihtiyacın olacak Adrianna. Eşleşme olup olmadığını görmek için ailenle başlayacağız."

Gözlerim büyüdü. Kalbimin uğultusundan başka bir şey duyamıyordum. Şoktaydım ve biraz uyuşmuştum.

"Bu soruyu sormamam gerektiğini biliyorum ama sormak zorundayım. Bu jimnastik kariyerimi etkileyecek mi?"

Dr. Kozol kalemini bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Dr. DeLang hâlâ telefonda konuşuyordu, sesi benim duyamayacağım kadar kısıktı. Bakışlarımı şefkat dolu nazik gözlerle karşıladı ve bu hiç hoşuma gitmedi. O konuşmadan önce cevabı biliyordum.

"Bu cevaplama zor bir soru. Vücudunuz zaten sporun gerektirdiği sıkı antrenmanlara alışkın, bu nedenle sizi engellememeli. Ancak lupus ve böbrek hastalığı, halihazırda yaşadığınız diğer göstergelerin yanı sıra kronik yorgunluk ve eklem güçsüzlüğüne neden olur. Bazı günler kalkıp antrenmana gidemeyeceksiniz. Eminim bunu zaten bir ya da iki kez yaşamışsınızdır." Üzüntüyle başımı salladım. Yaşadım ama yine de kalktım. "İster bir alevlenme, ister zihinsel yorgunluk ya da sadece aşırı bitkinlik olsun, hiçbir şeyin kariyerinizi etkilemeyeceğini söylemem dürüstlük olmaz. Bununla birlikte, diyalize başlamanız için size yalvarıyorum."

"Hala kalkıp gittiğim günlerde ne oluyor?"

Beni gözlemledi. "Yani semptomlarla mücadele ettiğin zamanları mı kastediyorsun?" Başımı salladım. "Bunu tavsiye etmiyorum. Çoğu kişiden daha güçlü olduğunu ve acıya ve yorgunluğa karşı toleransının anormal olduğunu söyleyebilirim." Şaka yaptı, sonra ayıldı. "Yaptığın şey bu mu?"

"Evet. Sadece çok çalıştığımı düşünmüştüm. Seçkinleri eğitmenin getirdiği bir şey bu, o yüzden önemsemedim."

"Ve sen hiç izin almadın mı?"

"Hayır, yani çok istedim ama acımı içime attım ve devam ettim. Kısa süre önce milli takıma girdim, bu yüzden izin almak bir seçenek değildi. Birkaç ay sonra Olimpiyat seçmelerim var," diye ekledim, sesim tizleşmişti.

Dr. Kozol ıslık çaldı, alnı şaşkınlıktan kıvrılmıştı. "Açık konuşmak gerekirse, senin bu işe girebileceğini sanmıyorum.

Yirmili yaşlarınızda hala yarışıyor ve şu anki hızınızda antrenman yapıyorsanız. İmkansız değil, sadece pek olası değil ve vücudunuzu bu kadar sıkı bir antrenmana tabi tutmaya devam etmenin sağlıklı olduğundan emin değilim. Kalp krizi veya felç geçirme riskiniz şu anda normalden daha yüksek ve bu tür bir antrenman sırasında vücudunuzun maruz kaldığı stres ve baskı göz önüne alındığında, bu risk ciddi şekilde tartılması gereken bir risk. Bu noktada, böbrek fonksiyonlarınızın yarısından fazlası zaten gitmiş durumda. Gerçekten yorgun olacaksınız. Şiştiginizde, üzerinize fazladan ağırlık eklenmiş gibi hissedeceksiniz, bu da performansınızı daha yorucu hale getirecektir. Yüzde yüz antrenman yaptığınızı düşünebilirsiniz, ancak gerçekte, bu hastalığın çalışma şekli nedeniyle muhtemelen kırk yaşındasınızdır. Sakatlanma riskiniz çok daha yüksektir. Böbrek hastalığı sessiz bir katildir, Adrianna. Ciddiye alınması gerekir."

Nefes nefese ve gözyaşlarına boğulmak üzereyken dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. Bunu kabul etmek istemiyordum ve sanırım o da bunu biliyordu çünkü yıpranmış yüzünü pişmanlık kaplamıştı. Duymak istediğim şey bu değildi, özellikle de sahip olmayı hayal ettiğim her şey sonunda parmaklarımın ucundayken. Jimnastik hayatımdan alınmasına dayanamadığım tek şeydi. Jimnastik bana hayat verdi, özgürlük verdi. Ama şimdi onu durdurmak için hiçbir kontrolüm olmadan elimden alınma ihtimali vardı. Hedeflerim ve hırslarım, gitti. Jimnastik olmadan ben bir hiçtim. Spor dışında kim olduğumu bilmiyordum ve hayatımdan tamamen silinmesi beni dehşete düşürüyordu.

Göğsüm çöküyordu. Nefes alışım derinleşti. Bunun olmasına izin veremezdim. Artık beni engelleyebilecek olan bir jimnastikçi olarak performans gösterme yeteneğim değil, keşke hiç bilmeseydim dediğim bu sakatlayıcı hastalık ve nihayetinde beni tüketmeden önce onunla ne kadar savaşmak istediğimdi.

"Devam etmeniz tek yolu, ilerlememesi ve bir mucize eseri semptomlarınızın neredeyse tamamen bastırılmasıdır. Bu kolay olmayacak. Çok zor olacak.

en büyük zorluğunuz ve sizinle birlikte çalışacağız. Bir doktor olarak size devam etmenizi tavsiye edemem ve bırakmanızı da söyleyemem. Sizi sadece seçenekleriniz hakkında bilgilendirebilirim. Yan yana çalışmalı ve her konuda tamamen açık ve dürüst olmalıyız. Profesyonel bir sporcunun sizinki gibi hastalıklarla yarışmaya devam etmesi duyulmamış bir şey değil, sadece nadir rastlanan bir durum."

"Bu ruhumu eziyor," dedim usulca. "Hayatım elimden alınmış gibi hissediyorum. Bunu önlemek için yapabileceğim farklı bir şey var mıydı?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ne olursa olsun olacaktı. Sadece geldiğin zamana ve böbrek hastalığının son evresinde olmadığına şükret. Beşinci evrede olsaydın, yarın jimnastik salonuna giremeyecektin. Bunu garanti edebilirim."

Hayatımın göz açıp kapayıncaya kadar ne kadar çabuk değiştiğinin büyük gerçekliği karşısında dudaklarım aralandı. Başlangıçta buraya gelmemin tek nedeni Kova'nın beni buna zorlamış olmasıydı. O zorlamasaydı, her şeyin doğal olduğunu düşünerek görmezden gelecek ve hedefime odaklanmaya devam edecektim.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken duvardaki çok sayıda çerçeveli dereceye bakarak arkamı döndüm. Kova'nın bu kadar ilgili ve endişeli olmasına minnettar olmam gerektiğini biliyordum ama hayatımı değiştirecek bir haberle yere yığılmışken olumlu düşünmek zordu. Bana ölümcül kanser teşhisi konmamış olabilirdi ama zihnimde bundan çok da uzak değildim.

"Lupusun alevlenmesine veya böbrek hastalığının bir sonraki aşamaya geçmesine neden olacak herhangi bir şey var mı?" Sesim titrek ve mesafeli bir şekilde sordum.

"Sadece görmezden gelersen ve ikisi de tedavi edilmezse, işte bu yüzden sana bir an önce tedaviye başlaman gerektiğini söylüyorum. Dinle," dedi ve ben de ona dönüp baktım, "Şu anda en kötüsünü düşündüğünü biliyorum. Ama her yıl seninle aynı hastalıklara yakalanan milyonlarca insan var ve onlar uzun süre nispeten normal ve mutlu bir hayat sürüyorlar."

"Bu beklediğim son şeydi. Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim."

Gözleri sempati ile yumuşadı. "Genelde böyle olur. İlk başta bir şok olur."

Derin bir nefes vererek, "Peki sırada ne var?" diye sordum.

"Durumunuz göz önüne alındığında, babanızla konuşacağız ve bir tedavi planı oluşturacağız. O zamana kadar her üç haftada bir seviyelerini takip etmek istiyorum. Normalde her üç ayda bir kontrol edebiliriz ama vücudunuzun dayandığı eğitim nedeniyle sizin durumunuz farklı. Lupus ve böbrek enfeksiyonu için tedavinize hızlı bir başlangıç yapacağız ve yeni bir diyet uygulayacağız. Herhangi bir zamanda bir şeylerin ters gittiğini hissederseniz, ağrınız varsa veya kendinizi hasta hissediyorsanız, geçmeyen bir baş ağrınız varsa, ne olursa olsun, hemen ofisimi arayın. Küçük olduğunu düşünebilirsiniz ama benim için kırmızı bayrak olabilir. Lütfen aramaktan çekinmeyin. Bu bir yaşam tarzı değişikliği olacak ve uyum sağlamak zaman alacak. Yardım etmek için buradayız." Durakladı ve bir sonraki sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Bir terapistle görünmek faydalı olabilir. Zaten çok fazla baskı altındasınız."

Başımı salladım. Yeni bir fikir değildi. Sadece zamanım yoktu.

Dr. Kozol öne doğru uzandı ve okumam için bana bir yığın reçete ve birkaç broşür verdi. Şöyle bir baktım, ne özensiz el yazısını ne de yazdığı reçeteyi okuyabildim. Görünüşe göre bu gece internette biraz daha araştırma yapmam gerekecekti.

"İlaçların etkisini göstermeye başlaması için iki hafta verin. Eğer iyi giderse, üç hafta sonra görüşürüz."

Sessizce başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim. "Sanırım Dr. DeLang'ın yanından çıktıktan sonra babamı aramalıyım. Şok olacak ve benim için endişelenecek."

Dr. Kozol boğazını temizledi. "Onunla zaten konuştum, ama yine de onu aramalısınız."

Gözlerim ona kaydı. "Ne demek istiyorsun? Onunla ne zaman konuştun?"

"Burada olamayacağı için kan tahlili ve ultrason sonuçlarını aldıktan sonra kendisini aramamı rica etmişti. Onunla her şeyin üzerinden geçtik."

Kalbim karnıma düştü. Babam böbrek hastalığını benden önce mi biliyordu?

Biliyordu ve bana söylememiştii.

Beni hazırlamamıştı. Basit bir merhaba demek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için bile aramadı, bugünün geleceğini sonsuza dek geri dönölmez bir şekilde değiştireceğini biliyordu. Beni körlemesine gönderdi ve yaratacağı etkiye tamamen hazırlıksız bıraktı.

Vuruşlar gelmeye devam etti.

Dudaklarımı yaladım ve ayağa kalktım. "Teşekkür ederim."

"Ben olsam steroidlere bu gece başlardım. Dinlenmeye yarın başlayabilirsin ve ağrı kesiciyi gerektiği gibi kullanabilirsin. Güçlü bir ilaç, bu yüzden antrenman yaparken almanı tavsiye etmiyorum."

Dr. Kozol ayağa kalktı ve elimi sıktı. Dr. DeLang hâlâ telefonla konuşuyordu. Bana tereddütlü bir gülümseme sundu.

"Gitmeden önce, her ihtimale karşı sana bir çağrı numarası vereyim," dedi ve ben de başımı salladım.

Bir numara karaladı ve sonra bana uzattı. "Tekrar teşekkürler."

Tam bir yıkımdan başka ne hissedeceğimi bilemiyordum. Randevuya gittiğimde soğuk algınlığı ya da mono gibi bir şey geçirdiğimi duyacağımı sanıyordum.

Bunun yerine, beni baskı altında tutmak ve temelde öldürmek için birlikte çalışan iki hastalık teşhisi kondu. İşin gerçeği buydu. Vücudum ilaçlara yanıt vermezse, tedavi ya da nakil olamazsam, boku yemiştim.

Sersemlemiş bir halde resepsiyona gittim ve bir sonraki randevumu ayarladım. Kibar resepsiyonist, unutmamam için tarih yaklaştığında bana güncellemeleri mesajla göndereceklerini söyledi. Ona hoş bir şekilde gülümseyemedim bile. Sadece başımı salladım ve dünyanın ağırlığı göğsümü ezerken oradan ayrıldım.

Reçetelerimi doldurdum ve eve gittim.

Çığlık atmak istedim. Ağlamak istedim. Bir şeylere vurmak istedim. Birinin bana her şeyin yoluna gireceğini ve iyi olacağımı söylemesini istedim. Ama iyi olmayacaktım.

Bir kanadı kırılmıştı ve diğer kanadı da savaştan kırılırsa lanetlenirdim.

Yalnız kaldığımda karanlık damarlarıma yerleşirdi, hissetmek için savaştığım her şeyi hissettiğimde bu beni teslim olmaya iterdi.

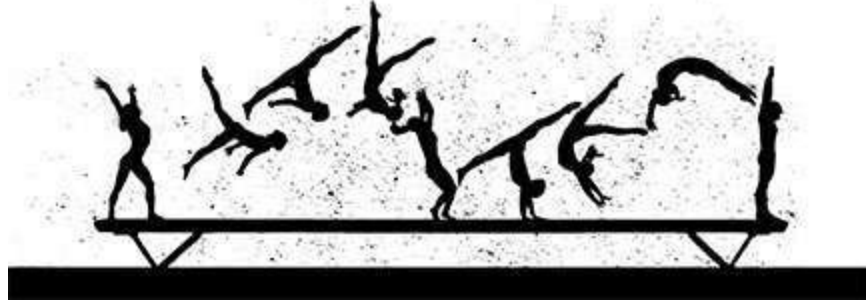
"Seksi olduğunu ve harika bir vücudu olduğunu biliyorum ama bunu belli edemezsin. Bunu bir kez yaptım ve geri tepti."

Anında sinirlendim. "Kova ile ne yaptın?"

"Onunla bir şey olmadı. Başka biriyle oldu ve çok kötüydü," dedi Holly.

Tanrıya şükür. Eğer Kova bana başka bir jimnastikçiyle birlikte olduğu konusunda yalan söyleseydi, onu doğrudan hadım ederdim.

Kalbim hızla çarpıyordu. "Bir şey olduğu yok," dedim nefesimin altında.

DELETED SCENES FROM *DISMOUNT*

"Bu buluşmaya gitmek için kendimi senden kurtarmam gerekiyorsa, yaparım. Benden bir daha asla haber alamayacaksın."

Kalbim hızla çarpıyordu. Bunun nereden geldiğini ya da nasıl aklıma geldiğini bilmiyordum ama kendimi durduramadan söyledim. Yaptıklarımın sorumlu tutulmam gerektiğini inkâr etmiyordum, sadece ne kaybedeceğimi anlamasını ve bunu kabul edip etmeyeceğini öğrenmek istiyordum.

Babam başını bana doğru çevirdi. Gözleri benimkiler kadar büyüktü. Göğsünden alaycı bir kahkaha yükseldi. Biraz daha dik oturdum, aşağılanmışlık derimin altında yanıyordu.

"Bunu bana yapar mısın? Senin için yaptığım onca şeyden sonra? Kendini yasal olarak benden ayırır mısın?"

Hayır.

Her ne kadar evet demek istesem de, bunu yasal olarak yapabileceğimi düşünmüyordum.

"Mecbur kalırsam yaparım," dedim kararlılıkla. "Neredeyse sonuna geldim ve bundan vazgeçmeyeceğim."

Eğer sporumda bulunduğum elit seviyede olmasaydım, sezonumu erken bitirir ve geri dönüş yapardım. Ama böyle bir seçeneğim yoktu. Bu benim tek şansımdı ve bunu değerlendirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıydım.

Babam kollarını göğsünün önünde savunmacı bir şekilde kavuşturmuş, gözlerindeki acıyı kamufle etmeye çalışıyordu. Ona göre, ben

meydan okuyordu ama ben içten içe zayıflıyordum. Onu böyle görmek beni öldürüyordu. Onu incitmek istemiyordum ve davranışlarımın zaten incittiğini biliyordum. Bu sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Bu, Adrianna uyandıktan sonra Sophia'nın hastanede Adrianna ile birlikte olduğu bölümün bir parçasıydı.

Sophia'nın gözlerinden kararsızlık geçti. Duyduğu pişmanlık havada asılı kaldı ve midemi bulandırdı. Yumuşak bir sesle, "Sık sık şu anda sahip olduğun hayata sahip olup olmayacağını ya da yanında olsaydım daha mı az olacağını merak ederdim. Olman gereken yerde olduğunu kabullenmem yıllarımı aldı ve bugüne kadar bunu sorun etmedim. Şimdi yine kendimi sorguluyorum, acaba senin yanında olmak için daha fazla çaba gösterseydim başına bunlar gelir miydi diye."

Yere baktım, utanç yanaklarımı boyamıştı. Bu, düşük ve çıkık kol.

"Eğer güvенеbileceğiniz bir anne figürünüz olsaydı, o zaman belki..." Sophia sessizdi, düşünceliydi. Başımı kaldırdım ve gözlerindeki yaşları fark ettim. Konuşma şeklinden ıstırabını, her gün yaşadığı umutsuzluğu hissedebiliyordum. "Sadece kendini düşünmeni ve kendini yok etmemeye çalışmanı istiyorum. Bunu yapmak çok kolay, özellikle de senin yaşında. Konuşmak istersen seni yargılamam."

Aşık olmak ve sadece nefes almak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktık. Kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. İkisini birden yapamazdık. Artık kimse biliyor muydu? Aşıkken nefes almak yoktu, çünkü aşk böyle işleliyordu. Aşk nefes almak değildi. Aşk boynumdaki bir ipti. Aşk, insanları karanlıkta acı çekmek ya da yalnız bir dünyada yaşamak arasında seçim yapmaya zorluyordu. Aşk vahşi, evcilleşmemiş ve öngörülemezdi ve nadiren gerçek bir mutlu sonla biterdi.

Ona baktım çünkü onu seviyordum ve onu çok özlemiştim. Ama o bana bir kez bile dönüp bakmadı. Bu beni yıktı.

"Zamana ihtiyacımız var."

Şok içinde bakakaldım. Kendime tuzak kurmuşum.

Bize ayıracak zamanım olmadığını fark etmek kalbimi Kova'dan daha fazla acıttı. Sadece şimdi vardı. Kendime daha farklı bakmamı sağladı ve gördüklerimden hoşlanmadım. Bunun tekrar olmasına izin vermiş olmam, beni ilk sıraya koyamaması beni rahatsız ediyordu, çünkü bu gerçekten de onun güzel yalanlarına kanan aptal, saf, aşk acısı çeken bir kız olduğum anlamına geliyordu.

Üzüntü içimden taşı ve öfkemle yer değiştirdi. Gözlerim daha fazla yaşla doldu ve onları tutmak için savaştım. Benden bu kadar kolay vazgeçen biri için savaşılan kalbi kırık bir kız olmaktan bıkmıştım.

Uzak durmak için çok çabaladığım karanlık beni bütünüyle yutuyordu. Dünyamın, benim için aynı şeyi yapmayan biri tarafından tüketilmesine izin vermişim ve nedenini bilmiyordum. Bu ne zaman olmuştu ki? Kendime yabancıydım, Kova'nın çizdiği illüzyon tarafından bulanıklaştırılmışım.

benim için. Avery bile bir keresinde bana onunla birlikteyken kim olduğumu bilmediğini söylemişti.

Hikâyeyi devam ettirmek için, Adrianna'nın askıda uyandıktan sonra dirseğinin yerine oturtulmasına gerek kalmaması nedeniyle bu bölüm çıkarıldı.

Odanın kapısı açıldı ve iki doktorumun yanı sıra babam ve bir avuç hemşire içeri girdi. Hepsine baktım ve neden bu kadar çok kişinin burada olduğunu merak ederek daha dik oturdum. Sinirlerim çoktan bozulmuştu. Şimdi ne olmuştu?

Babam yatağımın yanına geldi. Kararsız bir şekilde başımı kaldırdım. "Doktorlar dirseğini düzeltecek, hemşireler de ateleyecek. İşleri bittiğinde Dr. Kozol seninle konuşacak."

"Oh, tamam."

"Ağrı kesici için son şansınız" dedi doktor. Başımı salladım ve o da yüzünü buruşturdu. Buradan bir an önce çıkmam ve kanım Oyunlar için test edildiğinde beni engelleyebilecek her şeyi sistemimden boşaltmaya başlamam gerekiyordu. Ayrıca o havada süzülen uyuşukluk hissinden de hiç hoşlanmıyordum. Kafamın güzel olması bana göre değildi.

Doktor ellerini yıkadıktan sonra yatağımın yanında durdu. Bana doğru eğildi ve kalp atışlarım gergin bir bekleyiş içinde yükseldi. Acıyacağını biliyordum. Ama ne kadar kötü?

"İnsanlar bunu genellikle ağrı kesici olmadan mı yapar?" Ağzımdan kaçırıldım.

"Ara sıra," dedi kolumu incelerken. "Bu nadiren demek."

Doktor sevincini gizlemeye çalıştı. "Hastaların çoğu ilaçları tercih ediyor, ancak bazılarının hep birlikte reddettiğini gördüm. Yerine kaydığını duyacaksınız. Canınız yanacak ama mesela kafanızın arkasına zimba takılması kadar kötü değil. Eminim daha önce de zimba taktırmışsınızdır."

"Aslında bir kemiğimi kırmadığım ya da bir yerimi yarmadığım için şanslıyım." Şaşırmış görünüyordu. "En azından şimdiye kadar."

Yaralı kolumu ellerine aldığı anda parmakları nazikti ama bileğimi bir o yana bir bu yana kaydırduğunda yine de irkildim. Nefesimi tuttum. Kolumu uzatıp kaldırmaya çalıştım ama çok uzağa gidemedi. Yağsız bir robot gibiydim.

"Derin bir nefes al dediğimde, bunu yapın ve sonra nefesinizi verin. Bu sadece birkaç saniye sürecek. Gözlerinizi kırp ve her şey bitecek."

Öfkeyle başımı salladım, zihinsel olarak buna hazırlanmaya çalışıyordum. Birkaç saniye süren bir şeyin nasıl olup da hâlâ sakinleştirici gerektirdiğinden emin değildim. Daha önce dirseği yerinden çıkan birini hiç duymamıştım, bu yüzden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Avuç içim yukarı bakacak şekilde kolumu açarak bileğimi tuttu ve başparmağını dirseğimin ortasına yerleştirdi. Başparmağı etrafı yoklarken bakışları tavandaydı. Aradığı şeyi bulduğunda durdu.

Sertçe yutkundum, nabzımın makineden fırladığını duydum. Çok hızlı bipliyordu. Keşke şu lanet şeyi kapatmış olsalardı. Kendimi kontrol etmek için küçük nefesler alıyordum ama işe yaramıyordu. Gözlerim çılgınca odanın içinde dolaşırken babama takıldı. O da en az benim kadar üzgün görünüyordu. İkimiz de dirseğimin yerinden çıkmasının tek sebebinin o olduğunu biliyorduk.

Doktor, "Lütfen diğer elinizin üzerine oturun," diyerek dikkatimi tekrar onunkine yöneltti. Kaşlarım birbirine doğru eğildi. "Üzerimde sallanmanı istemiyorum."

Kahretsin. Bu düşündüğümde daha çok acıtacaktı.

"Nefes al." Dirseğime baskı uyguladı ve gözlerim korkuyla doldu. "Nefes ver," dedi, ağzımı izliyordu ve

Sonra düşerken göğsüme baktı. Hızla aşağı bastırdı ve parmağıyla iterek yerine oturttu.

Doktor haklıydı.

Eklemlerin kelimenin tam anlamıyla yerine oturduğunu duydum. Tüm vücuduma yayılan zonklayıcı ve çığ ağrı yüzünden midem bulantıyla doldu.

Sadece birkaç saniye sürdü, tam olarak üç saniye.

Çıkığı düzeltmek için iki saniye ve acıdan bayılmak için bir saniye.

"Başkaları için çok fazla kargaşaya neden oldun. Bunun senin başına gelmiş olmasından duyduğum suçluluk her geçen gün beni daha fazla yiyip bitiriyor. Akıllı bir kız olduğumu biliyorum ama beni hayal kırıklığına uğrattın."

Bu kez bulanık gözlerle görme sırası bendeydi. Suçluluk duygusu beni de yiyip bitiriyordu. Hastaneye yattığımdan beri neredeyse tam bir öğün bile yememiştim. Kaç kilo olduğumu görmekten korkuyordum. Gözlerimi sıkarak kapattım ve nefes almaya çalıştım. Yaptığım tek şey herkes için her şeyi berbat etmek gibi görünüyordu ve bu gerçek suçlu tarafımı besliyordu.

"Olanlara rağmen kendimi sık sık aynı soruyu sorarken buluyorum." Kaşlarımı çattım, gözlerimi açtım. "Dünya Kupası'nda antrenman yapmıyor olsaydın, çok geç olmadan hasta olduğumu öğrenebilir miydik? Konstantin'e minnettar olabileceğim tek şey bu - seni bir şahin gibi izledi ve bana sık sık rapor verdi. Seninle ilgili bir sorun olabileceğini bildirmek için bana ilk ulaşan oydu. Beni aradığını ve söylediklerini asla unutmayacağım. Bunun için ona sonsuza dek minnettar olacağım, ama onu asla affetmeyeceğim."

sana yaptığı gibi. O bir arkadaştan daha fazlasıydı. Eğer zaman geçtikçe fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsan, değiştirmeyeceğim. Bir gün..." Sesi çatlamaya başlayınca durakladı. "Bir gün çocukların olduğunda, çünkü beni dede yapacaksın," dedi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, "nasıl hissettiğimi ve neden böyle yaptığımı anlayacaksın."

Hıçkırarak ağladım. Kazağımın kolunu kullanarak gözyaşlarımı sildim.

"Koçlarımla konuştun mu? Bir şey bilen var mı?" Ona sordum, sonra da cevabını duymak için dudağımı ısırdım.

Özellikle Kova'dan bahsetmeye cesaret edemedim. Eve geldiğimden beri ona bu soruyu sormaya korkuyordum çünkü zorlamak istemiyordum. Ama şimdi yarınki antrenmana hazırlandığım için bilmek zorundaydım.

"Madeline ile konuştum ve ona Aşil'inle ilgili bir sorun yaşadığını ve dinlenmen gerektiğini söyledim. Kova'nın senin için bir blading seansı ayarladığından bahsetti." Nefesimi tutarak bekledim. İçgüdülerim bu işin nereye varacağını biliyordu. "O sırada Konstantin'in saldırı suçundan tutuklandığını ve Dr. Hart'ın senin için bunu yapacağını söyledi. Dirseğinin de yerinden çıktığından bahsetmiştim."

Nutkum tutulmuştu.

Kalbim hızla çarpıyor, acımasızca göğsüme çarpıyordu. Bir dakika gibi gelen bir süre boyunca konuşamadım.

Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Tecavüzden bahsetmediği için bana suç duyurusunda bulunmayacağını mı söylüyordu, yoksa suç duyurusunda bulunuyordu da bunu söyleyemeyecek kadar iğreniyor muydu, anlayamadım.

Kalın kalın yutkunarak sonunda sesimi buldum. "Nasıl çıkık yaptığımı sordu mu?"

Babam tereddüt etti. "Ona öğle yemeği için dışarı çıktığınızı ve arabaya doğru yürürken başka bir arabanın köşeden uçararak geldiğini ve neredeyse sana çarptığını söyledim. Seni yoldan çok sert çektim ve çıkık oluştu."

Gözlerimi kırptım. "Madeline ne dedi?"

"Olimpiyatlar için altın bilet sensin. Sence ne dedi?"

Sesindeki duyarsız tondan nefret ederek irkildim. "Anlamıyorum. Başka soru sormadı mı? Bu kadar erken dönmemi sorun etmedi mi?"

"Tek söylediği, kendisinin de bir ebeveyn olarak aynı şeyi yapacağıydı."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Gerçekten anlamamıştım. Neredeyse pasif agresif davranıyormuş gibi hissediyordum ve bu benim enerjimin yetmediği bir şeydi.

"Sizinle daha fazla tartışmayacağım. Kuralları unutmayın ve onunla hiçbir şey yapmayın. Bir hata yaparsa uzun süre parmaklıklar ardında kalır. Onunla cinsel ilişkiye girmenize yasal olarak izin verilmiş olması, buna bağlı olarak değerlendirilemeyecek başka suçlamalar olmadığı anlamına gelmez."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak fısıldadım.

Babam telefonu kapattı ve o günden sonra onunla hiç konuşmadım.

Bunun yerine, sonraki gecelerin geri kalanında uyuyamadım, ne olduğunu anlamaya çalışarak beynimi zorladım.

Ama daha önemlisi, neden?

"Benim teorime göre baban polise on yedi yaşında olduğunu söyledi. Daha sonra seni kanlar içinde gördükten sonra sağlıklı düşünemediği için doğum gününü unuttuğunu söyleyecek. Bir gösteri yapacak ve onlar da buna inanacak. Suçlamaları da düşürecekler çünkü sen reşitsin ve hiçbir suçlamada bulunmayacaksın," dedi Avery. "Devlet bu işe el atmadığı sürece, ki atmamalı çünkü sen yetişkin sayılırsın ve bu onlar için gerçekten zaman kaybı olur, babamın dayanacak bir ayağı yok."

Bir an için nutkum tutuldu ve bu fikri bulduğu için Avery ile biraz gurur duydum.

"Fena değil. Peki ya basit batarya?" Sırada ne söyleyeceğini çok merak ettiğim için sordum.

Avery bu soru üzerine düşündü. "İkinizin de ilişkinizi gizli tutmaya karar verdiğinizizi ve babanızın sizi yakınlaştırmaya çalışırken gördüğünde şok olduğunu söyleyeceksiniz. Bunun rızaya dayalı olmadığını söyleyemez, on altı yaşına girdiğinizdeydi. Babanın duyguları araya girdi ve kendini kaybetti çünkü tek kızının incindiğini görmek istemiyordu."

Aslında bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını merak etmeye başlamıştım. Bir anlamda oldukça doğrudu, gerçekten de çok uzak değildi.

"Kim kime vurdu?" Sorgulamaya önceden hazırlanarak sordum.

Avery mırıldandı, "Siktir. Babanı otobüsün altına atmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Ben de somurttum. Boynumun yan tarafında nabız gibi atan bir zonklama başladı. Gerginlik geri gelmişti.

"Hayır. Hayır, bilmiyorum.

Lanet olsun." Biraz zamana ihtiyacım vardı.

Zihnim çılgına dönmüştü. Ne olursa olsun bunu babama asla yapmazdım ve bunu bana zaten yapmış olduğunu bilmek beni kötü hissettiriyordu. Kalbim acımasızca kaburgalarıma çarpıyordu ve avuçlarım terliyordu. Panik atak böyle bir şey miydi?

Biraz ısındığımı hissederek ayağa kalktım ve yerde volta atmaya başladım. Parmaklarım saçlarımın arasından geçti ve birkaç düğüme takıldı. Saç tellerini biraz fazla sertçe çekiştirdim ve bazı saçları kopardım. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Bunu nasıl atlatacağımı -düşük ve tutuklanma- ya da atlatıp atlatamayacağımı bilmiyordum. Birinin, empati kurabilen herhangi birinin tesellisine ihtiyacım vardı ama bunu sadece Kova'dan istiyordum. Avery telefondaki uzun tartışmalarımızdan birinde, düşükten kaynaklanan hormonlarım yüzünden duygularımın kontrolden çıkacağını söylemişti. Haksız da sayılmazdı. Aptal duygularım yükseklerde ve kör uçuşuyordu ve sesi olan herkes onları alaşağı edebilirdi.

Antrenmandan eve döndüğümde duş almamıştım. Onun yerine hemen işe koyuldum ve telefona sarıldım. Terden yapış yapış olmuşum ve vücudumun rastgele yerleri tebeşirle kaplanmıştı. Baldırımda Ethan'ın sıyırma sırasında kullandığı malzemeden dolayı yapışkan bir madde vardı ve kolumdaki bıçak gibi ağır uyandığı için bir avuç dolusu ağır kesici almam gerekiyordu. Yan etkiler şu anda önemseydiğim son şeydi.

Gerçi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Bir kez uzandığımda, genellikle orada kalırdım. Ayağa kalkacak gücüm yoktu. Midem kramplarla ısındı ve yeni bir sersemlik dalgası beni ele geçirdi.

Bu çok önemli bir andı.

Oyunlardan eve döndüğümüzde artık o benim koçum olmayacaktı ve ben de onun jimnastikçisi olmayacaktım.

Omurgam eğildi ve çaresizce ona baktım. "Neden beni hiç ilk sıraya koymuyorsun?"

Göz kırpmayan gözlerinin arasında ileri geri bakarken gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Gözleri benimkileri yakıyordu. Onu bu kadar perişan görmenin beni kahretmemesini diledim. Daha güçlü olmak istedim. Kendim için buna ihtiyacım vardı ama ona olan aşkımın bir gecede uyutulamayacağını da biliyordum. Karşımda duran ve en az benim kadar acı çeken sevdiğim adama sırtımı dönemezdim. Kalbim buna izin vermezdi.

Bu sonraki bölüm Dismount ve güncellenmiş hikaye için revize edilmiştir.

Eğer Kova bana Florida'ya gitmemi, böylece birbirimize daha yakın olabileceğimizi söyleseydi, evet derdim. Sürüş mesafesinde olurduk. Ancak Georgia'nın gerçekten bir işaret olduğunu düşündüm ve bunu ona söylemek istedim. Ama Kova benim için orada olmayacaksa, o zaman kalmak için gerçek bir nedenim yoktu. Beklemeyeceğimden emindim.

"Adrianna," diye seslendi Kova. "Bırak da bitireyim."

Ne kadar aptal bir kızmışım. Ona orta parmağımı kaldırmak istedim. Bir rüyayı yaşıyordum, sonunda şansımın yaver gitmesini bekliyordum.

"Buraya gel," dedi ve ben onu duymazdan geldim. Elimi kapı koluna doladığımda dudaklarından bir dizi Rusça sözcük döküldü.

Kendime tuzak kurmuştum. Bunun farkına varmak kalbimi Kova'dan çok daha fazla acıttı. Kendime daha farklı bakmamı sağladı ve gördüklerimden hoşlanmadım. Bunun ikinci kez olmasına izin vermiş olmam beni rahatsız ediyordu, çünkü bu gerçekten de aptal, saf, aşk acısı çeken bir kız olduğum anlamına geliyordu. Üzüntü içimden taştı ve kızgınlığının yerini aldı. Gözlerim daha fazla yaşla doldu ve onları tutmak için mücadele ettim. Benden bu kadar kolay vazgeçen biri için savaşılan kalbi kırık bir kız olmaktan bıkmıştım. Kova'nın benim için çizdiği illüzyonun görüşümü bulandırmasına izin vermiştim.

Uzak durmak için çok çabaladığım karanlık beni bütünüyle yutuyordu. Ve ikinci kez, ona yenik düşmek istedim.

Kapıyı biraz araladım ve Kova kapıyı çarparak kapattı ve beni döndürdü. Sırtını kapıya dayayarak kaçışımı engelledi. Boğazımda bir nefes düğümlendi. Dokunuşundaki tutkuya ya da yanağımdaki nefesinin sıcaklığına hazırlıksızdım.

"Seni seviyorum" demek, "Siktir git" ya da "Senden nefret ediyorum" demekten çok daha zordu. Başa çıkması daha kolay olduğu için "siktir git "i tercih ederdi diye düşündüm. Üçü de acı veriyordu. Ama aşk, aşk kendini ortaya koyup her şeyi riske atmaktı. Var olan en güçlü duyguydu. Nefret zamanla dağılırdı. İnsanlar nefreti değil, sevgiyi ve onun onlara hissettirdiklerini anımsarlardı. Aşk zamanla büyüdü ve yoğunlaştı ve aşk aynı zamanda hayatları mahvetti.

Gergindim. Eğilip onu öpmek istiyordum ama beni reddedeceğinden korkuyordum. Kova duygularını ifade eden biri değildi. Bu yüzden bana öyle baktığında, bunu kendi avantajıma kullanmalıydım, yanlış bir şey yapsam bile, çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Benim için yapardı. Kova kesinlikle benim için yapardı. İşte bu yüzden çok acı çekiyorum.

Bu adam beni çok seviyordu ve bu onu mahvediyordu. Bir gün daha iyi bir biz için acı çekmeye hazırды.

Bir gün.

Elimi göğsüne koydum. Kalçalarım geriye doğru çekildi ve iç bacaklarım kalçalarının etrafında sıkıştı. Ona birbirimiz için ne kadar iyi olduğumuzu, bizden başka kimsenin bize yardım edemeyeceğini hatırlatmak istedim. Kova onu tutmak için mücadele ediyordu.

üzerinde. İçinde biriken duyguları boşaltmaya ihtiyacı olan sadece ben değildim. Kova'nın da buna ihtiyacı vardı.

Bu, Adrianna ve Avery arasında Olimpiyatlardan sonra Kova hakkında geçen samimi bir konuşmadır. Bunun küçük bir kısmı Dismount'un son düzenlemesinde kurtarıldı.

Avery'nin sesi yumuşadı. "O bir korkak değil. Gururlu değil. Kova şaşırtıcı bir şekilde özverili davranıyor. Bunu duymak ne kadar acı verse de, bence ikinizi de öldürüyor olsa da doğru olanı yaptı. Sen güçlüsün, bunu biliyor. Bunu atlatacağınızı biliyor." Durakladı ve dişlerini alt dudağına bastırdı. Daha dik oturduğunda tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. "Bence kafanı toparlamak için bir süre yalnız kalmalısın. Bu bana gerçekten yardımcı oldu ve bence sana da yardımcı olabilir."

Nabzım hızlandı. Kova'nın önce benimle tartışmadan keskin bir karar vermesi beni öfkeliendirdi. Bir takım olduğumuzu sanıyordum.

"Az önce zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona vermeli miyim?"

"Önümüzdeki birkaç hafta sadece Kova yüzünden değil, senin sağlığın yüzünden de berbat geçecek. Hayatın büyük bir dönemeçten geçmek üzere. Kendini ve ne istediğini düşünmek için zamana ihtiyacın var. Düşün, iyileş ve tüm bu saçmalıklar. Ben böyle yaptım ve siz de böyle yapacaksınız. Bu şekilde, kim olduğunu bulurken yeni hayatını nasıl yönlendireceğini bulmak için kendine zaman tanırsın." Gözlerimin içine baktı. "İşte o zaman ne kadar muhteşem ve

Sen buna değersin. Kendinizi iyi hissettiğinizde, yeniden bir araya geleceksiniz. İkinizin de bu zamana ihtiyaçı var. Benden nefret etmeyin ama ben böyle hissediyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. En iyi arkadaşımı cidden seviyordum. "Her zaman kalbi kırılan ve yüzüne çekip gitmesi gerektiğini haykıran o kız olmak istemiyorum. Bunu böyle görmeyen tek kişi nasıl ben oluyorum?"

Avery bana sempatiyle baktı. Ağzının bir köşesi yana doğru çekildi. "Sen tek değilsin. Daha önce pek çok çift bizim durumumuzda oldu. Karar verene kadar kimse bunu görmüyor. Aklımın bir köşesinde Xavier'in benim için korkunç olduğunu biliyorum ama bu onu sevmeme engel değil. Kimse sana Kova'yı sevmeyi bırak demiyor. Onu hayatının sonuna kadar sevebilirsin ve kimse bu gücü senden alamaz. şu anda Xavier ile yüzeysel bir arkadaşlıktan başka her şeyin kalp kırıklığına yol açacağını biliyorum ve ona kendimden ne kadar çok şey verdiğimi düşünürsek bu riske girebileceğim bir şey değil. Bunun için çok kırılanım ve bunu kabul edebilirim. Bu ona bir gün ikinci bir şans vermeyeceğim anlamına gelmiyor. Ben sadece bizim için zaman kazanıyorum."

Avery konuşmayı kesti ve gözlerim kapandı. Yine o aptal kelime vardı. Zaman. Utanç yanaklarımı kapladı ve tekrar içime kapandım. Yanılmış mıydım? Daha önce çok mu duygusal davranmıştım? Avery'ye baktım.

Gözlerim yaşlarla doldu. En iyi arkadaşımı cidden seviyordum.

Her olay benim için çok fazlaydı ve bu yüzden Kaliforniya masadan kaldırıldı. Hayalim için sağlığını riske atmıştım,

Şimdi akıllıca davranmalı ve önce kendime bakmalıydım, yoksa ulaşacak hayallerim olmayacaktı.

Kova beni pistte izlemeyi severdi. Bunun kararımda etkili olmadığını inkar edemem. Etkiledi. Ama asıl gerçek şu ki Oklahoma Üniversitesi'ni kendim için seçmiştim. Georgia'ya gitmek gibi bir isteğim yoktu ama o isterse muhtemelen ona daha yakın olmak için giderdim.

Arkama yaslanıp her bir üniversiteyi ve kendimi nerede yaşarken görebileceğimi, gerçekçi olarak ne kadarını kaldırabileceğimi düşündüğümde, Oklahoma'ya karşı açıklayamadığım bir çekim hissettim. Orada her iki dünyanın da en iyisine sahip olacaktım. Kendimi zorlayacaktım ama jimnastik için kendimi öldürmeyecektim. Oklahoma beni çağırıyordu.

Ayrıca bunu yeniden başlamak olarak gördüm ve ruhumda bununla ilgili bir şeyler hissettim.

Havluyla kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giydim ve düğümlenmiş, ıslak saçlarımı nazik olmaya çalışarak taradım. Zaten o kadar çok saçım dökülmüştü ki daha fazla dökülmesini göze alamazdım. Saçlarımı kuruttuktan sonra cep telefonumu elime aldım ve Avery'den gelen bir mesajı kaçırdığımı gördüm. Gülümsedim ve okumak için ekranı kaydırarak açtım.

BFF: Oklahoma için heyecanlı mısınız? Yaklaşıyor! Yine de benimle Florida'ya gelmeni isterdim.

Yazmaya başladım.

Düşünsenize, birbirimizi ziyaret edip futbol maçlarına birlikte gidebileceğiz. Ama evet, aslında kesin kararımı verdiğim için heyecanlanmaya başladım.

EN İYİ ARKADAŞIM: Futbol hakkında bir şey biliyor musun?

Bunu bir an düşündüm ve sııttım.

Sayı yapmaları ve tayt pantolonla koşmaları gerektiğini biliyorum.

KANKA: Lol! Balık dudaklara gideceğini söyledin mi?

Gülümsemem duraksadı ve başparmağım bir an için düğmelerin üzerinde gezindi.

Kova.

Kendimi zor bir anı atlatmak için ona uzanırken buldum ama bir sonraki saniye bunu ilk başta yaptığım için kendime kızdım.

O gece otel odasından ayrıldıktan sonra onunla bir daha konuşmadım.

Kova buradaydı ama o yoktu. Bu hafta son iki haftadan daha fazla aklımdaydı ve sanırım bunun nedeni buradaki zamanımın sona yaklaşıyor olmasıydı. Gecenin bir yarısı onun parfümünün kokusunu aldığım da, bana sarıldığını hayal ediyordum. Arkamı döner ve arkamdaki boşluğu hissederdim. Bir gece sıcak olduğuna yemin ettim. Tüm bu duygular içime hücum ederdi ve gözlerimi açıp hala karanlık olduğunu gördüğümde, kalp kırıcı gerçekliği fark ederdim.

Artık Kova ve Ria yoktu.

Bu haftanın en kötü yanı, kalbimden ciğerlerime yayılan soğuk bir yalnızlıktı. Uyuşturan pus beni karanlık ve boş hissettirdi. Acaba onun kalbi de benimki gibi acıyor muydu?

Eğer ben onun aklında olsaydım, o da benimkinde olurdu. Benim onun kaybını hissettiğim gibi o da benim kaybımı hissetseydi.

Acaba benim onu defalarca aradığım gibi o da beni aramak için telefonunu eline almış ama bunu yapmamış olabilir mi?

Umarım tek taraflı değildir. Öyle olmaması için dua ettim, belki o zaman dayanılmaz ıstırabım haklı olabilirdi. Çünkü şu anda tamamen umutsuzdum. Kalbim mahvolmuştu. Avery'yle otel odasındaki o içten konuşmamızdan beri biraz daha makul olmaya çalışıyordum. Söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

O geceden beri onunla konuşmadım.

EN İYİ ARKADAŞIM: Wtf? Bunu neden şimdi duyuyorum? Hala sana mesaj atmayı denemedi mi?

İkimiz de denemedik. Bana verdiğin kullan-at telefonu kullanmayı düşündüm, ama...ıdk yapmamaya karar verdim. Ulaşmamam gerektiğini hissettim, anlıyor musun?

En özel düşüncelerimi, dünyayla paylaşmadığım ya da çoğu zaman kendime bile itiraf etmek istemediğim düşüncelerimi sakladığım kalbimin derinliklerinde, o gece onun otel odasında ikimizin de farkında olmadan kişisel bir karar verdiğimizizi biliyordum.

EN İYİ ARKADAŞIM: Ne zaman gidiyorsun?

Yedi gün. Daha toplanmaya bile başlamadım.

EN İYİ ARKADAŞIM: Bu ondan hoşlandığım ya da onun bir şeyi hak ettiğini düşündüğüm anlamına gelmiyor, ama sizin de normal bir ilişkiniz yok, bu yüzden bence ona yakında söylemelisin. Mesela en geç yarın, yani zamanınız var.

Bu düşünce midemi düğümledi. Ona söylemekten korkuyordum ve söylemek istemiyordum.

Sanırım haklısın, cevap verdim.

EN İYİ ARKADAŞIM: Burada telefonunu bekliyor olacağım!

Evet, bunu halledeceğim, tıpkı Xavier'e ne olduğunu anlattığın gibi.

EN İYİ ARKADAŞIM: Ugh! Önemli bir şey değildi. Yirmi yıldır evliymişiz gibi tartıştık.

Lol ttyl seni seviyorum

Aşık olmak ciddi bir şeydi. Kalbime nasıl başa çıkacağımı bilmediğim korkunç şeyler yaptı. Bir insan neden bir gün diğer yarısını bulma umuduyla bu tür bir acıyı tekrar yaşama riskini almak isterdi ki? Bir kalp kırıklığı bana bir ömür boyu yeterdi.

Bu, Adrianna'nın Kova ile yollarını ayırdıktan sonra asansöre tırmandığı havaalanı sahnesinden çıkarıldı.

Jimnastik bana geri verebileceğimden çok daha fazlasını vermişti. Kova'nın ya da başka birinin beni ağlarken görmesi umurumda değildi.

Genç yaşta öz disiplini ve paranın her şeyi satın alamayacağını öğrendim, bu da bir beceriyi başarmak için bol miktarda sabra ihtiyacım olduğunu anlamama neden oldu. Bunu hâlâ öğreniyordum.

Sporun içine girdikçe, eleştiriyi nasıl karşılayacağıma ve bunu yapıcı bir şekilde mi kullanacağıma yoksa parçalanmama neden olmasına izin mi vereceğime karar verdim. Hayallerim beni tüketti, gözlerimden yaşlar akıttı ve bir noktayı kanıtlamak, bir şeyi ne kadar çok istediğimi göstermek için derimi kat kat yırttı. Ama beni asla

Kendimi ikinci kez sorguladım ve üstesinden gelip gelemeyeceğimi hiç sorgulamadım. Bu düşünce hiç aklımdan geçmedi.

Jimnastikte bir insanın kaç takla atabileceğinden çok daha fazlası vardı.

Kova'ya gitmemin tek bir sebebi vardı. Bir hayalim vardı ve bana bunun için savaşıcağımı söyledi. Şaka yapmıyordu. Bana nasıl gelişeceğimi ve fethedeceğimi, pes etmenin sözlüğümde olmaması gerektiğini gösterdi çünkü bir hayalle sadece bedeninize meydan okumazsınız, zihninize de meydan okursunuz. Bana biraz korkunun normal olduğunu ama kendime güvenmem gerektiğini öğretti. Kova'ya Olimpiyatlara gitme hayaliyle geldim ve o da bunu bana verdi.

Ve artık onunla geçirdiğim zaman sona ermişti.

Göğsümdeki acıya lanet olsun. Rus'u özlediğim için zor nefes alıyordum.

Aşk üzerine kumar oynadım ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Hiç pişmanlık duymadım çünkü bunun beni daha güçlü yaptığını biliyordum.

Ancak bir dahaki sefere zamanlama doğru olacaktı ve bizi bir daha hiçbir nedenle ayıracak hiçbir şey olmayacaktı. Bu konuda Kova adına konuşabileceğimden oldukça emindim.

Tüm sağduyuma rağmen, bizim için umut beslemeye devam edecektim.

Kova kalbimde bir iz bırakmıştı. Sanırım ben de ona aynısını yaptım.

Her gün aynaya baktığında bunu görüyordu.

Dört kızımızın olması bir mucize.

"Baba! Kes şunu!" Mia göbek kahkahasıyla bağırdı. Onu daha fazla gıdıkladım ve o da saçımı çekmeye çalıştı. Eğer ikizler Mia'nın onları gıdıklamayı bırakmam için bana karşı kullandığı tek silahı fark ederlerse, elli yaşına geldiğimde kel olacaktım.

Rusya'dan evlat edinmeyi düşünmüştük - bu onun fikriydi - ama bir gün kendi çocuklarımıza sahip olmaktan vazgeçmeye hazır değildim, bize sadece bir tane verilse bile. Adrianna bu fikri aklıma sokana kadar hiç küçük cehennemlikler istememiştim ve şimdi onlarsız bir hayat düşünemiyorum.

"Baba! Beni havaya fırlat," diye bağırdı Nastia, kırmızı lüleleri gözlerinin önüne düşerken.

"Ben de, baba!" Svetlana, Nastia'nın ikizi, kulağımın dibinde bir sırtlan gibi çığlık attı.

İrkildim, bir anlığına sağır oldum.

Doktorlarıyla birlikte güçlü bir saldırı planından sonra, Adrianna'nın denememiz için ısrar ettiği tüm bu saçma seks pozisyonlarını takiben ilaç almaya başladıktan sonra nihayet hamile kaldık. Her şeye hazırdım ve sikildikten sonra ayaklarını havaya kaldırmasını izlemek histerikti. Buna mecburdum çünkü neden yapmayayım ki? Bunun hamile kalmasına yardımcı olacağına yemin etti ve bana bacaklarını kaldırttı. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim. Onu bir kez hamile bırakmıştım. Tekrar yapabilirdim. Kadının hiç sabrı yoktu.

Çünkü Tanrı bana uğraşmam için sadece bir hormonlu kadın veremezdi, bunun üzerine dört kız çocuğu vermek zorunda kaldı.

Evet, ikizler.

Mia doğduktan on dört ay sonra rutin randevularından biri sırasında öğrendik ki

tekrar hamile olduğunu ve ikizleri taşıdığını söyledi.

Hem eşim hem de ben hâlâ şaşkınlık içindeydik. Sophia'nın doğurganlık ilaçlarının gücüyle birleşmesi nedeniyle ikizlerin güçlü bir olasılık olduğunu biliyorduk, ancak bunları beklemiyorduk.

"Yine mi baba!" Nastia kız kardeşini dirsekleyerek yolundan çekti.

Svetlana ona geri vermeye çalıştı, ama onun yerine yanından geçip gitti. "Önce ben, baba!"

Mia doğduktan kısa bir süre sonra Adrianna elinde kızımızı besleyebilmem için bana vermek üzere olduğu biberonla mutfaktan çıkarken önümde yere yığıldı. Bana bakışını ve sonra aniden yürümeyi bırakışını, gözlerinin nasıl parladığını ve boşluğa dönüştüğünü, vücudunun mermer zemine nasıl bir yığın halinde çarptığını asla unutmayacağım. Sanki hayatı ondan emilmiş gibiydi. Bunu tekrar düşünmek bile midemi bulandırdı. O gün ağlayan bebeğimizi kollarımda tutarken hayatım gözlerimin önünden geçti.

Adrianna'nın böbrekleri iflas etmişti. Avery, acil nakil ameliyatına girmek üzere saatler içinde özel bir jetle buraya getirilmişti.

Hayatımın en uzun beş saatiydi ve hâlâ doktorun iyi haberlerle çıkmasını bekliyordum. Aklımı kaçırmak üzereydim ve Frank ile Xavier de duruma yardımcı olmuyordu. Kimse Adrianna ya da Avery'nin nasıl olduğunu bilmiyordu. Mia neredeyse tüm zaman boyunca sızlandı. Xavier kafese kapatılmış bir aslan gibi yerde geziniyordu ve Frank, Adrianna'nın tıbbi güncellemelerini almasına izin verilen tek kişinin ben olduğumu öğrendiğinde neredeyse kendini tamamen kaybediyordu.

Adrianna hamile kaldığında Frank ile araları pek iyi değildi. Böbrek hastalığı ve lupus olduğu için, doktorlarının sağlığı konusunda konuşmasına izin verdiği tek kişinin ben olduğumu belirten bir evrak doldurmak zorunda kaldı. Yetersiz kalması ya da daha kötü bir durumda olması halinde beni vekil tayin etti.

Bekleme odasında üçümüz arasında gerginlik vardı. Adrianna'nın doğum yaptığı zamandan bile daha kötüydü. Mia doğduğunda pislik gibi davranmışlardı ve ben görmezden gelmiştim. Bu sefer yapmayacaktım.

Adrianna ve Avery'nin hastanede beş ila on gün arasında iyileşme sürecinde kalmaları bekleniyordu. Tüm bu süre boyunca Frank ve Xavier'in saçmalıklarıyla uğraşmayı reddettim. Bu geçmişle ilgili değildi ve geçmişi unutmaları gerekiyordu. Bu Adrianna'yla ve onu desteklemek için bir araya gelmekle ilgiliydi.

Sonunda Adrianna'yı görmemize izin verildi ve her birimiz onunla vakit geçirdik. Sophia Mia'yı eve götürmeyi teklif etti, böylece ben Adrianna'nın yanında kalabilecektim. Mia henüz altı aylık olduğu ve ikimiz de henüz ondan ayrı bir gece geçirmediğimiz için tereddüt ettim ama Adrianna bu konuda rahat olduğunu söyledi ve ben de kabul ettim.

Sophia'ya bir şeye ihtiyacı olursa diye evimizin anahtarlarını verdim, sonra da Xavier ve Frank ile koridorda konuşmak istedim. İkisinin de hiçbir yere gitmediğimi anlamaları gerekiyordu. Kalmak için buradaydım.

Xavier solumda duruyordu. Gergindi ve bir kavgaya hazırlandığından şüpheleniyordum. Yıllar önce Adrianna'ya duyduğum saygıdan dolayı Frank'e karşılık vermemiştim ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Hepimiz yetişkindik ve seçimlerimizden sorumluyduk. Eğer Xavier beni test edecekse, bu sefer tereddüt etmeyecektim.

Frank bana ters ters baktı. Adrianna'ya Mia ilk doğduğunda onun hayatının bir parçası olmak istediğini, ama benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Bu beni rahatsız etmiş miydi? Biraz, ama geçiştirdim.

Büyürken bir ailem olmadı ve Adrianna'yı asla seçim yapmak zorunda bırakmazdım. Babasının evine gitmesi ya da onları misafir etmesi için onu cesaretlendirdim. Çoğu gün Dünya Kupası'nda çalışıyordum, bu yüzden burada ya da orada olmaları beni rahatsız etmiyordu. O bununla mücadele etti. Seçim yapmak zorunda hissetmemesini diledim ama bunun beni rahatsız etmediğini ona

göstermeye çalıştım. Ne düşündükleri umurumda bile değildi.

Benim hakkımda. İstedığımı aldım. Adrianna. Kabul edip etmemeleri benim değil, onların sorunuydu.

Frank'in gözlerinin içine bakarak, "Dinle, bu saçmalığa bir son vermeli ve farklılıklarımızı bir kenara bırakmalıyız. Benden hoşlanmadığını biliyorum ve doğrusu umurumda da değil. Kızını seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Ya bunu kabul edip yoluna devam edersin ya da aramızdaki bu nefretle Adrianna'ya işkence etmeye devam ederiz. Her iki durumda da, Adrianna'nın hayatında olacağım. Onu bir kez kaybettim ve bir daha kaybetmeye niyetim yok."

Frank cevap veremedi. Xavier bana doğru adım attı ve ben de dönüp ona baktım. Bakışlarımı vücudunda gezdirerek onu ölçüp biçtim. Burası yeri değildi.

"Xavier-"

"Ona bir şey yaptığını biliyorum," diye tükürdü Xavier. "O iyiydi. Günün erken saatlerinde onunla konuştum ve gayet iyiydi. İyiyken nasıl oldu da acil ameliyata ihtiyaç duydu? Bu olaydan önce hiçbir belirti göstermediğine inanmakta zorlanıyorum. Demek istediğim, sürekli doktora gidiyor, bunun olacağını anlamış olmalılar." Durakladı, öfkesi doğrudan bana yönelmişti. "Geriye bir tek sen kalıyorsun."

Kanımın anında ısındığını hissettim. Benden ne kadar nefret ettiğinin farkındaydım ama işi çok ileri götürüyordu. Bu çocukta sağduyu diye bir şey yoktu ve bu durum beni gerçekten etkilemeye başlamıştı.

Gözlerimi indirerek bakışlarımı sertleştirdim. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Adrianna'nın en kötü halini hiç görmedin, en iyi halini ise neredeyse hiç görmedin. Sağlığının birkaç dakika içinde ne kadar kolay bir şekilde dibe vurabileceği hakkında hiçbir fikrin yok," dedim parmaklarımı şıklatarak. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum çünkü her saniyesine tanıklık eden benim. Kendini topla ve gözümün önünden çekil. Babana söylediğim gibi sana da söyleyeceğim, hiçbir yere gitmiyorum. Bir erkek gibi bununla başa çıkmayı öğren ve bir daha Adrianna'nın ya da kızımın yanında bu saçmalığı dile getirme."

Fokur fokur kaynıyordu. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Seninle tam olarak nasıl istersem öyle konuşacağım." Koridorun sonundaki odasını işaret ettim. "Odada hepimizle birlikte yaşanan gerginliği hissetmediğini mi sanıyorsun? Şu anda onun ve Avery'nin hayatında son derece kritik bir dönemden geçiyoruz. Her şey olabilir."

"Ondan bir çocuğun olması bir şeyi değiştirir mi sanıyorsun? Sanki kararları sen veriyormuşsun gibi? Sen her zaman bir pislik olacaksın ve ben sana asla saygı duymayacağım."

"Xavier, bana saygı duyup duymaman umurumda değil. Bu benimle ilgili değil. Senden beni sevmeni istemiyorum. Senden kız kardeşinin iyiliği için farklılıklarını bir kenara bırakmanı istiyorum. Geçmişin geleceğinizi değiştirmesine izin verdiğinizde neler kaybettiğinizi bir düşünün. Bir araya gelmeli, mümkün olduğunca medeni olmalı ve bu saçmalığa bir son vermeliyiz. Onun her bayramda ağladığını çünkü herkesin bir arada olmasını istediğini biliyor musun?"

İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. Frank onu tatil için davet etmişti ama bu davet bana yapılmamıştı. Adrianna artık daha büyüktü, daha olgundu ve kendi kurallarını koyuyordu.

Adrianna son derece korumacıydı. Eğer Frank beni kabul etmezse, ondan gelen hiçbir teklifi kabul etmeyecekti. Beni rahatsız etmediği konusunda ısrar etsem de bu onu çok üzüyordu. Birkaç tatilini ailesinden ve kardeşinden uzakta geçirdi.

"Sizden hiçbir şey istemiyorum ama hiçbir yere gitmeyeceğimi de bilin. Nasıl devam etmek istersen benim için sorun değil, ama bu karar sana bağlı."

Kardeşine söylediğim son şey buydu, sonra Frank'e döndüm ve bir yanıt bekledim. Bu bir tür anlaşma isteyeceğim tek zamandı ve bunu Adrianna için yapıyordum.

Frank ellerini bileğinde kavuşturdu ve başını salladı. "Seni asla affetmeyeceğim."

"Af dilemiyorum."

Frank başını sallayarak, "O zaman bir anlaşmamız var," dedi.

Göz ucuyla Xavier'in bön bön baktığını gördüm, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Üç yaşındayken bizim en küçük kızımızdı. İnsanlar ona bir bakışta kaç yaşında olduğunu duyduklarında genellikle şaşıırırlardı. Evcilleştirilemeyen kırmızı bukleleri ve sabal gözleriyle bizim küçük peri kızımızdı. Svetlana ikizinden belirgin bir şekilde daha küçüktü.

Şu anda diken üstünde teşhis konulmasını bekliyorduk. Pediatri doktorları bunun altta yatan tıbbi bir sorundan kaynaklandığına inanıyordu.

Bir gece Sophia, Adrianna ve benim baş başa bir gece geçirebilmemiz için Mia'ya gece bakmayı teklif etmişti. Bu Frank'in bir çeşit barış teklifiydi ve ben de hemen kabul ettim. Adrianna çok heyecanlanmıştı. Onu şımartmak için lüks bir gece planladım ama süite girdiğimizde başka planları vardı.

İkimiz de o gecenin Nastia ve Svetlana'ya hamile kaldığımız gece olduğuna inanıyorduk.

İçimde verecek bu kadar çok sevgi olduğunu bilmiyordum.

Mia, Svetlana'nın başının üstünü öptü, sonra gürültüyle patlayan bir baloncuk üfledi ve parmağını sakızın etrafında döndürdü. Gözlerimi indirdim. Kuralları biliyordu. Bırak saçına yine sakız bulaştırırsın. Bir dahaki sefere fıstık ezmesi ve çatal kullanmayacağım, sadece keseceğim. Belki o zaman öğrenir.

Onu kucağıma oturtabilir ve sırtını göğsüme yaslayabilirdim, bu şekilde göbeği rahat olurdu. Açık pembe dudaklarını araladığımı ve iki parmağımı amına daldırıp sonra çıkardığımı hayal ederken sikim sertleşti. Yumuşayacak, kalçalarını açacaktı. Amı çok yumuşak ve damlayan, pembe ve şişmiş olurdu. Anne sütünün tadına bakmak istemediğim sürece göğüsleri yasaktı.

Bazı garip arzularım olabilir, ama bu bir türlü kabullenemediğim bir şey. Şimdilik onun amına yapışacağım.

Bu, sarsıntılı ikinci şans başlangıcımızın bir parçasıydı - onun benimle başa çıkabileceğini kabul etmek. Bu onun yeteneğinden şüphe ettiğimden değildi. Kendimden ve bu süreçte şüphesiz ona vereceğim acıdan korkuyordum.

Başımı salladım ve gözleri büyüdü. Ben konuşmadan o konuştu.

"Bunu yapacağız, hepsi bu. Bizim için karar veriyorum. Geri dönüşü yok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Tek bir kuralım var. İkimiz de geri adım atmayacağız."

Tek isteği buydu çünkü bu benim en büyük mücadelemdi. Eğer tek istediği buysa, deneyecektim. Aptal gibi başımı salladım, onun hayatımda olması için her şeyi kabul etmeye hazırdım.

"Anladın mı?"

"Yemin ederim, Ria. Benim her parçama sahipsin. Daha fazlasını istediğine pişman olacaksın."

"Asla," dedi usulca, sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Ellerim genişleyen karnının önüne gitti, parmak uçlarım yara izinin üzerinde nazikçe kayıyordu. İkizleri için acil sezaryene ihtiyaç duyduğu o korkunç geceyi düşünerek öpücüğünü bir an için derinleştirdim.

Adrianna hamileliği boyunca önce iki haftada bir, sonra da haftalık randevularla yoğun bir şekilde izlendi. Karnı aşırı derecede büyüdü ve çoğu zaman ayakta durmak için yardıma ihtiyaç duydu. Hamileliğin yirmi haftasında Adrianna'da hidronefroz gelişti. Sonunda Nastia olan B bebeği, Svetlana'yı Adrianna'nın karnının bir tarafında toplanacak şekilde bıraktı ve iki bebeği birbirine bağlayan üreter tüpünü buruşturdu.

Mesaneden böbreğe, böbrek taşlarına ve yeni böbreğinin sıvıyla şişmesine neden oldu.

Hamileliğin geri kalanında tamamen yatak istirahatine alındı ve artık tam zamanlı olarak Mia'ya bakmasına izin verilmedi. Neyse ki Dünya Kupası'ndan izin alabildim ve Sophia ile Frank sadece bir telefon kadar uzaktaydı. Bu Adrianna için zor bir durumdu çünkü en büyük korkularından biri, kendisinininki gibi yokluk çeken bir anne olmak istememesiydi. Doktor, hamilelikten sonra böbreğinin normale döneceğinden emin olduğu konusunda ona güvence verdi.

Adrianna'ya enfeksiyonla savaşıması için güçlü antibiyotikler ve böbreklerindeki taşları kırması için ağrı kesiciler verildi; bu iki şey için çekiçle ve çiviyle savaştı. Hayati tehlikesi olmadığı sürece hamileyken kendisine ilaç yazılmaması konusunda kararlıydı. Bu, ona tek böbreğini kullanıp öleceğini çünkü kendi iyiliği için çok inatçı olduğunu söyledikten sonra tokat yememle sonuçlanan bir başka tartışmaydı.

Muhtemelen tokadı hak etmiştim ama buna değdi. Lanet ilacı aldı.

Altı hafta sonra Adrianna sabah geç saatlere kadar karnının bir tarafında hareket hissetmediğini fark etti. Değişikliği bildirmek için doktorunu aradı ve hemen bir ultrason için getirildik.

Svetlana baskı altındaydı ve kalp atışları çok düzensizdi. Doktorlar rahat edemeyecek kadar çok kez kaybetmişlerdi. Adrianna üçüncü seviye bir hastaneye nakledildi ve kızlar on haftayı aşkın bir süre erken, sabaha karşı iki sularında doğdu.

Svetlana bizim küçük Rus savaşçımız.

Adrianna dilini ağzıma soktu ve düşüncelerimi şimdiki zamana geri getirdi.

Hamileyken cinsel dürtüleri benimkinden daha kötüydü. Muhtemelen bu yüzden sürekli hamile kalıyordu.

Olmamız gereken yer burasıydı.

Çenesini tutarak dudaklarına doğru, "Sana daha önce ne düşündüğümü göstereyim," dedim.

Seks sırasında asla kendimi tutmazdım ve o da başka türlüünü istemezdi. Öfkeli hormonları onu biraz daha agresif yapıyordu. Bunu ona bir kez söyledim ve o bunu ona vermeye çalıştığım iltifat olarak algılamadı. Karımı kendisinden daha iyi tanıyordum. İddialıydı ve benden on kat daha sert karşılık vermemi istiyordu ve ben de her zaman bu meydan okumaya atlıyordum. Tıpkı duygusal olduğumu bildiğim ve ağlamalarını dindirmek için yavaş sevişmeyi tercih ettiğim zamanlardaki gibi. Birbirimizi dinlerdik... en azından çoğu zaman. Sanırım seçici bir duyma yeteneği var. Ama bu başka bir günün hikayesi.

"Sanırım bir oğlan çocuğuna hamileyim," dedi durup dururken. Bu teoriyi nereden çıkardığını görmek için bekledim. "Sanki sen olmak ve sürekli seks yapmak istemek böyle bir şeymiş gibi hissediyorum. Bu yüzden erkek çocuğumuz olacağını düşünüyorum çünkü diğer hamileliklerim böyle değildi. Vücudum her zaman gergin ve becerilmeye ihtiyacı var. Belki de bir bağımlılık sorunun vardır, seninle seks bağımlısı olduğum gibi."

"Başka biriyle seks bağımlısı olmasan iyi edersin."

Beni görmezden geldi. "Birkaç yıl önce seks bağımlısı bir karakter hakkında çok ateşli bir kitap okumuştum. Serinin müptelası oldum. Biz de dengesiz aşkımız hakkında bir kitap yazabiliriz. Benzetmeyi anladın mı?" Gülmeyi bitirdi. "Zamanlama asla doğru değildi, bu yüzden her zaman dengesiz miydik?"

Bunu çok sevimli bulduğum için kıkırdadım. "Kimsenin bizim hakkımızda bir şeyler okumak isteyeceğini sanmıyorum."

Karım sikimin üzerine boşalırken boğazını kavramam için bana yalvardı. O bu coşkuya bağımlıydı ve ben de onun o anda çözülüşünü seyretmeye bayılıyordum. Ria birkaç kez o kadar sert boşaldığı için bayılmıştı ki, hamileliğin geri kalan aylarında hiç boğulmama konusunda anlaşmıştık.

Parmaklarımın doğru noktayı bulması için tek bir şansım vardı. İhtiyacımız olan son şey insanların ofisimin kapısını çalmasıydı.

"Hâlâ erkek olduğunu mu düşünüyorsun? Bu seçim yapmak için son şansınız. Doktor odaya girdiğinde her şey bitmiş olacak. Geçen seferki gibi yine fikrini değiştirdiğini duymadığımı iddia etmeni istemiyorum" diye hatırlattım. Aylardır beni aldattığımı iddia ediyordu. Yanılmayı sevmiyordu, ben de sevmiyordum.

Adrianna hasta masasına uzanmış, ısıltılı yeşil gözleriyle bana bakıyor ve düşünüyordu. Randevuyu kızların jimnastik dersleri sırasında planlamıştık, böylece Sophia'ya biraz mola verebilecektik. Onu inceledim. Adrianna çok şey yaşamış gibi görünüyordu. Randevunun ne kadar süreceğine bağlı olarak, belki onu öğle yemeğine deniz kenarına götürebilirdim. Tuzlu su her zaman gözlerindeki karanlığı biraz olsun hafifletir ve yeniden nefes almasını sağlardı.

Umarım bu sefer cinsiyetini görebiliriz. İki hafta önce denediğimizde bebek kıcını havaya kaldırmıştı.

Ağzını açtı ve ben de sert olmaya çalışarak parmağımı kaldırdım ama bana dik dik bakarken gözlerindeki ateş dudaklarımın titremesine neden oldu. Başından beri bebeğin erkek olduğunu söylediği halde Lili'nin kız olduğunu söylemeye çalışmıştı.

"Bu sefer erkek, Kova. Vücudumu tanıyorum. Bu hamilelikle bana cehennemî yaşattı, tüplerimi ezdi ve sahip olduğum tek iyi böbreğin sıvıyla dolmasına neden oldu. Bu çocuk beni test ediyor ve daha doğmadı bile."

"Ben kız diyorum."

"Gerçekten sonunda bir erkek çocuğumuz olmayacağını mi düşünüyorsun? Neden?"

"Çünkü kan davası güden bir tanrı tarafından cezalandırılıyorum." Bir an sessiz kaldı, sonra bir kahkaha patlattı.

Güldüğü zaman görülmeye değerdî. Bütün odayı aydınlatırdı. Ben de kendimi gülümserken buldum.

"Buna neredeyse katılıyorum."

Gözlerim onunkilere kaydî ve elini elime aldım.

Kapı iki kez çalındı.

Doktor içeri girdi ve hayati bulguları gözden geçirdi, sonra karımın karnına şeffaf bir kayganlaştırıcı içeren bir çubuk bastırdı.

Neyse ki hayati göstergeleri iyiydi ve kan tahlilleri normal çıktı. En azından onun için normal.

Asa hareket etti ve Adrianna'nın çatlaklarından birkaçı ışığın parladığı jölenin altında parladı. Bu çizgilerden nefret ederdi ve her gece önce üzerlerine krem sürerdi.

azaltmayı umarak yatıyorum. Kremin çatlaklar için bir işe yaradığını sanmıyorum. Ama onu rahatsız ediyorlardı, bu yüzden almaya devam ettim.

"Bugün cinsiyeti açıklayacak mıyız?" diye sordu doktor neşeyle.

Karıma baktım. Koyu renk saçları krem rengi yüzünün etrafına dağılmıştı.

"Ben kız
diyorum."

"Ben erkek
diyorum."

Doktor ekranı bize doğru çevirdi ve cinsiyeti göstermek için tamamen açık olan bacakların arasını işaret etti.

Karıma kısa bir bakış attım. Kalbim hızla çarptı ve kaşlarımı çattım. İkimizin de yüzünde bambaşka ifadeler vardı.

"Tam şurada," dedi doktor, işaret ederek.

Doktor, neye baktığımızı açıklamak için bazı yorumlarla birlikte birkaç ultrason resminin çıktısını aldı.

Bunu açıklamasına gerek yoktu. Çok açıktı.

Ben arabaya doğru yürürken adımlarımda biraz coşku vardı, oysa Adrianna sessizdi. Onu kendime çektim ve başını göğsüme yasladı. Onda bir şeyler vardı. Fotoğrafları verdikten sonra neredeyse iki kelime bile etmedi.

"Bir erkek çocuk istiyordum ama gerçekten istemiyordum."

Kaşlarımı çattım, gözlerimi kısarak ona baktım. "Oğlumuzu istemiyor musun?"

"Elbette onu istiyorum, Kova." Çaresizce omuz silkti, bakışlarıma karşılık veremedi. "İçten içe başka bir kız istediğimi düşünüyorum."

Gözlerimin arasındaki boşluk gevşedi. Yumuşadım. Kızlarla böyle süslü püslü şeyler yapmayı severdi. İşte bu

En azından o öyle diyordu. Hala frou-frou'nun tanımını anlamamıştım. İngiliz dili kafa karıştırıcıydı.

"Öyle mi? Başka bir kız mı istedin?" Başını salladı. "Kızlarımız ona karşı çok korumacı olacaklar. Nasıl davrandıklarını görene kadar bekle."

Burnunu çekti. "Sorun bu değil."

Geri çekilerek tekrar aşağı baktım, onu neyin rahatsız ettiğini söylemesi için yalvardım, böylece düzeltebilirdim.

"Seni endişelendiren şeyin ne olduğunu söyle."

"Ben sadece..." diye kekeledi, gözyaşlarına boğulmadan önce çenesi sallanıyordu. Kollarımı ona doladım. "Ben sadece... Babam artık burada değilken ona onun adını vermek canımı acıtıyor. Eğer bir kızımız olursa bunu yapmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Bir torun sahibi olmayı çok istiyordu. Ve şimdi tüm bu duygular geri geldi ve gerçekten üzgünüm. Bir erkek çocuk istiyorum, sadece canım acıyor."

Gözyaşları artık daha hızlı akıyordu ve ona sunabileceğim gömleğimden başka bir şeyim yoktu. Ben de eteğini kaldırdım. Gözlerini sildi ve sonra burnunu çekti.

Frank üç ay önce kalp krizi geçirmiş ve aniden vefat etmişti. Adrianna kederini saklamakta iyi olduğunu düşünüyordu ama ben her gün onu görüyordum ve kaybının yasını onunla birlikte tutuyordum.

Tüm torunlarını eşit derecede seviyordu ve onları çok şımartıyordu ama bir torun istiyordu. Ona golf oynamayı öğretmek ve onunla spor yapmak istiyordu.

Dün gibi hatırlıyorum. Mia doğduktan sonra değiştiğini söylediğinde okyanusa bakan geniş verandasında öğle yemeği yiyorduk. Adrianna önce birlikte olmamızı istemediğini, şimdi ise daha fazla çocuk yapmamızı söylediğini söyleyerek şaka yapmıştı. Ona pişmanlık dolu bir sırtışla bakmış, gözlerinde kızına duyduğu sevgiden başka bir şey parlamamıştı.

"Bu sefer erkek olacak. Bu sözlerimi bir kenara yazın," dedi Frank.

Adrianna ellerini kalçalarına dayayarak, "Asla," diye karşılık verdi.

Frank ona dik dik baktı. "Bu sefer gerçekten bir erkek çocuk sahibi olamayacağını mı düşünüyorsun?"

Karım başını salladı. "Hayır. Başka bir kız olacak, çünkü bu bizim şansımız."

Frank'in tek yapabildiği omuz silkmek ve onlar için kurduğu trambolinde zıplayan torunlarına bakmaktı. O da bu kızları benim kadar seviyordu.

Frank dikkatini bana çevirdi. Gözleri kısılmıştı. "Senin neyin var ki bir oğul yapamıyorsun?"

"Baba!" Adrianna bağırdı ve şakacı bir şekilde ona tokat attı. "Neyin var senin?"

Tek yapabildiğim omuzlarımı silkmek ve ona gerçeği söylemektir. "Bu soruyu kendime her gün soruyorum." Frank canlı bir kahkaha attı. "Beş kadınla bir evde kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Biraz testosteron kullanabilirim."

Frank bir kıkırdama daha çıkarmadan önce bunu gerçekten düşününce doğruldu. "Benimle bir anlaşma yap," dedi.

Durakladım. Lanet olsun. Evet demekten başka seçeneğim yoktu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Eğer bir oğlunuz olursa, ona benim adımları vermek istiyorum. Ya göbek adı ya da ailemi de kapsayacak şekilde genişletilmiş bir isim. Eğer bir kızınız olursa, ona Sofia ya da Francesca isimlerinden birini vermenizi istiyorum."

Frank'ten beklediğim bu değildi. Zaten dört çocuğumuza isim verdiğimizizi düşünürsek, Adrianna ve ben beşinci çocuğumuza isim vermesine hemen izin verdik.

Frank, Avery'nin bir zamanlar dediği gibi, çocuk doğurmayı bıraktığımız için çok heyecanlanmıştı. Adrianna her hamile kaldığında on yıl yaşlanıyordu ve stresli bir vakadan başka bir şey değildi. Bazen onun benden daha kötü olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebiliyordum. Yine de onun duygularını çok iyi anlıyordum, bu yüzden bu hamilelikten sonra ayak diremiştim. Adrianna'nın sorunu, verecek çok fazla sevgisi olmasıydı ve

Ne zaman duracağını bilmiyordu. Ayrıca Joy gibi bir annesi vardı ve bence bunun daha fazla çocuk istemesiyle ve ailesinden eksik kalan şeyleri onlara vermesiyle ilgisi var.

Frank, acil nakil ameliyatından sonra Adrianna'yı kaybedeceğinden çok korkmuştu. İkizlere hamile kaldığında daha da kötüleşmişti. Gelişmeler için beni aramaya başladı. Bu beni Adrianna'nın antrenman yaptığı ve Frank'in teşhis konulduktan sonra beni her hafta aradığı günlere götürdü. Adrianna'nın bu aramalardan haberi yoktu ve ben de ona hiç söylemedim. Babasının endişelendiğini bilmek onu sadece strese sokardı.

Aramalar özeldi. Geçmişimiz göz önüne alındığında Frank'in beni bu kadar sık araması çok şey ifade ediyordu. Bunun için ona büyük saygı duydum ve o anların hiçbirini hafife almadım. Frank bana karşı beslediği kinin bir kısmını yavaş yavaş bıraktı. Annem vefat ettiğinde, kendimi bildiğim tek aileden ayırmıştım. Anneme tecavüz eden bir amcanın oğluydum ve anneme yapılan muameleden sonra onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bu benim gözümde aile değildi. Adrianna ve kızlarım benim tek ailemdi. Eğer Frank hayatımızın bir parçası olmak istiyorsa, başımın üstünde yeri vardı. Öyle olmasını diledim.

Frank beni asla tam olarak affetmedi, onu suçladığımdan değil.

"Sonunda bir oğlumuz olduğuna ve onun burada olmadığına inanamıyorum. Bu hiç adil değil."

Sesi çok kısıktı ve bana karşı titriyordu. Tek yapabildiğim onu kendime daha yakın tutmaktı.

"Malysh, lütfen ağlama."

"Bir torun sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorsun. İsmi korumak istiyorum," dedi. Gözleri benimkileri inceledi. "Tabii ona senin adını vermemiz gerekmiyorsa." Durakladı, sonra "Muhtemelen bunu yapmalıyız. Uzun bir isim yapsak nasıl olur?"

Başını kavrayarak, gözlerinin içine bakabilmek ve düşüncelerini hafifletebilmek için geri çektim. Kalbi göğsüme çarpıyordu.

Ağlamaklı bakışları benimkilerle buluştu. Adrianna içime gömüldü ve acı içinde hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldım.

Frank'in nostaljik olduğu zamanlar sadece tatil zamanlarıydı. Ailesiyle gurur duyardı ve bu dönemde hepimizin yaptığı gibi biraz fazla alkol alma eğilimindeydi. Tatil yemeklerimiz akşam geç saatlere kadar sürer, bazen Frank ve benim puro içmemizle son bulurdu. Dolambaçlı yollardan bana kızının geçirdiği uzun ve yorucu on yılın ardından onu bu kadar mutlu gördüğü için minnettar olduğunu söylerdi.

Annem vefat ettiğinde kendimi tanıdığım tek aileden ayırdım. Anneme tecavüz eden bir amcanın oğluydum ve ailesinin ona davranışından sonra onlarla hiçbir şey yapmak istemedim. Bu benim gözümde aile değildi.

Frank ve ben farklılıklarımızı elimizden geldiğince bir kenara bırakana kadar Adrianna ve kızlarım benim tek ailemdi. Her zaman aynı fikirde olmasak da en azından Sophia ve Frank de artık ailemizdi.

O gece eşim ve çocuklarım uzun süre uyuduktan sonra günlüğümü çıkardım ve bir saat kadar düşüncelerimi kaleme aldım.

Sayfaları, onu kızlarımızla birlikte nasıl gördüğümü ve ona nasıl hayran olduklarını anlatan kelimelerle doldurdum. Çok güzeldi ve bana hissettirdiklerini ya da gözlerindeki o büyük sevgiyi asla unutmak istemiyordum. Her kızımızın Adrianna ve benim yazdığımız kendi günlükleri vardı. Bu, bir gün evlendiklerinde onlara hediye edeceğimiz bir şeydi. Bazı insanlar anılarını fotoğraflarla anlatırken biz mektuplar yazdık.

Adrianna'da tüm günlüklerim vardı. Her biri. Resmi olarak bir çift olmadan öncekileri bile.

İlkini de almıştı, sonra Oklahoma'ya gitmeden önce ona verdiğimi de.

Gittiği ilk yıl boyunca neredeyse her gün günlüğüme yazdım ve tükenene kadar içimi döktüm. Karaciğerim ancak bu kadar votkayı kaldırabilirdi. Duygularımı yazmak, benimle rezonansa giren tek terapi biçimiydi. Asla saklamadığım en özel, en derin düşüncelerimi başka hiçbir gözün okuma şansına sahip olmayacağı varsayımı altında çiğ ve dürüsttüm. Boşanmamın kesinleşmesi, Frank'in suçlamaları geri çekmesi ve Dünya Kupası'nın elimden alınmasıyla birlikte zor bir yıl geçirdim

Yalnızdım ve duygularımın bu kadar karanlık olmasından gurur duymuyordum. Bir çıkışa ihtiyacım vardı ve o da buydu.

Yılbaşı gecesi geçmişî yad etmiş, hâlâ benimle olmasını dilemişim. Adrianna'ya onu düşünmekten bir gün bile vazgeçmediğimi hatırlatmak için kanımda titreşen bir ihtiyaç vardı. Akşam ilerledikçe ve anılar daha da canlandıkça içimdeki dırdır daha da arttı. Acele bir karar verdim.

Bir hafta sonra, Adrianna'nın gidişinden sonraki on beş ay boyunca doldurduğum üç günlük, bir mektupla birlikte posta kutusuna geldi.

Bu, yollarımız ayrıldıktan sonra kurduğumuz tek iletişim şekliydi.

İkinci yıl sona erdiğinde yine şansımı denedim ve bu kez ona dört dergi gönderdim. Artık sekiz tane günlüğü vardı. Hiç kimse, Katja bile, düşüncelerime onun gibi vakıf olmamıştı.

Sevmeye hakkım olmayan birine hâlâ aşık bir adamdım.

Bir sonraki uçağa atla deseydi, atlardım. Adrianna benimle hiç iletişime geçmedi, geçmesini beklediğimden değil. O sırada tek bildiğim, dergilerden hiçbirini almamış olduğuydu.

Yine de yazdım. Yazmak zorundaydım.

Olimpiyatlardan bu yana onu ilk kez televizyonda yarışırken izlemek dokunaklı bir deneyim olmuştu. Mavi mürekkep sayfaları doldurdu, skorunun görünmesini beklerkenki yüz ifadesini ve bazen takıldığı bir inişten sonra antrenörlerinin onu nasıl alkışladığını not etti. Ekibiyle paylaştığı yoldaşlık çok güzel bir şeydi. Televizyon ekranında her görüldüğünde gülümsemesi ekrana yansiyordu. Bu kadar duygusal olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatımda asla unutamayacağım bir andı.

Adrianna'ya koşma ihtiyacımla mücadele etmişim. İstiyordum ama içten içe onun da yaşamasına izin vermem gerektiğini biliyordum.

Oklahoma Üniversitesi'nde yarışırken üniversite kariyerini takip etmeye başladım. İstedim ki

Orada onunla birlikte olmak istiyordum ve bunu yapamamak beni öldürüyordu. Onu ekibiyle birlikte sahaya çıkarken gördüğümde hissettiklerim göğsümü daralttı. O benim gözümde bir savaşıydı ve hikayesinin hatırlanması gerekiyordu. Elimden geldiğince yazdım, bu paha biçilmez anıları korumaya çalıştım.

Adrianna geliyordu. Hasta olduğunu asla tahmin edemezdim. Takım arkadaşlarıyla mutlu görünüyordu, ancak kameranın hala kayıta olduğunu bilmeden arkasını döndüğü anda gözlerinde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Göğsümü çeğiştiriyordu. Gülümsemesi sanki aklından üzücü bir şey geçmiş gibi duraksıyor ya da ışık doğru açıyla vurduğunda gözlerinin altındaki koyu halkalar ortaya çıkıyordu. İnternette öğrendiklerim dışında sağlığını ya da Aşil'inden ameliyat olup olmadığını bilmeme imkân yoktu. Kendimi ondan uzak tutmak için her gün mücadele ediyordum ama onun hayatını kesintiye uğratmayı da kendime yediremiyordum. O zamana ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona vermeliydim.

Üçüncü yılın sonunda, Adrianna'nın bir kadın ve sporcu olarak büyümesini izledikten sonra, günlük girişlerim kişiselleşti.

Dönüp yanıma kıvrılmış uyuyan karıma baktım ve yıllar öncesini düşündüm.

Ondan bu kadar uzun süre uzak kaldığım için onu çok özliyordum ve sık sık aramızda bu kadar zaman geçmesine izin vererek hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. İlk yıldan sonra ona gelebilirdim ama o iyi bir yerdeydi ve ben bunu mahvetmek istemedim. İkinci yıl daha da iyiydi. Jimnastik dünyasını yeniden sarsıyordu ve ben onunla gurur duyuyordum. Başaramayacağından hiç şüphem yoktu. Bulaşıcı bir karizması vardı ve her yerde onu takip ediyordu. Üçüncü yıl biterken, erkek jimnastik takımından bir adamla çekilmiş bir fotoğrafı internette dolaşmaya başlayınca ona günlüklerimi göndermeye zahmet edip etmeyeceğimi sorguladım.

Adrianna'nın bir erkek arkadaşı vardı.

İşte o zaman ne yapacağımı düşünürken günlerce kendimi unutturacak kadar içmeye karar verdim. Midem bulanıyordu ve göğsümün altındaki sürekli hassas ağrıdan kurtulamıyordum. Adrianna'ya onun için geleceğimi söyledim ama o resmi gördükten sonra bir şey beni durdurdu.

Mutlu görünüyordu. Gerçekten mutlu. Ve bunu ondan almanın sebebi olmak istemedim.

Ona daha fazla acı çektirmek istemedim. Onun mutluluğunu tekrar mahvetmek istemedim. Bu yüzden hayatımın en büyük kararını vermeye hazırlandım.

Onu sonsuza dek bırakmaya hazırlanmıştım.

Yapmak istemedim. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor ama yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu hissediyordum. Birlikte olduğumuz süre boyunca o kadar çok acı çekmişti ki, onu bir daha asla böyle görmemeyi bir numaralı hedefim haline getirme sürecindeydim. Özellikle de gözlerinde yeniden hayat ve odayı aydınlatan bir gülümseme varken.

Her zaman onun bizden sonra hayatına devam edeceği ve erkek arkadaşları olacağı düşüncesi vardı. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Ben bir erkektim, ama sadece bu kadarıyla başa çıkabilirdim.

İlerleyen günlerde birden fazla fotoğraf ortaya çıktı.

Bu beni çok üzdü. Gitmesine izin vermek istemedim. Benim istediğim bu değildi ama onun ihtiyacı olan buydu. Ben hala ona tutunurken o nasıl gerçekten mutlu olabilirdi.

O zaman ona başka dergi göndermeyeceğimi biliyordum. Onu müdahale edemeyecek kadar çok seviyordum. Eğer bu çocukla mutluysa, mutlu kalmasına izin verecektim.

Acıdı. Tanrım, çok acımişti.

İlk kez gerçekten Adrianna'yı kaybetmişim gibi hissettim.

Şimdi bile o ana dönüp baktığımda, verdiğim kararın acısını dün gibi hissedebiliyorum. Tüm o şüpheler içimde uçuşuyor. Onu bir daha asla görememe korkusu. Karıma yaklaştım ve onu içime çektim. Onun için her gün sahip olduğum birkaç şanslı yıldıza şükrettim.

Adrianna günlükleri önceki iki yılda olduğu gibi aynı zamanda almadı. Bunun yerine, onları paketleyip bir kutuya doldurdum ve fikrimi değiştirecek ikinci bir düşünceye izin vermeden tavan arasına attım.

Planım kendimi toparlamak ve Ria'sız bir hayatı sonsuza dek hayal etmeye başlamaktı.

Günlerce hastaydım. Evden ıkamadım.

Gnlerimi bol miktarda votka ile kilit altında geçirdiğimi ve Adrianna'nın anılarını içerek unutmaya çalıştığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Birkaç hafta sonra, onsuz bir yaşamı deneyebileceğimi hissettiğimde, her şeyi değiştiren bir mesaj aldım.

Telefon numarasını bilmiyordum ama kim olduğunu hemen anladım.

Gnlklerimin postada kaybolduğunu varsayacağım.

Tüm söylediği buydu. Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor, nasıl cevap vermem gerektiğini tartışıyordu. Kalbim hızla çarparken ne cevap vermem gerektiğini doğru düzgün düşünemiyordum.

Mesajımı okuduğunu biliyorum. Telefonun bana okuduğunu söyledi.

Midem bulandı. Sonra bana okundu makbuzunu gösteren bir ekran görüntüsü gönderdi. Hay sikeyim. Telefonumun böyle bir şey yaptığını bilmiyordum.

Hayatına karışmak istemiyorum.

Cevap vermekte gecikmedi.

Kendi kararlarımı verebilirim, çok teşekkür ederim. şimdi bana günlüklerimi gönder, Kova.

Cevap vermedim ama sabırsızlığının beni boğduğunu hissedebiliyordum. Son mesajından kısa bir süre sonra bana tekrar mesaj attı.

Paketi dört gözle bekliyordum. Dergileri her zaman okurum.

Sözleri göğsümü sızlatmıştı ama dergilerimi dört gözle beklediğini bilmek, belki de hikâyemizin bitmediğine dair içimde bir umut kıvılcımı yaktı.

Yılların anıları ve özel düşünceleri ona yakındı.

Elbette umduğum şey buydu ama aradan bu kadar zaman geçtikten sonra ben de gerçekçi olmaya çalışıyordum.

Başımı salladım. O anda benim için çok fazlaydı ve telefonumu yere bıraktım. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Gerçek şu ki, onunla konuşacak ve onu benim olarak görmeyecek kadar güçlü değildim. Her zerrem onun hâlâ benim olduğunu ve ona söylediğim gibi gidip onu almam gerektiğini haykırıyordu.

Onu bu kadar mutlu gördükten sonra nasıl yapabildim? Bu beni ne tür bir insan yapar?

Telefonum neredeyse anında tekrar çaldı ve ona uzandım. Mesajı okumadan önce, hızlı bir internet araştırmasıyla okundu bilgisini nasıl kapatacağımı öğrendim ve ardından mesajına tıkladım.

Onlara ihtiyacım var. Lütfen. Onları bana ver.

Lanet olsun. Göğsümde yine o gürleyen ağrı vardı. Gözlerimi sımsıkı yummuş, acının hâlâ çok taze olduğunu hissediyordum. Üç yıl tek kelime etmeden geçmişti ve bana mesaj attığı anda her şey içime dolmuştu. Sözlerindeki ihtiyacı tıpkı yıllar önce hissettiğim gibi hissetmişim, karnıma inen bir yumruk gibi. Nasıl güçlü kalabilir ve ona istediğini vermeyebilirdim?

Bana yardım ediyorlar.

Bu gönderdiği son mesajdı.

Saatlerce cevap verip vermeme konusunda kendimle tartıştım. Onun hayatını mahvetmek ya da kaos yaratmak istemedim.

Onları görmezden geldim ve ona günlüklerimi göndermedim.

Aradan bir hafta geçti ve sosyal medyada bu kez alıntılarla birlikte yeni fotoğraflar ortaya çıktı. Bunları okumamaya çalıştım ama sonra bir Cumartesi gecesi geç saatlerde bana mesaj attı.

Gerisi tarih oldu. Eğer ona gidiyorsam, bir daha ondan uzaklaşmayacaktım.

Aptal bir partiye gittim, sarhoş oldum ve şimdi senden nefret ediyorum. Cidden senden nefret ediyorum. Günlükler nerede? Bana günlüklerimi gönder, Konstantin. Benim olduklarını biliyorsun. Başından beri senin değillerdi.

İlk adımı hiç kullanmadı.

Aradığımı bilmediğim yeşil ışık yanmıştı.

Sonunda Adrianna'ya günlüklerimi göndermedim. Daha iyisini yaptım.

Ben geldim.

Dalgalı saçlarını okşadım ve o da körü körüne bana uzandı. Adrianna uykusunda mırıldandı ve bana iyice sokuldu.

Kendimi sık sık onun saçlarıyla oynarken buluyordum. Çok yumuşaktı ve beni rahatlatıyordu. Saçlarının yeniden uzamasına yardımcı olmak için tüm bu tedavileri uyguluyordu.

Şimdi Adrianna bu günlükleri Sevgili Malysh adını verdiği ve komodininin içinde sakladığı bir günlük haline getirmişti.

Kitapta ilk tanışmamızdan paylaştığımız düşüncelere ve tatlı bir iki ana kadar pek çok anı yer alıyordu. İkimizden de sayfalar vardı, duygusal zirveler ve depresif düşüşler, o gidene kadar.

Her yıl yıldönümümüzde deri ciltli kitabı çıkarır ve birkaç sayfasını birlikte okurduk. Onları sadece o zaman okurduk. Nereden geldiğimizi ve bugünlere gelmek için ne kadar çok çalışmamız gerektiğini kendimize hatırlatmayı severdik. Zamanı hafife almazdık.

İkizlere hamileyken bir gece, "Bana böyle sarılman hoşuma gidiyor," dedi.

"Nedenmiş o?" Sessizce sordum.

Yorgunken sesi çok seksiydi. "Bebeklerimizi koruyorsun."

Gömleğinin eteklerini kaldırdım ve karnının nefes almasını sağlamak için ağır göğüslerinin altında duracak şekilde yukarı çektim. Saçlarını boynundan çektim. İyi hissetmiş gibi iç çekti.

İkizlerin hamileliğinin başlarında, uyurken dizlerinin arasına kalın, sert bir yastık koyardım çünkü kalça ağrısıyla uyanırdı. Büyüyene kadar baskıyı biraz hafifletmeye yardımcı oldu. İşte o zaman her tarafıma yayılmaya başladı.

Prosti girişini atladığımdan emin olurdum. Günlükleri okuma geleneğimizi sürdüreceğim için heyecanlıydım; ancak prosti yazısını okumadan da yapabilirdim. Bu sonsuza dek bir çift olarak yüzleşmek zorunda kaldığımız en kötü anlardan biri olacak. Bu konuda sonsuza kadar kızgın olacak ama bana aptalca hatalarımı hatırlatması için bunu günlüğe eklememde ısrar etti.

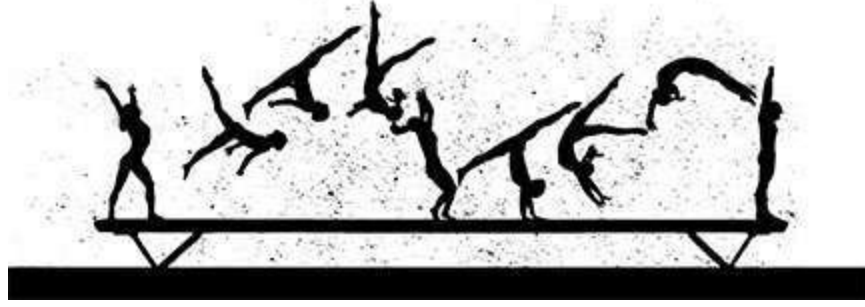
Adrianna içime doğru sallandı, dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. Elini karnına götürdü ve hareketsiz durarak nefes aldı. Kaburgalarına yakın bir noktayı ovuşturdu ve elinin zıpladığını gördüm.

Adrianna'nın çocuğumuza hamile olduğunu görmekten asla bıkmayacaktım. Birkaç hafta önce oğlumuzun tekmelerini hissetmeye başladı. Tekmelerin güçlü olduğunu söyledi. Şaka yapmıyordu. Küçük adam gece kuşuydu ve şimdiden taklalar atmaya başlamıştı. Artık bu son bebeğimiz olduğu için, kendimi parçalanmış hissediyordum.

Derimin altından bir hüznün aktı. Onu bir kez kaybettim ve zar zor hayatta kaldım. Çocuk sahibi olmayı bırakma kararı benim için kolay bir karardı. Onu tekrar kaybedersem ikinci kez hayatta kalamazdım.

Elini çektim ve tekrar normal nefes alana kadar karnını nazikçe ovdum. Sonra küçük şeytan tekmelemeye devam etti.

Başlamadan önce ihtimallere aykırı olan bir aşk için risk aldık ve kazanacak kadar inatçıydık.

OUT OF BOUNDS BONUS: **LUCIA INTERVIEWS KOVA**

Seri artık sona erdi. Yıllarımı kafamın içinde geçiren bu ezici, inatçı, kibirli karaktere veda etmeye hazırım. Ama kendini beğenmiş bir Rus olduğu için beni bırakmaya pek hazır değil. Bu yüzden onunla son bir kez bire bir görüştüm ve hayranlarının merak ettiği tüm soruları sordum.

Kova masanın karşısından bana bakıyor, sabırsızlıkla bekliyor. Oturmadan önce kendine sert bir kadeh votka aldı.

Lucia: Bence yara bandını yırtıp atalım ve devam edelim. Kapsanacak çok şey var.

Kova (diğer adıyla Konstantin Kournakova, Kibirli Pislik, Koç): Atla bakalım. Zaman değerlidir.

Lucia: Pekala Kova, Adrianna'nın Dünya Kupasına ilk geldiği zamana geri dönelim. Seni ringlerde çalışırken bulduğu gece, o sırada ne sıklıkla antrenman yapıyordun?

Kova: Kitabı sen yazdın. Cevabı bilmiyor musun?

Lucia: Götlük yapma. Kafanın içine girmeme izin vermediğini düşünürsek, hayır, sorunun cevabını bilmiyorum. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok. Orada

Bir eldiven gibi giydiğiniz bu gizlilik havası. Bunun değişmediği hissine kapılıyorum.

O kadar soru arasından bu mu? Lucia, beni rahat bırak.

Lucia: Bu sözler için pişman olacaksın.

Kova: (hırlar, gerçekten hırlar) Haftada dört ila altı gün diyebilirim, bazen Katja ile tartışıyorsam günde iki kez. Yine de bunu hiçbir zaman egzersiz olarak görmedim, sadece stres atmanın bir yolu. Bugünlerde, dört kızım bacaklarıma tırmanırken, eskisi kadar egzersiz yapmıyorum. Kalan boş zamanımı karımla geçiriyorum. (gülümsüyor) Hava karardıktan sonra birlikte çalışıyoruz. Yatağımızda. Duşta. Garajda.

Lucia: Anladım.

Ağaç ev. Toprak ve benzin kokan kulübede. Bana bıraktığı ve sonra kara parmağıyla öldürdüğü çiçeklik. Günün ilk ve son düşüncesi o. Onun olduğu yerde olmak istiyorum... ve genellikle içinde.

Lucia: Romantizmin azalmadığını bilmek güzel. Bizi Adrianna'nın Dünya Kupası'na geldiği güne götür. Adrianna'yı spor salonunda antrenman yaparken ilk gördüğünüzde ilk düşünceleriniz nelerdi? Bir çekim var mıydı? Birçoğumuz o bölümlerde sizin bakış açınıza sahip olmak isterdik. O günden bu yana yıllar geçti ama biz hala kafanızın içinde neler olup bittiğini bilmek istiyoruz.

Kova: Neyse ki benim düşüncelerime sahip değildiniz. Adrianna Dünya Kupası'na gelmeden önce onu YouTube'da performansını izledim. Benim koçluğumda katıldığı ilk yarışmada küçükler liginden büyükler ligine terfi etti diyebiliriz. Benim için yer rutinini ilk kez sergilediğinde bana akın eden bir flamingoyu hatırlatmıştı. Bunu asla unutmayacağım.

Lucia: Abartma, Kova. Sen mucize yaratan biri değilsin. O kadar yardıma ihtiyacı yoktu.

Kova: Ria'nın önceki koçunun kafasının kumda, kışının havada olduğuna inanıyorum.

Lucia: Şimdi yaptığın gibi mi?

Kova: Kimse sana sormadı. Şimdi, Adrianna Dünya Kupası'nda antrenman yaptıktan sonra benim düşüncelerime sahip olsaydınız, iki kişiliğim olduğunu düşünürdünüz. Eminim bazıları hala öyle düşünüyordur ama umurumda bile değil. Tabii ki onu çok eleştirdim, bu benim işimdi. Ben daha çok onun baskı altındaki performansına ve saatlerce becerilerini yeniden yapılandırdıktan sonra vücudunun nasıl hareket ettiğine hayran kaldım. Adrianna çok çalışmıştı ve bunu gösteriyordu. Görülmesi gereken bir manzaraydı. İki farklı jimnastikçi gibiydi.

Lucia: Neden seks yaptıktan sonra masanızda Adrianna'yı bekleyen B Planı vardı? Kendi başına karar verme şansı olmadan önce onun için aldığına dair spekülasyonlar var.

Katja'nındı.

Lucia: (sabırsızlıkla bekler) Katja'nın mıydı? Gerçekten mi, Kova?

Kova: Yani istersen yalan söyleyebilirim ve satışlarını artırırsa Adrianna'yı almaya zorladığımı söyleyebilirim.

Lucia: (etkilenmemiş) Dürüstlüğü saçmalığa tercih ederim.

Kova: Ben de sana bunu verdim.

Lucia: Stok falan mı yaptınız? Neden orada öylece duruyordu?

Kova: Onu becerdikten sonra ezip Katja'nın yemeğine koyardım. Hayatını kurtarmak için yemek yapamazdı ve ne yaptığımı asla bilmezdi. Ondan çocuk sahibi olmamın imkanı yoktu. Evlilik başka bir şeydi. Çocuk benim için zor bir sınırdı ve o da bunu biliyordu.

Lucia: Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum.

Kova: (Gözlerini devirir ve dramatik bir şekilde iç çeker) Sıradaki soru Lucia, yoksa çeker giderim.

Lucia: Kendim için bilmem gerek. Cevap ver.

Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?

Lucia: Tamam. Belki biraz hafifletirim. Bana Adrianna'ya ilk kez Malysh dediğiniz anı anlatın. Bunun ne kadar önemli bir an olduğunun farkında mıydın? Çünkü kaza olsun ya da olmasın, o kelimeyi söylemenizin ardında yine de bir tür duygu vardı.

Kova: (Utanarak inler) O zamanlar değil. Rusya'da "malyshka" daha çok bir teselli kelimesi, bir sevgi sözcüğü gibi. Amerikalıların sohbet sırasında "tatlım" ya da "bebeğim" demesi gibi. Adrianna'ya o kadar aşinaydım ki, bunu söylediğimde sanki yıllardır ona bu lakabı takıyormuşum gibi geldi. Bu tamamen tesadüftü. Dudaklarımdan dökülmemeliydi ama dökülmemiş olmasını dilediğimi söyleyemem.

Lucia: Onu ilk öpüşün de bir kaza mıydı?

Hayır. Bu tamamen kasıtlıydı. Onu tatmak, dilini dilimde hissetmek için can atıyordum. Birbirimizin etrafında dans etme şeklimizle haftalardır düşünebildiğim tek şey buydu. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum. Adrianna o gece ben ringdeyken spor salonunda belirdiğinde, orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tam bir şoktu, aramızda bir anlık bir şey olmuştu. Daha mükemmel bir zaman olamazdı.

Lucia: Yani o gece onu öpeceğini biliyor muydun?

Kova: Hayır, bilmiyordum. Bir anda oldu ve ben karşı koymadım. Yakalanmayacağımızı biliyordum.

Lucia: Faydalandın demek istiyorsun.

Kova: Kitabı senin yazmadığını düşünmeye başlıyorum. İki insan birbirine bağlandığında, yaş bir faktör değildir. Zihinde bir düşünce değildir ve engeller mevcut değildir. Özellikle de her ikisi de rıza gösteren, istekli kişiler olduğunda. Bunun yanlışlığı, kimyayı yoğunlaştıran ve arayışı artıran şeydir. Bu bir heyecan. Sence ben mi yaptım? Faydalandığımı mı? Bunu duymam gerek.

Lucia: Bazen, evet. Ama o gece? Hayır.

Kova: (şaşkın ve hareketsiz görünür)

Lucia: Bekle. Bunun olacağını biliyor muydun? Eninde sonunda olacağını? Bir noktada öpüşeceğinizi?

Kova: (Cevabını düşünüyormuş gibi tereddüt eder)

Lucia: Siktir. Siktir!

Kova: (Dramatik bir şekilde iç çeker) İkimizin de bunun olacağını bildiğimizi söylemek doğru olur mu?

Lucia: Ben bunu sormadım.

Onun yaşını düşündüm. Düşündüm. Birçok kez. Özel bir an yaşadık ve olay büyüdü.

Lucia: O zaman umursamadın. Öyle mi oldu? Çünkü öyle olsaydı, onunla cinsel bir ilişkiye başlamazdın. O senin jimnastikçindi. Senin gözetimindeydi. Bunun sizin açınızdan yanlış olduğunu kabul edemiyor musunuz?

Sessizlik havayı dolduruyor. Bu sefer Kova'ya birkaç dakika izin veriyorum. Sorulara kolay başlamadım. Geçmişte kalmış ve evli ve çocuklu olsalar bile cevaplaması kolay değil. Görüşmeden önce Adrianna

benimle telefonda konuştu ve Kova'nın kendisine sürülen boyayı silmeyi umduğunu söyledi. Eşine, zaman zaman göğsüne kazınan harfin bir yara izi olduğunu hissettiğini itiraf etti.

Kova: Ne söylememi istediğini biliyorum.

Lucia: Öyle mi? Neymiş o?

Yanıldığımı.

Lucia: Öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Koçu olarak mı?

Kova: (Bir süre sessizce düşünür) Şu soruya geri dönelim, olur mu?

Lucia: Tanrı aşkına, Kova. Sana yardım etmeye çalışıyorum.

Şöyle deneyeyim. Onu öpmek istedim mi? Evet. Onu becermek istedim mi? Evet. Bütün gün ve gece vücudunun her santimini öpmek istedim mi? Evet. Bunların herhangi birini gerçekleştirmeyi planlıyor muydum? Hayır, asla. Kesinlikle hayır!

Lucia: Ama onu öptükten sonra ne olacağını düşünüyordun?

Kova: Kesinlikle böyle bir şey olmadı, bu kesin. Son derece uygunsuzdu. Ama bu zaten devam etmekte olan şeyi durdurmuyacaktı. Gece geç saatti ve spor salonu kapalıydı. Etrafta kimse yoktu. Gerçekten de, yasak bir şey olacaksa yakalanmamak için mükemmel bir fırsatımız vardı. Adrianna beni test edip duruyordu, ben de elimi göstermeye karar verdim. Bu kadar ileri gideceğini düşünmüş müydüm? Asla. Olmadan önce durdurmalı mıydım? Evet. Durduracak mıydım? İstedim, kahretsın! Ona açtım. Bu çekim benim gözümde karşılıklı bir şeydi.

Bir sessizlik turu daha havayı dolduruyor. Bolca sabır gerektiren hassas bir konu gün ışığına çıkıyor. Kova gözlerini kırpmadan karşı tarafa bakıyor.

Masa. Yeşil gözlerinde işinin bitmediğini gösteren bir parıltı var. Bardağından bir yudum alıyor, sonra boşaltıyor.

Kova: Ona sahip olduğumda, ondan daha fazlasını istedim.

Lucia: Bu iş umduğum gibi gitmiyor. Zaten aldığınız yargılamalardan daha fazla kaçınmak için kendinizi açıklamamız gerekecek. Bakış açınızın faydalı olacağını düşündüğünüz bir zaman oldu mu? Adrianna ve Katja'yı nasıl algıladığınızı ve kişisel düşüncelerinizi göstermek için. Bu şekilde bazı iğrenç kararlarınız açıklanabilirdi.

Kova: Yargılama beni endişelendirmiyor. Bu asla benim anlatacağım bir hikaye değildi. Her zaman Adrianna'nın yolculuğu, Olimpiyat zaferi arayışı ve bir insanın bir hayal için ne kadar ileri gidebileceği ile ilgiliydi. Adrianna bana bir amaçla geldi ama uygun araçlardan yoksundu. Ben de ona bunları verdim.

Lucia: Ona bundan daha fazlasını verdin.

Konuş Lucia, yaşılanıyorum. Sadece kızlarla yaşamak bir sırtlan sürüsüyle yaşamak gibi. Kulak zarımın bir gün önce zar zor iyileşen kısımlarını patlattılar. Kendi kararlarımı veremeyecek kadar bunadığım takdirde işitme cihazı istemediğimi avukatıma bildirdim.

Peki neden duygularım hakkında konuşmaya devam etmek istiyorsun? Erkekler oturup birinin duygularını sorgulamaz. Biz duygularımızı votkayla öldürürüz. (Düşüncelerimin üç yüzden fazla bölümüne ihtiyacın yok. Ria'ninkiler bir ömür boyu yetecek kadardı. Sana şu anda bunun olmasına izin vermeyeceğimi söylüyorum.

Lucia: Beş dakikalık bir su molası verelim.

Kova: Su içmek için beş dakika mı? Benden hiçbir şey öğrenmedin mi? Otuz saniye yeterli.

Lucia: (Kova'ya ters ters bakar)

Kova: Kaleminizi bu şekilde agresif bir şekilde tıklamanız bana burada kimin yetkili olduğunu hatırlatmayacak.

Lucia: Yaşlandıkça huysuzlaşıyorsun. Böyle anlar yaşadığında neden birilerinin seni artık sevdiğini anlamaya çalışıyorum. Eklem iltihabı mı başladı? Öyle mi oldu? Doksan derecelik açıyla otururken dizlerin mi ağrıyor? Yoksa seni neşelendirmesi gereken bir Snickers mı?

Kova: Bazen espri anlayışını beğenmiyorum Lucia.

Lucia: Duygularımız tamamen karşılıklı, Konstantin.

Kova: Bu röportaj için pişman olmaya başlıyorum.

Lucia: B Planına geri dönelim. Biz [okuyucular] dehşete düştük, ilk seferinde olduğu için utandık. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşündük. Adrianna ile yakınlaştığınızda ona şeker verir gibi Plan B vermek yerine neden prezervatif kullanmadınız?

Kova: İlk sefer benim açımdan bir hataydı. Ama bir kez ten tene olduğumuzda, onunla başka bir şekilde birlikte olmayı hayal edemezdim. Otuz üç yıl boyunca, başka biriyle karımla hissettiğim ve hala hissettiğim gibi bir bağ ya da elektrik kıvılcımı hissetmemiştim. Ellerinin omuzlarımda gezinmesini, bacaklarının kalçalarıma kilitlenip beni ölesiye sıkmasını yanlış anlamanın hiçbir yolu yoktu. Nefes alış veriş benimsiyle uyumluydu ve sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi onu içime çektim. Aramıza bir engel koymayacaktım.

İğrenme ile tutkuyu birbirine karıştırmak mümkün mü? Ben buna inanmıyorum. Evet, tüm çiftler gibi bizim de ateşli anlarımız oldu, ama gerçekten bacaklarını zorla açtığım bir an olduğunu düşünmüyorum.

Bir koç olarak rutin testler yaptırıyordum. Katja söz konusu olduğunda, ayda birkaç gün dışında korunduk.

Bir kere bile çok fazla biliyorum ama onu aldatıyordum. Yapmam gerekeni yaptım.

Lucia: Biliyor musun Kova, Adrianna'yı hak etmediğine inananlar için seni kurtarmayı umuyordum. Ama sen böyle şeyler söyleyince, her şeyi yeniden batırmış gibi oluyorum. En baştan başlamak zorundayım. Böyle bir cevapla ne yapmamı bekliyorsun?

Bir yolunu bulabilirsin. Senin de meydan okumayı sevdiğini biliyorum.

Lucia: Mezarına çiçek koymayacağım ve her hafta temizlemeyeceğim. Eğer kendi mezarını kazabiliyor, içine girebiliyor ve üzerini toprakla örtebiliyorsan, o zaman üstünü de süsleyebilirsin.

Ama eğer böyle oynamak istiyorsan, ben varım. Adrianna'nın Hayden'la yattığını öğrendiğinde ne hissettin? Prezervatif kullanmadıklarını hatırlatmak isterim.

Kova: (uzun ve derin göz kırpar, çenesini esnetir) Hiç anlık öfkenin bedeninizi ele geçirdiğini ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadığınızı hissettiniz mi? Düşüncelerinizin, eylemlerinizin, duygularınızın kontrolü sizde değildir. Vücudunuz otomatik olarak çalışıyor. Tek tattığınız şey kandır. Öldürmek istedim. Hayden bir intikam sikicisiydi, başka bir şey değil, benden öç almayı amaçlıyordu. Bana göre haklı bir sikiş değildi. Ve bir şey söylemeden önce, evet, zaman zaman boktan bir insandım, ama eylemlerim onu incitmek için değildi.

Lucia: Eminim hiçbir erkek onun için yeterli değildir. Adrianna siz yakalandıktan sonra bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Hayden'ın siki içindeyken bir bok anlamasına gerek yoktu. Bana göre.

Lucia: Eğer durum buysa, sana şantaj yapılıyordu. Gerçekten Katja ile evlenmek zorunda mıydın?

Evlilikten bahsetmişken, Adrianna'nın bir gece önce dairesindeki kanepede seviştikten sonra Katja ile evli olduğunuzu öğrenmesini izlerken aklınızdan neler geçiyordu? Hayır, bekle, daha iyi bir sorum var. Adrianna ile inanılmaz bir seks yaptıktan sonra Katja ofisinize geldiğinde ve Katja size sakso çekerken Adrianna masanızın altına saklanmak zorunda kaldığında aklınızdan ne geçiyordu? Sen bir şeyleri çözmeye çalışıyordun, o da öyle.

Kova: (Öne doğru eğilir) Sikimin bittiğini düşünüyordum ve onu tekrar nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. Adrianna ve ben her zaman yaptığımız gibi bölümler boyunca sikişmiştik, Lucia, yoksa bunu da mı unuttun?

Ve diğer sorunuza cevap vermek gerekirse, öğrendiğinde tam bir işkenceydi. Onun acısını dindirmek için bacaklarımı verebilseydim, verirdim. Bunu tarif etmenin bir yolu yok. Midem bulandı, midem bulandı. Keşke o şekilde öğrenmeseydi.

Lucia: (Notlara bakar) Adrianna bayıldığında ona verdiğin hap kokteyli hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Ona dokunurken kendini videoya çekmişsin, sonra bazı fotoğraflarla birlikte telefonuna kaydetmişsin ve sen bunları ona gösterene kadar hiçbir fikri yokmuş.

Kova: Bilmen gerekiyorsa, Adrianna ve ben sevişirken sık sık kendimizi kaydediyoruz.

Lucia: Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?

Kova: Ria'nın telefonunda benden daha çok şey kayıtlı.

Lucia: Bana bunu neden yaptığını söyle. Adrianna'ya bunu düzeltmesi için ne söylediğini söyle ve bu işi sonsuza dek bitirelim.

Kova: Gerçek şu ki, Katja ve ben bir film izlemiştik, filmin bir sahnesinde koca karısının amını yalayarak onu uyandırıyor. Adrianna'nın dairesindeki gece

Takviyeleri aldı, gitmeden önce onu uyandırmak istedim ama çok huzurlu görünüyordu. Ağzıma sızana kadar amını yaladım. En yumuşak sesleri çıkarıyor ve ıslak bir rüya görüyormuş gibi yüzüme doğru hareket ediyordu. Onu sikersem uyanacağından emindim. Belli ki uyanmamıştı ama yine de bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden bizi kaydettim. Bunu ondan saklamayı hiç düşünmedim.

Lucia: (Sessizlik içinde şaşkın)

Kova: Ne yaptığımı öğrendiğinde ilk başta şok oldu. Ama sonunda her şeyden daha çok tahrik oldu, bildiğiniz gibi.

Lucia: Sanırım eylemin kendisinden çok söylediğin şeyi algılamakta zorlanıyorum. Katja'yı da aynı şekilde uyandırıp uyandırmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kova: (yavaşça göz kırpar) Katja ona böyle bir şey yapmama asla izin vermezdi. Ama açıklamaya ihtiyacınız olursa diye söylüyorum, cevabım hayır, yapmadım. Asla. Sanırım o uyurken denemiş olsaydım ayağının topuğuyla kafama çiviye çakardı. Katja güzellik uykusuna çok düşküncü ve hiçbir şey için uyandırılmayı sevmezdi.

Lucia: (Kahkahalar eşliğinde) Daha acil sorulara geçmeden önce-

Kova: Bunlardan daha mı acil Lucia?

Lucia: Çoğu zaman, Adrianna bu şekilde antrenman yaparak vücuduna yarardan çok zarar veriyordu. Bir antrenörün bakış açısı olarak ve kesinlikle daha fazlası değil, sağlığının durumu göz önüne alındığında, ondan jimnastikten geri adım atmasını istemeyi düşündüğünüz bir zaman oldu mu? Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

Kova: Ben Adrianna'dan böyle bir şey istemezdim. Koçu olarak benim görevim onu aşağı çekmek değil.

Büyümesine yardımcı olmak için. Sahip olduğum bilgiler ışığında onu çok yakından izledim. Adrianna bir şeyi, birini sevdiğinde, içindeki tüm kanı bu amaç uğruna akıtıyor. Jimnastik de farklı değil.

Lucia: Yani ondan istifa etmesini istediğin bir zaman oldu mu?

Kova'nın kasvetli bakışları odayı sakinleştiriyor. İfadesini inceliyorum. Ne söyleyeceğini merak ediyorum. Her şeyden sonra bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum ama bir leopar asla beneklerini değiştirmez.

İple tırmanış. İçimde bir şeyler koptu ve işte o an oldu. Onu zaten tozlanacak havalı bir kolye almak için kendini öldürmesine seyirci kalamayacak kadar çok seviyordum. Düşüp omurgasını ikiye ayıracak diye ödüm kopuyordu. Lanet bir sürüngen gibi gizlenmekten başka çarem yoktu çünkü kimse benim bildiklerimi bilmiyordu. Onu hayatta tutmaya ve kendi başına yürümesini sağlamaya çalışırken aklımı kaçıırıyordum.

Ama sonra ne olduğunu biliyorsunuz ve bu fikrimi değiştirdi. Ve seks yüzünden değil, o bir bonus oldu. Bıçak derimi delip geçtiği anda imkansızı başardık ve kimse için hiçbir anlam ifade etmeyen iki paralel dünyayı birbirine bağladık. Geri döndürülemezdik. İşte bu kadar. İlk kan damlası geleceğimizi mühürledi.

Bizim için hiçbir şey kolay olmadı. Bir dakikaya ihtiyacı olduğunda yüzmesine yardım edebilecekken ondan nefes almayı bırakmasını istemek bencillik olurdu. Ben de öyle yaptım. En azından denedim. Bizi tuzağa düşürmek için bir kasırga geldiği için garip bir şekilde şanslıyım. Adrianna'dan jimnastiği bırakmasını istemek onun sağlığına böbrek hastalığından daha fazla zarar verebilirdi. Aklımda olmalarına rağmen bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin verebileceğimi sanmıyorum.

Lucia: (Kova'nın kendini toparlamasına izin vermek için başka tarafa bakar)

Kova: Lucia, aslında sana bir sorum var.

Lucia: Moi? Sok onu bana.

Kova: Ria'ya gerçekten jimnastikten geri adım atmasını söyleseydim, o kelimeleri yazar mıydın?

Lucia: Hayır.

Çabuk oldu.

Lucia: Ben sadece... Ben sadece o kelimeleri yazabileceğimi sanmıyorum. Onları yazmamak için her şeyi denerdim. Onun hikayesini ve sporun onun için ne anlama geldiğini göstermek için birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra olmazdı. Bence, sizin gibi, bu onun sağlığına her şeyden daha fazla zarar vermiş olabilir.

Vay be. Bunu söylediğime ben de inanamıyorum.

Benim bile "Tamam, bu kadar yeter, artık durmalı" diye düşündüğüm çok zaman oldu. Yine de durması hiç aklıma gelmedi.

Ben de sizin gibi yakınımnda durdum ve onu izledim. Bu yüzden Aşil ameliyatı birçok kez ertelendi. Bağışıklık sistemi tam anlamıyla kendine saldırırken bacağı beklemeye dayanabilirdi.

Kova: (Bana kendini beğenmiş bir bakış atar)

Lucia: Adrianna'nın isteklerine rağmen, Kova, Frank hastalığı hakkında sana sırrını açtı. Sana söylediğinde nerede olduğunu hatırlıyor musun?

Kova: Aradığı günü çok net hatırlıyorum. İlk başta beni etkilemedi, birkaç gün sonrasına kadar da etkilemedi. Adrianna'yı Dünya Kupası'nda çalıştırıyordum ve vücudundaki yorgunluğu fark etmeden önce sesindeki yorgunluğu duydum. İşte o zaman anladım. Ria her zaman ondan daha çok çalışırdı.

İhtiyacı vardı ama bu da işin doğasında vardı. Bu sadece sesinde belli oluyordu.

İşte o zaman ne kadar hasta olduğunu ve bununla mücadele ettiğini anladım. Onu sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyordum, bu yüzden Frank'i aramadan önce biraz araştırma yaptım. O bir savaşçı ve o gün onu yaşatmak için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim.

Frank ve ben o gün onun spordaki geleceği hakkında uzun bir tartışma yaptık. Midem bulandı ve telefonu kapattıktan sonra gerçekten kustum. Adrianna'nın azmi ve odaklanması hastalığını kamufle ediyordu. Tutkusu çok derindi, bu yüzden bitkin düştüğünde onu desteklemek için yaratıcı olmak zorundaydım. Berbat durumdaydım, kendini mahvedeceğinden, belki de çok fazla zorladığımdan korkuyordum. Eminim öyleydi ama bu da sürecin bir parçasıydı. Bu bir irade testiydi. Frank ben ne dersem kabul etti.

Lucia: Adrianna sana söylemediği için üzüldün mü? Kendimi bu kadar uzun süre tutmasına şaşırdım. Söylemesini istedim. Birçok kez kelimeleri sildim çünkü onlar benim söylemem gereken şeyler değildi.

Asla anlayamayacaksın. Bana sırtını dayamadığını fark ettiğimde yıkıldım. Onun amacını herkesten daha iyi anlıyordum, bu yüzden seçimleri söz konusu olduğunda tarafsız olmaya çalıştım. Ama bu hiç kolay değildi. Onun benim jimnastikçim, benim de onun koçu olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Lucia: Kova, Adrianna'nın doğum gününde sana brownie verdiği zamana geri dönelim. Bu jest küçük gibi görünse de, senin için büyük bir olaydı.

Kova: Farkında olmadan aramızda çok önemli bir an yaşandı. Katja ve ben zaten sarsıntılı bir durumdaydık. Onun da buna uygun davranmasını bekliyordum ve öyle de oldu, ama bu derece değil. Bana bir mesaj gönderdi

Ertesi sabah erkenden uçuşunu iki gün ertelediğini söyledi. Sebebini şimdi unuttum. Önemli değil ama ona iyi eğlenceler dilediğimi ve döndüğünde görüşeceğimizi söylediğimi hatırlıyorum. O da geleceğini söyledi. Hiçbir şey düşünmedim.

Yani brownie olayı. Doğum günlerinde olay çıkaran biri değilimdir. İlgiden hoşlanmam. Ama Ria artık her doğum günümde bana brownie yapıyor. Çocuklar buna bayılıyor çünkü hem pasta hem de brownie yapıyoruz. (utangaçça gülümsüyor)

Lucia: (Boğazını temizler) Katja'nın doğum gününü hiç kaçırdın mı?

Kova: Hayır, ama arada bir yıldönümlerini kaçırdığım oldu.

Lucia: Onunla evlenmeden önce mi, sonra mı?

Kova: İkisi de.

Lucia: Ya Adrianna'nın ki?

O benim istisnam. Brownie beni değiştirdi. Benimle birlikte kutlama yapmanın bir yolunu bulmak için harekete geçmesini izlemek benim için her şeyden daha anlamlıydı. Şahsen ben istemedim ama o çoktan koşmaya başlamıştı. Bu özverili bir davranıştı ve beni tam göğsümden vurdu. İşte beni etkileyen de buydu. Bundan önce birinin sadece yeterince önemseydiği için bir şey yaptığı bir zamanı hatırlayamıyordum.

Lucia: Katja'nın söylediğinden daha fazlasını biliyor olması mümkün mü? Eğer sen ona kazık atıyorsan, o da sana her şekilde kazık atacağını düşünmüş olabilir mi? "Aşağılanmış bir kadın sınır tanımaz." sözünü duyduğuna eminim.

Artık evliyim Lucia, bilmiyorsan söyleyeyim. Her şeyi Adrianna'dan duydum. Kadınların altıncı hissi vardır. Katja biliyor olabilir ama bunu iyi sakladı. Bir zamanlar bildiğine dair paranoyak olduğum zamanlar oldu ama artık umurumda değil. Sonunda istediğimi aldım ve geçmişe takılıp kalmaya gerek yok. Şüphe bile

bir kadının sinirlenmesine neden olur. Ona o anlardan çok yaşattım.

Lucia: Sence Adrianna'nın empatisi normalde anlatmayacağın yönlerini anlatmanı sağladı mı? Ona rahmetli annenizden ve hayatınızın son derece kişisel bir yönü olan gebe kalışınızdan bahsettiniz. Siz aslında bir tacizin ürünüsünüz. Bu yutulması zor bir hap ve o zamanki jimnastikçinize söylediniz.

Kova: (Gözleri yumuşar) Keşke ne olduğunu ya da Adrianna söz konusu olduğunda yaptığım seçimleri neden yaptığımı açıklayabilseydim.

Evrenin iş başında olduğunu düşünmek istiyorum - bazı şeylerin açıklanması mümkün değildir. Hayatlarının en zor dönemlerini atlatmış iki insanın yıllar sonra birbirlerini yeniden bulması, geriye kalan tüm sorulara cevap olmalı. Aramızda asla koparılamayacak ölümsüz bir aşk var. Ben onun farkında olmadığı bir gelecek için antrenman yaparak onun gücünü artırırken, o da beni kırıp açıyor ve beni olduğum adamdan özgürleştiriyordu ki sonunda onun ihtiyacı olan adam olabileyim. Aramızda bir itme ve çekme var. Her zaman öyleydi. Annemin ya da benim yaptığımız seçimlerden dolayı hiçbir zaman yargılamadı ya da utanmadı. Adrianna benim sığınağımdı, güvenle çekilebileceğim bir yerdi ve sanırım aklımın bir köşesinde bunu daha önce de biliyordum.

Son bir mola vermeye ne dersiniz? Kafeinim bitti ve röportajın geri kalanını atlatmak için yeni bir fincan alabilirim. Bir şey ister misin?

Votka.

Lucia: Espresso? Sade kahve?

Kıçımda yeterince kıl var Lucia.

Kova'yı yalnız bırakarak not defterime bıraktığım sorular üzerinde düşünüyorum. Konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki

Kova'nın kafasının içine girebilmek için onunla olabildiğince çok zaman çalmak istesem de beş çocuğu var ve boş zamanı kısıtlı.

Mutfağa giriyorum ve şu ana kadarki röportajı düşünüyorum. Kova kendi bakış açısını kendi yöntemiyle ve sadece kendi yöntemiyle açıklıyor. Başkalarını rahatsız etse de etmese de Kova kendi sicilini düzeltiyor.

Sanırım onun için aldığım bir şişe votkayı almalıyım.

Lucia: (İçki şişelerini yeni bir bardakla birlikte aramızdaki dikdörtgen masanın üzerine koyar)

Kahven nerede?

Lucia: Fikrimi değiştirdim. Psikolojimi çok etkiliyorsun. Sonraki yarıyı atlatmak için kahveden biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Kova: Her şey düşünüldüğünde muhtemelen en iyisi bu.

Lucia: Bu sorulardan bazılarını dile getirmenin kolay bir yolu yok. Adrianna ile aranızdaki tartışmalı yaş farkı gibi. On beş yaş biraz fazla. Adrianna'nın koçu olmanız ve onun reşit olmaması bir yana, neden onunla cinsel olarak birlikte olma düşüncesi sizi tiksindirmedir?

Kova: İtilmediğimi kim söyleyebilir? Buna göre hareket etmediğim için mi? Kime karşı? Yani bana birlikte olmak için iki yıl bekleseydik, kabul edileceğini mi söylüyorsunuz? Saçmalık. Aşkın zamanı yoktur. Kimseyi beklemes. Ne olursa olsun, birileri sorun çıkarırdı. Bu işler böyledir.

Verdiğim yanıtta rahatsız olmuşum ama bunu anlamlandırmak için başvurabileceğim hiçbir yer yoktu. Koçluk yaparken cazibe hiç aklıma gelmedi. Kelimenin tam anlamıyla profesyoneldim. İnanın bana, bu sorunu kendim çözmeye çalıştım. Benim

Düşüncelerim çarpıtılmıştı. O benim eşimdi. Sadece yanlış yaşamda.

Ve ben seksten bahsetmiyorum. Satır aralarını oku.

Lucia: Hâlâ, şu anda bir bakış açısına sahip olmanın size fayda sağlamayacağını düşünüyor musunuz?

Kova: Bu konudaki görüşüm değişmedi.

Lucia: Nedenmiş o?

Kova: Benim bakış açım ne olursa olsun, ben her şeyden önce onun koçuydum. Bu, eğitimini aldığım ve uymam beklenen bir kılavuzla birlikte geldi. Çizgiler belli nedenlerle açıkça ortaya konmuştur. Adrianna'nın yaşı ilerlemiş olabilir ama romantik yönü yağ ve su gibi birbirine uyuyordu. Jimnastik dünyasında asla emülsifiye olmazdık. Yani benim bakış açımın bir önemi yoktu. Hatalı olduğumu biliyorum. Anlıyorum. Bunu duymak için kafamın içinde olman mı gerekiyor? Hayır, gerek yok.

Lucia: Ama bu bize onu reddettiğinizi, aslında onu kendi cinsel fantezileriniz için kullanmadığınızı gösterirdi.

Neyin var senin?

Lucia: Üzerinize yapıştırılan etiketlerin size ait olmadığını göstermenize yardımcı olmuş olabilir. Eminim bazılarının sporcuları avladığınıza inandığının farkındasınızdır.

Kova: Ayrıca vajinamın tekrar tekrar acıdığını söylediğimi de gösterirdi.

Lucia: (kahkahayı patlatır)

Kova: Eğer birileri beni jimnastikçileri avladığıma dair önyargılarıyla etiketlediyse, bu onların sorunudur, benim değil. İnsanların hakkımda ne düşündüğü o zaman da umurumda değildi, şimdi de değil. Kimse bunu duymak istesin ya da istemesin

Adrianna bir jimnastikçi değildi ve ben de onun koçu değildim.

Adrianna ile aramızda bir yakınlık vardı, sanki onu başka bir hayattan tanıyormuşum gibi. O lisede değildi, ben de babasının arkadaşı değildim. Kimseye açıklama ihtiyacı duymadan uyum duygusunu yakalamış iki insandık. Eğer benden bir an bile korktuysa, umarım Tanrı beni şu anda çarpar çünkü bu onun için ya da bu dünyadaki herhangi bir kadın için isteyeceğim son şeydir.

Lucia: Bence davana yardımcı olurdu ama seni kurtarmazdı. Hem de hiç. Dürüst olmak gerekirse, başından beri boku yemiştin.

Kova: Koşullar berbattı, bunu kabul ediyorum. Ama bu onları yanlış yapmaz. Benim ülkemde Adrianna'nın on altı yaşında evlenmesi yasal. Onunla evlenebilirdim ve kimse bir şey diyemezdi.

Lucia: Eğer doğruyla yanlış ayırt edebiliyorsanız, Adrianna ile ilk kez yakınlaştığınızda bize zihninizin içine bir bakış atabilirsiniz.

Kova: Konu karımı becermek olduğunda düşüncelerim tartışmaya açık değil.

Lucia: Devam edelim. Adrianna'nın "doğru kişi" olduğunu ne zaman anladın? Son oyununun o olduğunu?

Kova: Doğrusu çok geç olana kadar değil. Bu büyüklükteki herhangi bir düşünceden kaçınmıştım. Olabilecek en mantıksız şey değil miydi bu? (Başımı sallıyorum) Ama kesin bir şey söylemem gerekirse, cevabımdan hoşlanmayacağınızı söyleyebilirim.

Lucia: Tabii ki yapmayacağım.

Kova: (Boş bardağına bakar) Önce bir tane daha alabilir miyim?

Lucia: Sadece iyi çocuklar ödüllendirilir. Söyle işte. Ne zamandan beri korkak oldun?

Kova: (Öne uzanır ve viskimi çalar ve boşaltır) Prosti.

Lucia: (Şok içinde bakar) Prosti? Sanki bana söylemek zorunda olduğun için üzgünsün? İçkimi içtiğin için mi üzgünsün? Yoksa prosti kanepesi gecesi olduğu için mi üzgünsün? Çünkü prosti kanepesi olamayacağını biliyorum. Olamayacağını biliyorum.

Kova: (Sessiz kalır)

O gece olması mümkün değil. Son oyununun o olduğunu o zaman mı anladın? Katja ile evlendikten ve Adrianna ile ilk kez seviştikten sonra mı? Vay canına. Ben... uh...

Kova: Ria için çoktan derinlere inmiştim, ama inkârımın sınırı yoktu. Açıklamalar arıyor, ona verdiğim tepkinin neden bu kadar yoğun olduğuna dair nedenler arıyordum. Onun evinde görüldüğüm geceye kadar her şey gerçekten perspektif değiştirdi, ancak o zaman bunun farkında değildim.

Ria'ya gitmek yanılttı ama sığınabileceğim tek yer orasıydı. Dışarı çıkmalıyım, yoksa yanacaktım. Adrianna kafamdaki düşünceleri susturdu. Sadece yanımda olması bile beni sakinleştiriyor. Girdiği her odadaki gürültüyü yumuşatıyor ve renkleri aydınlatıyor. Yanılttı ama olmak istediğim yerdeydi. Ne istediğimi bilmesem bile bana yardım edebileceğini biliyordum.

Lucia: Adrianna tüm acınızı sorgusuz sualsiz almaya hazırды. Sizce onunla yakınlaşmak o noktada çok mu ileri gitmekti? Evlilik ve o geceki yemekle birlikte, özellikle de şimdi onun aklının nerede olduğunu bildiğinize göre?

Hayır. Onu bu şekilde kullanmam bencillik miydi? Evet. Tüm sorumluluğu üstleneceğim ve bencil olduğumu söyleyeceğim. Ama ona ihtiyacım vardı ve bana sadece o yardım edebilirdi. Boğuluyordum. Adrianna beni hayata döndürdü.

Onunla ilk kez gerçekten sevişmiştim. Yavaşlayıp onu istediğim gibi aldığımda -ve onun tek yaptığı daha fazlasını istemektir- bu beni sonsuza dek Ria'ya bağladı. Kendimi tutmadan serbest bırakmama izin verdi. Adrianna her şeyimi aldı, bana sorun olmadığını gösterdi ve benimle sevişti.

Lucia: Adrianna'ya olan aşkının, Frank seni onun dairesinde bulduğunda ona karşılık vermeni engellediğini düşünüyor musun?

Kova: [soru üzerine düşünüyor] Sanırım bunun biraz bununla ilgisi vardı. Frank ile olan ilişkiyi zaten zedelemiştim. Uçuşunda haksız değildi ve hatalı olan ben olduğum halde ona karşılık vermek gibi bir niyetim yoktu.

Frank'i savunmak gerekirse, her babanın yapacağı gibi tepki verdi. Benim de dört kızım var, bir orospu çocuğunu öldürmekte tereddüt etmezdim. Şanslıyım ki başıma gelen tek şey buydu.

Lucia: Frank içeri girdiğinde, ilk düşünceni hatırlıyor musun?

Kova: Senin ilk düşüncelerinle ne alıp veremediğin var? İlk kez seks yaptığında ilk düşüncenin ne olduğunu hatırlıyor musun? Hayatınızda yaptığınız her yanlış hakkında?

Lucia: Bu benimle ilgili değil. Senin gibi jimnastikçimle evlenmedim ya da onun kışını yalamadım. Ve evet, bu röportaj bu yüzden yapılıyor. İnsanlar senin ne düşündüğünü bilmek istiyor.

Kova: (ters ters bakar) İlk düşüncemi hatırlamıyorum ama tamamen boku yediğimizi düşündüğümü hatırlıyorum. Frank bizi yakalamıştı. (Başını sallar) Gözlerindeki o ilk bakış... İçinde bir şeyler değişti. O anda bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O anda karar verdim, cezasını çekecek, sonra da Ria'yı bulacaktım.

Lucia: Ama o kadar kolay değildi.

Kova: Kitabı yazarken öyle değil.

Lucia: İşte bütün eğlence burada.

Kova: Koçu olarak, babasının bir arkadaşı olarak, dayanacak bir ayağım yoktu. Karımın çektiği ıstıraptan kurtulmak için her türlü dayağı göze alabilirdim. Her şeyi yapardım.

Lucia: Hayatının geri kalanında ondan uzak durmak dışında.

Kova: Bunun dışında.

Lucia: Kova, Adrianna'nın performansını izlemeye bayıldın.

Yaptım. Bana verdiği heyecan, kalabalık onu sevdi. O bir şov yıldızıydı. Benim gözümde hâlâ öyle.

Lucia: Adrianna'nın kötüleşen sağlığını öğrendikten sonra, bu onun yarışma tarzına bakışınızı hiç değiştirdi mi? Onu hayranlıkla izlerken, kendini daha da hasta edeceği için paniğe kapıldınız mı?

Kova: Neredeyse hiç uyumadım. Boş zamanlarımda çok fazla votka içerdim. Stresten ülserim vardı. Biliyor musun, geçmiş hakkında konuştukça, kafamın içine giremediğin için daha çok seviniyorum. İnsanların beklediğinin yarısı kadar bile olduğunu sanmıyorum.

Adrianna aklımı meşgul ediyordu ama saplantılı bir şekilde değil. Evet, günün her saniyesi aklımın bir köşesindeydi. İyi olup olmadığını merak ediyordum.

Kendisini işe yaramaz hissettirmeden onun için yapabileceğim bir şey var mıydı? Aksine, onun dayanma gücüne daha çok hayranlık duyuyordum, öyle ki endişelerimi biraz olsun geride tutarak, lanet olası bir ışıık fenerine dönüştü. İşte bu noktada takıntım azaldı. Artık onun sağlığı için değil, onu mutlu etmenin yollarını bulmak için endişeleniyordum. Mutluluğu onu hayatta tutuyor. Ona farklı davranmadan ruhunu pozitif tutmanın yollarını bulacaktım. Jimnastik, kurabiye'nin en iyi kısımlarını bir arada tutan Oreo'nun kreması gibidir.

Lucia: Sana birkaç şey öğretmiş gibi görünüyor.

Kova: Her zaman kolay değildi. Onu en çok kaybetmekten korktuğunu bildiğim şeyden, kimliğinden mahrum bırakmadan moralini yükseltmek, görölmeye değer bir manzaraydı. Gitme zamanı geldiğinde rollerimizi biliyorduk. Sanırım ona bu kadar aşık olmamı sağlayan şey de buydu.

Lucia: Bizi Olimpiyatlara götür.

KOVA: (Ayağa kalkar ve yerde volta atar) Olması gerektiği gibi değil. Yani, öyleydi ama değildi.

Lucia: Devam edin.

Kova: Tutuklandıktan sonra bana onun durumu hakkında bilgi verecek kimse yoktu. Tekerlekli sandalyeyle götürüldü ve bu sonuncusuydu. Olimpiyatlar, uğruna kendimizi öldürdüğümüz şeydi ve göz açıp kapayıncaya kadar, o buna pamuk ipliğiyle bağlıydı.

Adrianna Olimpiyat takımına seçilmek için her şeyini verdi. Yeryüzünde hiçbir güç beni onun hak ettiğini almasını sağlamaktan alıkoyamazdı.

Son uçağı zar zor yakaladım. Delirmek üzereydim. Eşyalarımı toplamak için eve gittiğimde Katja avazı çıktığı kadar bağııyordu. Ne söylediğı hakkında hiçbir fikrim yok.

Sesi çok yüksekti ama sonra yavru köpeği yakaladı ve bana atmakla tehdit etti.

Lucia: O ne yaptı! Şimdi nerede o?

Kaybettim. Asgari eşyaları bir çantaya attım ve oradan ayrıldım. Yavruyu komşumun evine götürdüm ve arabama atlayıp havaalanına doğru yola çıkmadan önce ne yaptığını anlattım. Frank beni son dakikada serbest bıraktırdı. Sanırım kalkışı kaçıracağımı umuyordu. Eğer kaçırsaydım, onun bulunduğu yere gitmek için mümkün olan her uçağa binerdim.

Lucia: Frank suçlamaları düşürmeseydi ne yapacaktın?

Mesele de bu. Sanırım ülkeyi terk etmeden önce onları bırakmak zorunda kaldı. Somut bir kanıt olmadan devlet beni tutamazdı. Onun sözüne karşı benimki. Polisin Adrianna ile konuşması gerekirdi. Onlara gerçeği söyleyecekti ve Frank bunu biliyordu.

Lucia: Olimpiyatlarda Frank konusunda endişeli miydiniz? Seni bir şahin gibi izleyeceğinden ya da araya gireceğinden?

Kova: Olimpiyatlarda değil.

Lucia: Neden olmasın?

Kova: Başka bir ülkede hiçbir gücü yoktu. Hiçbir şey yapamazdı. Vücudunda uyuşturucu olmadığı ya da bir kemiği kırılmadığı sürece ABD Takımı ile yarışıyordu.

Lucia: Olimpiyatlar ikiniz için de acı-tatlı geçti. O performans sergilerken hiç endişelendiniz mi? Sakatlıklarından dolayı?

Kova: Hayır. İşaret verildikten sonra her şeyin bittiğini biliyordum. Adrianna doğuştan bir oyuncu. Sadece yetenek olarak değil, aynı zamanda baskıyı kaldırabilecek zihinsel yeteneğe sahip olduğu için. Sahneye çıktığında bir şeyler yerine oturdu ve kas hafızası devreye girdi. Nasıl yapacağını biliyordu.

Vücudunu nereye kadar iteceğini ve ne zaman geri çekeceğini bilirdi. Yerçekimine meydan okuyuşu, vücudunun rüzgârda rahatça sürüklenen ipek bir kurdele gibi bir bardan diğerine nasıl aktığı görülmeye değerdi. Ria kendine, yeteneklerine ve sakatlıklarının üstesinden gelebileceğine güveniyordu. Ve kendini sakatlamaması için takım koçunun ona doğru tavsiyelerde bulunacağına güveniyordu.

Lucia: (Kova'ya sessizce bakar, derin derin göz kırpar)

Kova: Neden bana öyle bakıyorsun?

Lucia: Senin bakış açını yazmadığım için çok mutluyum. Başımı döndürüyorsun. Tutku beni boğuyor, sonra da beynimi karıştırıyor. Kim kimi daha çok seviyor bilmiyorum. İkinizle sonuna kadar bir irade savaşı olurdu. Adrianna hakkında konuşurken farkında olmadan yaydığınız duygular çok derin. Onu nasıl gördüğünüz kalbinize ağır geliyor. Onunla olan bağınız en büyük neşeyi getiriyor ama aynı zamanda çok fazla acıya da neden oluyor. Adrianna'nın kafasının içinde olmak yeterliydi. Sanırım her iki zihinde de olsaydım bir süngerli odada olurdum.

Kova: Anlamıyorum.

Lucia: Gerek yok. Devam edelim. Adrianna bana seninle ilgili bir sır verdi.

Kova: O ağzı şimdi ne dedi?

Lucia: Kızlarınızla birlikte Adrianna'nın yarışma günlerine ait eski videoları izlemeyi seviyorsunuz.

Kova: Kızlar annelerinin geriye doğru takla atmasını görmenin harika olduğunu düşünüyorlar ve ben de onlara bunu göstermeyi seviyorum.

Lucia: Adrianna'nın bana anlattıkları bu kadar değil. Bunu kızların annelerinin takla atmasını izlemek istemesi olarak göstermeye çalıştığını ama kimse bakmıyorken videoları tek başına izlediğini gördüğünü söyledi. Herkesten sakladığın bu oyuncak ayı tarafın hakkında konuşabilir misin?

Ne diyebilirim ki? Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek. Ben karısına aşık bir adamım, o kadar çok acı çekiyorum ki. Çoğu zaman düzgün düşünemiyorum çünkü tek düşündüğüm o. Tek bir günümü bile boşa geçirmek istemiyorum. Kızlarım ara sıra onun eski videolarını izlemek istese de, evet, zaman zaman başlangıca dönmeyi seviyorum. Ria'nın metamorfozu olağanüstü. Kendime nereden geldiğimizi ve sonunda buna değdiğimizi hatırlatmayı seviyorum.

Lucia: Etrafta kimse yokken başka kiminle izliyorsun?

Svetlana. Svetlana'ya yardım etmek için izliyorum. Annesinin güçlü olduğunu görürse, bu ona bir gün kendi başına biraz daha uzun süre ayakta durma cesareti verebilir. Bunun için her gece dua ediyorum.

Lucia: Jimnastik dersleri gücünü artırmasına yardımcı olmadı mı?

Doktorların umduğu gibi değil. İlerlemesi, testleri daha fazla ertelemenin güvenli olmadığı konusunda onları rahatlatmak için çok yavaş oldu.

Lucia: Testler mi?

Kova: Svetlana, doğru yaşa gelene kadar yaptırmayı beklediğimiz bir dizi test için programlandı. Onlu yaşlarına gelmeden tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olabilir.

Lucia: (ürperti kollarımdan aşağı akar)

Kova: Svetlana tam bir baba kızı. Evde olduğumuzda kollarıma tırmanıyor ve benimle jimnastik hakkında konuşuyor. Onun hassas kalbi bu sporu tüm çocuklarımızdan daha çok seviyor. Ona hayranlık duyuyor. Sorduğu soruların hiçbirisi mantıklı gelmiyor, hatta gerçekleştirilmesi bile mümkün değil. Onunla ana dilimde konuştuğumda bana en büyük yeşil gözlerle bakması çok sevimli.

Lucia: Seni anlıyor mu? Rus'u yani?

Kova: Çocuklarımızın hepsi akıcı bir şekilde Rusça konuşuyor.

Lucia: Adrianna ile havaalanında vedalaştığınız güne geri dönelim. Aklından neler geçiyordu?

Acı. Mutlak ıstırap. Orada durmuş uzaklaşmasını izliyordum, onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Ona koşmak istedim ama gitmesine izin vermeliydim. Gitmesi gerekiyordu.

Lucia: Ria ile ayrı kaldığınız yıllarda o üniversitedeyken siz neredeydiniz ve ne yapıyordunuz?

Kova: Heyecan verici bir şey yok, eğer aradığınız buysa. Katja'dan boşanmak ve onu hayatımdan çıkarmak için kışımı yırttım.

Lucia: Bazen kelime seçimlerin komik oluyor. Sanki Katja'yı hayatından çıkarmışsın da bir düğmeye basmışsın gibi konuşuyorsun.

Eğer mümkün olsaydı, yapardım. Dinleyin, aziz olmadığımı biliyoruz ve öyleymiş gibi de davranmıyorum ama Katja beni elinde tutmak için başkasının çocuklarını benimmiş gibi göstermeye çalışarak çok ileri gitti. Hepimizin sınırları var.

Lucia: Bu süreç ne kadar sürdü?

Çok uzun sürdü. Bunlar olurken, Dünya Kupası'nın kontrolünü Danilo'ya bırakmak aslında düşündüğümünden daha fazla zaman aldı. Neyse ki, o eski bir

Lucia: Danilo nasıl?

Kova: Siz Amerikalılar ve yabancıların nesi var?

Lucia: Ne bekliyordun ki? Ben bir yazarım ve onun da belli bir duruşu var.

Kova: Bir Rus varlığı mı?

Lucia: Olabilir. Sana ne bundan?

Kova: (rahatlar ve güler) Her şeyi ona ve Madeline'e borçluyum. Soru sormadılar ama izin verdiğim kadarıyla sorumluluğu üstlendiler. Terapistime geri döndüm, evimi ve içindeki her şeyi sattım ve taşındım. Hâlâ koçluk yapıyordum ama artık elit kızların baş koçu değildim, o Danilo'ydu. Daha çok zaman zaman gelip cimnastikçileri bir yarışmaya gitmeden önce parlatan özel bir antrenördüm.

Lucia: Adrianna'nın hamileliği sırasında nasıl olduğunuzu anlatın.

Kova: Nevrotik bir manyaktım.

Lucia: Sen ne yaptın?

Her şeyi. Eğer onu her yere taşıyabilseydim, bunu yapardım.

Lucia: Yani onu şımarttın.

Kova: Ria buna boğucu diyor ama dramatik olabiliyor.

Kova'nın cep telefonu çalıyor ve ekrana baktığında yüzünü sıcak bir gülümseme kaplıyor. Bakmak için boynumu uzatıyorum ama o telefonu kapatıyor ve bana kendi işime bakmamı söyleyen bir bakış fırlatıyor. İkisi mesajlaşırken ben not defterime geri dönüyorum. Ona sormak istediğim daha o kadar çok soru var ki.

Kova: (Ayağa kalkar ve telefonunu cebine koyar) Artık senden ayrılma vaktim geldi. Karım aradığında kaçarım.

Lucia: Ria ne dedi?

Kova: Sen sorardın.

Ben meraklı biriyim.

Bana çıplak fotoğraflarını gönderdi. Ve hayır, göremezsin.

Kaşlarım havaya kalktı. Peki o zaman. Sanırım onlara mahremiyetlerini vermeliyim. Bunu kesinlikle hak ettiler.

Lucia: Yeterince adil. Ama zaten ikinizden de görmediğim bir şey değil.

Kova: Bu ilginç bir röportaj oldu. İyi ki oldu ve daha da iyi ki bitti. Çıplaklar tarafından kurtarıldı.

Lucia: Onu tekrar hamile bırakmamaya çalış.

Söz vermiyorum.

Lucia: (gülümser ve gözleri yaşlı bir şekilde ayağa kalkar) Sana yetişmek güzeldi. Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum, eğer görürsem. Ama bana ihtiyacın yok. Sen ve Adrianna'nın önünde koca bir hayat var. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeye devam edin.

Evet. Kesinlikle var.

Kova gidiyor ve ben düşüncelerimi toparlıyorum. O aptal Rus beni deli ediyor ama öyle olmasaydı sevmekten nefret ettiğimiz koç olmazdı.

OceanofPDF.com

AVERY VE XAVIER'İN HİKAYESİ OLAN BİZDEN GERİYE KALANLAR'DAN BİR BÖLÜM OKUYUN

Şubat 2023'te geliyor

Bizden Geriye Kalanlar

tarafından Lucia Franco

BÖLÜM 1

Avery

Uçağın tekerlekleri asfalt üzerinde kayarak sert bir şekilde dururken gözlerimi kapatıp midemi sıkıyorum.

Kolçağı tutarak koltuğa yaslanıyorum, uçağın düşmesinden korkuyorum. Aklımın bir köşesinde düşmeyeceğini biliyorum ama bu içimdeki korkuyu yatıştırmaya yetmiyor. Uçak tekrar sarsılıp yerden havalanıyor ve frenler tepki olarak gıcırıyor.

Uçmaktan nefret ediyorum.

Birkaç dakika sonra pilot hoparlörlerden sesleniyor. Sesini bastırıyorum ve uçuş görevlilerinin bize kalkış izni vermesini sabırsızlıkla bekliyorum. Kalbim boğazımda ve endişeli bir sinir yumağı içindeyim. Aylardır bu an için hazırlanıyorum, gideceğim yere varmak için sabırsızlanıyorum ama onu göreceğim için dehşete düşüyorum.

Eski erkek arkadaşım.

En azından bir tanesi.

Çantamın askısını başımın üzerinden çekiyorum, göğsüme düşüyor. Alışkanlıktan dolayı bir karton sigara

bulmak için körlemesine etrafı yokluyorum. Hatırladığımda omuzlarım çöküyor.

artık sigara içmiyorum. Bir yıl önce bıraktım ama bazı günler keşke bırakmasaydım diyorum. Beni iki tane yakıp birlikte üflemekten alıkoyan tek şey, en yakın arkadaşımın bir gün böbreğime ihtiyaç duyması. Çoktan test edildik ve eşleştik. Mühürlendik ve ilan edildi. Sonuna kadar birbirimizin yanındayız.

Kalbimin üzerinde asılı duran kolyeyi parmaklıyorum. Onu hiç çıkarmıyorum -yıllardır çıkarmıyorum- ve yakın zamanda da çıkarmayı düşünmüyorum. Çıplak gözle bakıldığında gri bir cam kolyeden başka bir şeye benzemiyor ama güneşe doğru tutup gözüme yaklaştırdığımda içinde bir sonogram resminin net bir görüntüsü var.

Düşüncelerim Adrianna'nın yakında dünyaya getireceği yeni hayattan başka bir şey olmamalıydı. Ama aklım onda çünkü birbirimizi tekrar göreceğimizi biliyorum.

Adrianna'nın kardeşi, Xavier Rossi.

Ve bu konuda kendimi iğrenç derecede suçlu hissediyorum.

Onu düşünmek göğsümde bir sızıya neden oluyor. Hep öyle olur. O sonsuza dek içimi kemirecek bir özlem. Ne yaptığını ve kiminle olduğunu bilmek istiyorum. Nerede olduğunu. Onu ne zaman göreceğimi. Birbirimizi tekrar göreceğimizin farkına varırsa. Görüşeceğimizi umursuyor mu? Adrianna'ya beni sordu mu? Xavier düşüncelerimi itiraf etmek istediğimden daha sık tüketiyor. O kadar kolay yuttuğu ve geri alabilmeyi dilediğim yalanın pişmanlığıyla geceleri beni uyutmuyor. Gerçek onun için katlanılması çok zordu, bu yüzden suçu ben üstlendim. Bazı günler, keşke yapmasaydım diyorum.

Bunu kimseye itiraf etmesem de Xavier'i görmek için sabırsızlanıyorum, onunla aynı odada olmak kalbimi acıtıyor olsa bile. O benim ilk aşkımdı. Tek aşkımdı. İlk aşkını asla unutmazsın.

Xavier'i en son bir yıl önce babamın altmışıncı doğum günü kutlamasında görmüştüm ve ondan önce de yıllar geçmişti.

Gözlerim Xavier'e takıldığı anda ciğerlerime hava doldu. Orada olacağını biliyordum ama benden böyle bir tepki gelmesini beklemiyordum. İletişimsiz geçen onca yıldan sonra onu unuttuğumu sanmıştım. Ama yanılmışım. Çok, çok yanılmışım. Çoktan öldüğünü sandığım tüm kelebekleri hayata döndürdü. O geceden önce, üniversiteye gittiğimden ve mezun olduğumdan beri Xavier'i görmemiştim. Yıllar boyunca onu takip etmişim ama iş yüz yüze görüşmeye geldiğinde sosyal medya onun hakkını veremiyordu. Yakınından bile geçmiyordu. Yakışıklı bir erkeği gördüğümde takdir edebilirdim ve Xavier kendi ligindeydi.

Uçuş görevlisinin sesi hoparlörlerden geliyor ve binanın kapısına bağlanmak için sırada olduğumuzu bildiriyor. Gelenlerin bir yedeği var ve güvenli bir şekilde çıkabilmemiz için havayolu şirketinin birkaç dakika daha sabrımıza ihtiyacı olacak. Yolcular iniyor. Neyse ki birinci sınıfta oturmak için ekstra ücret ödedim. Yeşil ışık yandığında uçaktan çıkabilirim.

Düşüncelerim yine geçmişe dönüyor. O gece hala zihnimde çok taze. Tam köşeyi dönüp yemek alanına adım atmıştım ki olduğum yerde durdum. Onun erkeksi güzelliği karşısında dudaklarım aralandı. Bir an için Xavier'i izledim ve göğsümdeki ani kaotik atışı dengelemeye çalıştım. İş kıyafetlerini giymişti ve sol elinde bir bardakla Frank'le konuşuyordu. Beni görmemişti, geldiğim yönden görmesi mümkün değildi ama sanki odaya girdiğimi hissetmiş gibi arkasını döndü. Gözlerimiz buluştu ve Xavier cümlesinin ortasında konuşmayı bırakıp bana baktı.

Aramızdaki çekim aniydi ve ben onun aşırı farkında olmaya başladım. O da bunu yedi. Ne kadar gülünç derecede muhteşem olduğunu görmesi umurumda değildi. Nefesimi kesti.

Adrianna'nın bitişiğinde yaşayarak büyüdüm. Birlikte iş yapan iki aile için ideal bir durumdu. Doğal olarak, Adrianna ve ben buna bayıldık. Kim en iyi arkadaşıyla yan yana yaşamak istemez ki? Çoğu **ağabey** gibi,

Xavier barbeküde bir türlü gitmeyen sivrisinek gibiydi. Her zaman etrafımdaydı, ama ikiz kardeşlerimle yaşıt olduğu için bu iyi bir şeydi. Bu Connor ve Michael'ın beni yalnız bırakacağı anlamına geliyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Üçü kendilerine "kardeşler grubu" diyordu ve cehennem gözüpekleri kadar sinir bozucuydular. Başları sürekli beladaydı ya da biz kızlara şaka yapıyorlardı. Evlerin fiyatlarının milyonlardan başladığı küçük, lüks bir sitede yaşıyorduk. Yerliler onları düşündükleri kadar eğlenceli bulmuyorlardı. Tipik aptal çocuklardı, ancak Xavier ergenliğe girmişti ve bu benim onu tamamen farklı bir gözle görmemi sağlamıştı. Sanırım o da benim için aynı şeyi hissediyordu.

Aramızda geçenler kazara oldu. Amigoluk antrenmanından sonraki herhangi bir gece gibiydi. Yan kapıya gidip Adrianna'nın jimnastikten eve dönmesini bekliyordum, böylece biraz takılabildik. O evde eğitim görüyordu ama ben görmüyordum, bu yüzden programlarımız çok farklıydı. İlk başlarda Xavier beni yanında istemiyordu ama kırk dakika boyunca tek başıma beklemek istemiyordum, bu yüzden ne yaptığını görmek için havuz evine gidiyordum. Sık sık somurtkan bir çocuk gibi yatağına uzanır, yüzünü kollarının altına gömer ve babasının ona yaptığı baskıdan yakınırdı. Bana bakmadan anlamsız şeyler hakkında konuşur ve gevezelik ederdi. Ara sıra konuşur ve paylaşırdım ama dinlemeyi tercih ederdim. Yanına oturur ve şımarık hayatının ne kadar zor olduğu konusunda onunla dalga geçerken saçlarıyla oynardım. Aramızdaki dört yıllık yaş farkına rağmen ikimiz arasında bir yakınlık vardı. Kardeşçe atışmalarımız çapkınlığa dönüşür, ellerimiz daha da sıkı tutuşurdu. Orada bizden başka kimse yoktu. Kimse yalnız olduğumuzu bilmiyordu. Başta hiçbir şey düşünmedik.

Xavier kapalı kapılar ardında farklıydı. Sayılarla arası çok iyiydi ve Rubik Küpü'nü yirmi saniyeden kısa sürede çözebiliyordu. Etrafta kimse yokken yaptığı konuşmalarda daha yoğun, duygusal olarak ikinci bir deri gibi giydiği mesafeli rolünden daha derindi. Göğsü

teğet geçtiğinde kıpkırmızı olurdu. Sadece biz olduğumuzda özgürce konuşurdu. Dürüsttü ve hayatla ilgili soruları vardı. Xavier benim yanımda rahattı, neyi sevip sevmediği konusunda açık sözlüydü ve sanırım bu yüzden ondan etkilenmiştim. O farklıydı.

Pencereden dışarı bakıyorum, ilk öpüştüğümüz zamanı düşünüyorum, ortalık karışmadan önce paylaştığımız masumiyeti yeniden yaşıyorum. O buna cennette yedi saniye derdi. Aramızda bir şey oldu.

"Bir kişilik acıma partisi," diye şaka yaptım.

Xavier nefesinin altından kıkırdadı. "Benim acıma partilerim yok, Avery."

"Evet, biliyorsun."

"Tamam. Peki ya ben yaparsam? Erkekler de orospuluk yapamaz mı? Bu sadece kızlara mı mahsus?"

"Zavallı küçük zengin çocuk, şansı yaver gitmiyor."

"Benim küçük bir yanımda yok." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve bu beni onu daha fazla kızdırmaya teşvik etti.

Xavier nefesini tutarak homurdandı ve farkında olmadan bir kolunu belime dolayarak beni yatağına doğru çekti. Dizlerinden birini uyluğumun iç kısmına sabitledi ve vücudum hemen tepki verdi, bacaklarım onun için çok kolay bir şekilde açıldı. Vücudumun üzerinde süründü ve ağırlığını küstahça üzerime bıraktı. Uzuvarımız birbirine kaynaştı ve hâlâ bakire olmama rağmen bir an için aklımdan seks geçti.

Xavier kalçalarını leğen kemiğime bastırdı. İşler ciddiye binince benim sırtışımda onunki de değişti. Aletin ince pamuklu şortumun üzerinde kabardığını hissederek anında ıslandım. Kalın boyu amımda aşağı yukarı kayarken içgüdüsel olarak kalçalarımı onun etrafında sıktım. Çok iyi, çok hızlı hissettirdi ve içimde daha fazlasını arzulayan bir girdap oluşmasına neden oldu. Sırtım yatağa doğru eğildi ve beni yukarı kaldırmaya devam ederken göğsümün ona doğru itilmesine neden oldu. Ne yaptığını biliyordu. Kalçalarımı onunkilere doğru döndürdüğümde

Bacaklarımın arasındaki uzunluğunu hissedince iç çekti, ne yaptığımı tam olarak biliyordu.

"Tekrar yap," dedi. Ben de yaptım. "Mmm," diye inledi. Ondan aldığım yanıt hoşuma gitmişti.

Xavier bana baktı ve kollarıyla beni kendine hapsetti. Söylenmemiş arzular havada uçuşurken aramızdaki sürtünme çok yoğundu. Birbirimize karşı hiç bu kadar cesur olmamıştık. Ben de o gibi küçük, kısa nefesler aldım. Gözlerindeki kahverengiye baktım, rengin genişlemiş göz bebekleriyle nasıl harmanlandığından büyüledim. Gözleri neredeyse siyahtı ve bakışlarım dudaklarını bulmadan önce beni bir girdap gibi içine çekti. Onu öpmek için cesaretimi toplayabilmeyi dileyerek ağzını inceledim. Bacaklarımız yavaşça birbirine dolandı, sanki tanışıyor muyuz gibi. Sanırım öyleydik de. Xavier tamamen kaslı ve güçlüydü ve o kadar güzel kokuyordu ki ondan bir ısırık alma isteği uyandırdı. Yapmadım çünkü bunun tuhaf olduğunu düşüneceğinden emindim.

Xavier bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Tek yapabildiğimiz birbirimizi hissetmektir. Ağır bir nefes verdi ve başını eğerek burnumun ucunu kendi burnuyla sıyırdı. Aradaki mesafeyi kapatmak için eğildim.

"Ya seni misafirim olarak isteseydim?"

"Ne?" Yumuşak bir sesle sordum. "Ne için misafiriniz?"

"Acıma partileri verdiğimi söylemiştin. Ya seni misafirim olarak istersem?"

Misafir mi?"

Vereceğim yanıtı düşünürken nefesimi tuttum. Tam olarak ne istediğinden emin değildim ama her ne ise cevabımın evet olduğunu biliyordum.

"Bu partide kaç kişi olduğuna bağlı," dedim. "Ben herkese göre değilim. Ben edinilmiş bir zevkim."

"Benim için öylesin." Ağzının köşesi bir sırıtışa dönüştü. Midemin sıkışmasına neden oldu. Xavier çarpıcıydı. Ama böyle soyunduğunda, Xavier muhteşemdi.

"Ave," dedi ve birdenbire artık Avery değildim.

Dudaklarını alnıma götürdü ve nefesimi tutmaktan ciğerlerim ağrıdı. Tenime yumuşak bir öpücük kondurdu.

Omuzlarım gevşedi ve onun yatağında rahatladım. Onun yerine dudaklarımı öpmesini diledim.

"Cevap vereceğinize güvenebilir miyim?"

Gözlerine bakmak için çenemi yukarı kaldırdım. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki nefes verirken sıcak nefesini hissettim. Başımı sallayarak karşılık verdim.

"Bunu bir öpücükle mühürlemelisin."

Kaşlarım havaya kalktı. Kurumuş dudaklarımı yaladım ve o beni izledi. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

Başını salladığında nefesimi tuttum. "Tanrım, evet. Haftalardır dudaklarını tatmak, ellerini üzerimde hissetmek için can atıyordum. Şu anda seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum," diye itiraf etti.

"Nasıl oldu da beni hâlâ öpmedin?" Bu soruyu soracak cesareti nereden bulduğumdan emin değildim ama kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

"Seni öpersem her şey değişecekmiş gibi bir his var içimde. Ama aynı zamanda sen altımda olduğun için duramayacağımdan korkuyorum. Durmamalıyım. Bu yanlış. Sen kız kardeşimin arkadaşısın ve kardeşlerin beni senin üstünde görseler beni öldürürler. Ama biliyor musun?"

Kalbim bir mil hızla çarpıyordu. Duyduklarım karşısında tam bir şok içindeydim. "Ne?"

"Altımda olman hoşuma gidiyor. Seni orada tutmak istiyorum."

"Ya ben..." Sözlerimde tökezledim ve alt dudağımı ısırdım.

Xavier dallı budaklı kolları olan cılız bir çocuk değildi. Dolgunlaşmış ve yükselmişti. Sesi kalınlaşmıştı ve çoğu zaman gömlek giymeyi bırakmıştı. Ailesinin isteklerine karşı sigara içiyor ve hepimiz aynı odadayken onların içkilerini çalıyordu.

Yaşlandıkça daha da kurnazlaştı. Sahte kimlikler yapıp satıyordu. Bana da hiç düşünmeden bir tane sattı. Onlar da iyi türdendi. Yasal olmadan önce omzuna mürekkep sürmesini sağlayan türdendi. Bir yıl boyunca ailesinden sakladığı dil yüzüğünü bu şekilde almıştı.

Birkaç yıl sonra artık görüp görmemeleri umurunda değildi. Xavier kötü bir çocuktı, bir kızın uğruna her şeyi yapabileceği türden.

"Ya seni öpersem? Senden istesem durabilir misin?"

Bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum."

Bir an onu inceledim, bir sonraki hamlemi düşünürken aklıma bir fikir geldi.

"Beni öpmen için sana yedi saniye vermeme ne dersin?"

Sırıttı. "Cennette yedi saniye mi oynuyoruz?" Bu şekilde düşünmemiştim ama iyi bir kılıftı. "Belki," diye cevap verdim.

"Yedi saniye sonra ne olur?"

Düşünerek göz kırptım. "Yedi saniyem var."

"Sonra ne olacak?"

Oynadığımız bu yeni oyunun kurallarını anlamaya çalışarak tekrar gözlerimi kırptım. "Sonra baştan başlarız ve yedi saniyen daha olur."

Xavier onaylamayarak başını salladı. "Bunu çoğaltmak için ne yapmam gerekiyor? Yedi saniye çok hızlı geçiyor."

Aklıma bir fikir geldi. "Yedi saniye aralıklarla. En fazla yedi kez."

"Her gün mü?" diye sordu hemen. Sesi umutluydu ve bu hoşuma gitti.

"Sadece acıma partisi günlerinde."

Xavier'in kaşları çatıldı. "Bu hiç adil değil. Ruh halimi önceden tahmin edemem. Ya seni başka bir gün başka bir nedenle istersem?"

"O zaman oynamayız."

Kaşları derinleştirdi. "Ya bir daha asla acıma partisi yapmazsam çünkü sen her günü daha parlak hale getiriyorsun?"

Dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha döküldü. Kendimi tutamadım. "Senin yalancı bir bok çuvalı olduğunu söyleyebilirim. İki günde bir ruh haline giriyorsun."

Xavier başını kaldırdı ve arkamdaki bir şeye baktı. Bir omzunu silkti. Bakışları uzun ve derindi. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Çoğu insan beni kızdırır."

"Seni hiç kızdırdım mı?"

Xavier'in bakışları tekrar benimkilere kaydı. Onu tuttu. "Şu anda ciddi misin?"

Başımı salladım. Onun kız kardeşiyle aynı yaşıyordum. Erkek kardeşlerime katlanamazdım ama küçük kardeşler her zaman daha sinir bozucuydu.

"Beni kızdıran insanların ıslak rüyalarını görmüyorum. Onların içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmiyorum. Ve kesinlikle sikimin üzerinde nasıl görüneceğini düşünmüyorum." Nefesim kesildi ve sesi alçaldı. "Bu soruna cevap oldu mu Ave?"

Çabucak başımı salladım. Amımdan ıslaklık sızıyordu. Xavier'in beni bu kadar ıslattığını bilmesini istemiyordum, ama tek odaklanabildiğim şey vücudunun benimkine bastırıldığı sıcaklık ve aletin ne kadar büyük olduğuydu.

Xavier'i çok istiyordum.

Yavaşça birbirimizin içine girdik ve inlememek için kendimi zor tuttum.

"Şimdi bu oyun hakkında-"

"Her seferinde yedi saniye ile başlayalım ve oradan devam edelim mi?"

Sesim yüksek ve hızlıydı. Kuralları belirlemek için onun sözünü kesmiştim. Kalbim göğsüme çarpıyordu.

"Gerçekten yedi sayısının başlangıç için iyi bir sayı olduğunu mu düşünüyorsun?
Bu yeterli olacak mı?"

Hayır.

"Evet."

Başını salladı ve gülümsedi. "Seni kurallarına pişman edeceğim."

Umarım öyledir.

Kabin kapısının açılma sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. Yukarı bakıyorum ve uçaktan çıkmamız için yeşil ışık yandığını görüyorum. Koltuğumdan kalkıyorum ve ilerliyorum. Terlemeye başlıyorum. Kontrol edilmiş çantamı almalıyım, sonra da

Kova ile tanışmak için dışarıda. Adrianna'nın mucize çocuğunu doğurmasına yaklaşık iki hafta kaldı ve elbette Xavier de buna tanıklık etmek için orada olacak. Onun düşünceleri muhtemelen bu yönde ve benimkiler de bu yönde olmalı. Ama öyle değil ve geçmişimle bir kez daha yüzleşmek üzereyken bir duygu karmaşası içinde sıkışıp kaldım. Onu görmek istiyorum ama göremiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Avery

Valizimin sapından tutup dönen masadan çekiyorum. Muşambaya çarpıyor.

Lupus ve böbrek hastalığı arasında, Adrianna'nın gebe kalmak için alması gereken önlemler çok fazlaydı. Ama o her zaman kararlıydı. Hamileliği yüksek riskli olarak kabul ediliyor. Onun için kolay olmadı ama neyse ki sağlığını takip eden bir doktor ekibi var. Ancak Adrianna son zamanlarda giderek paniklemeye başladı. Son birkaç aydır yatak istirahatinde ve her zamankinden daha huzursuz. Hazır olmadığını söyleyip duruyor ama ben hazır olduğunu biliyorum. Ona korkusunun her yeni ebeveynin korkusu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım - yeni doğmuş bir bebeği idare etmeye hazır olmayacakları korkusu. Korkuyor, annelik içgüdülerinin devreye girmeyeceğinden ve başarısız olacağından endişeleniyor. Günde seksen yedi kez telefonda konuşuyoruz ve bir anlık dürtüyle erken uçup uçamayacağımı sordum. Daha çok bir şakaydı, ta ki öyle olmayana kadar. Sonunda o gece bir bilet ayırttım ve iki hafta sonra işte buradayım. Kendi işimin patronu olmanın, programımı Adrianna'nın doğumuna göre planlamak gibi avantajları var.

Dışarı açılan çift kapıya doğru ilerlerken valizim arkamda yuvarlanıyor. Kova şimdiye kadar kaldırımda bekliyor olmalıydı. Alt dudağımı çiğniyorum, gözlerim Kova'nın SUV'unu aramak için gelenler alanının etrafına dağılıyor. Kamyonetini henüz göremeyince kaşlarım çatılıyor. Zamanlama konusunda çok titizdir. Geç kalması alışılmadık bir durum.

Cep telefonumu çıkarıyorum ve hâlâ uçak modunda olduğunu görüyorum. Kapattım ve saniyeler içinde bir sürü mesaj ve e-posta geldi. Kova'dan bir bildirim geliyor.

Mesajı açıp sert sözlerini hızla okudum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Yakında orada ol. Ria düştü.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hemen Adrianna'yı aradım.

"Neyin var? İyi misin?" O beni karşılamadan önce telefona cevap verdim.

"Bir şey yok," diye beni rahatlatıyor. "Dikkat etmedim ve ayağım takıldı. Dengem biraz bozulmuştu. Yere düştüğümde dizimi fena halde kırdım. Başımı çarptım. Başım ağrıyor ama iyiyim. Kova internette okuduğu belirtiler için beni kontrol edip duruyor. Nevrotikleşiyor, Ave."

Telefona sırtıyorum. Omuzlarım çöktü. "Olması gerektiği gibi. Gerçekten iyi misin? Sana bir şey getirmemi ister misin? Neye takıldın?"

"Kendi ayaklarım. Düşüşümü engelledim ama başım aşağı inerken koltuğun ön tarafına çarptı."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökölüyor. "Kendi ayağına nasıl takıldın? Göbeğın yola çıktı ve göremedin mi?"

Kendisine kızgınmış gibi nefesinin altından ofluyor. "Kova'ya bakıyorum," diye homurdanıyor.

Bu sefer gerçek bir kahkaha atıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Daha yeni duş almıştı ve banyodan çıplak çıktı.

Yatak odamızdan çıkmaya hazırlanırken bir an duraksadım.

Ona daha iyi bakabilmek için arkamı döndüm. Dikkatimi vermiyordum çünkü çok sert bakıyordum ve takıldı."

Bunca yıl sonra, Kova ve Adrianna hâlâ balayı evresindeler.

"Hadi suçı senin dengesiz hormonlarına atalım." Gülümsüyorum. "Parlak zırhlı şövalyem beni almaya ne zaman gelecek. Umarım onu görünce ben de bayılmam."

Adrianna gülüyor. "Bayılabilirsin ama bu Kova'yı görünce olmayacak."

Uzaktan bir korna sesi geliyor ve yankısı beni zıplatıyor. Bir dizi lastik gıcırıyor. Kaşlarım çatılırken virajda hızla ilerleyen bir spor araba görüyorum. Sağ şeride yakın duruyor, sonra bir kamyonun arkasında kayboluyor ve bir arabanın önünü keserek orta şeride geçiyor. İşte ben buna "küçük penis enerjisi" diyorum.

"Kova yeni bir araba mı aldı?" Hâlâ onu göremediğim için soruyorum.

"Tam olarak değil. Aston Martin'i arayın," diyor. "Sanırım renkli camları var ama emin olamıyorum."

Bir Aston Martin mi? Kaşlarım havaya kalktı. Arabalarla aram iyi değildir ama kocasının bunlardan birini kullanmadığından neredeyse eminim. Audi kullandığını sanıyordum.

"Kova, ufaklık doğmadan önce orta yaş krizi mi geçiriyor ki kendine şık bir araba almak zorunda kaldı?"

Kıkırdıyor. "Artık daha fazla grisi var, orası kesin." Farlar bana doğru parlıyor. Spor araba sanki başka bir vitesle takılmış gibi ileri doğru sarsılıyor. Araba bana doğru hızla gelirken düşük motor devirleniyor. Gözlerimi kısarak Kova olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Ön camın parıltısından o olup olmadığını anlayamıyorum ama Aston Martin sıradan bir araba değil. Adım atıyorum.

ve kolumu havaya kaldırıyorum. Fark etti.

"Güzel araba. Onu kullanırken göremiyorum ama ne yaparsan yap." Omuz silktim.

Araba yaklaştıkça Adrianna yanıtını geciktiriyor. "Bu Kova değil."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve nabzım boynuma çarpıyor. Adımı bir özür diler gibi usulca söylemesi beni korkutuyor.

"Bana Uber çağırdın mı?" diye sordum. "Pek sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Kim o?"

İçimde bir korku oluşuyor. Dudaklarım bana çarptığında ayrılıyor. O söylemeden önce cevabını zaten biliyorum.

Kabarık araba önümde durdu ve şoföre bir göz attım. Küçük bir penis enerjisi yok. Uzak

ondan. Taşakları bunun için çok alçakta duruyor. Onları gördüm. Onlarla oynadım.

Xavier'in başı öne eğildi. Bakışlarımız buluştu ve ben donup kaldım.

Hareket edemiyorum.

"Lütfen bana kızma..." Ben şaşkın bir sessizlik içinde dururken Adrianna'nın sesi kayboluyor. Bagajın sapını avucumun içinde daha sıkı kavırıyor ve daha yakına çekiyorum.

"Sana asla kızgın olamam," diyorum.

Ben deli değilim. Zamanda donmuş olmaktan başka ne olduğumdan emin değilim.

Sürücü kapısı açıldı. Adrianna'ya yakında görüşeceğimizi söyleyerek telefona anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum, sonra da telefonu çantama tıkıyorum.

Xavier dışarı çıkıyor ve arabasının kaputunun üzerinden bakışlarımla buluşuyor. Soğuk terler döküyorum. Kapı çarparak kapandı. Bana kısa bir süre bakıyor, sonra arabanın arka tarafına dönmek için başka tarafa bakıyor. Bakışlarımdan kaçarken eliyle bagajı açmaya çalışıyor. Kirli sarı saçları geriye doğru kaymış ve kaşındaki yara izi hâlâ göze batıyor. Yarayı ne zaman aldığını hatırlıyorum. Orada değildim ama temelli ayrılmamızdan kısa bir süre sonraydı. Kazanma serisi ertesi gün bozuldu ve ondan sonra yokuş aşağı bir sarmal oldu. Xavier'in sırf dayak yemek için dövüslere girdiğini duymuştum. Bu beni şaşırtmadı.

Bagajdaki bazı eşyaları itip kakıyormuş gibi yer değiştiriyor. Gıcır gıcır lavanta rengi gömleğinin yakası açık ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Bakışlarım boynunda yayılan yeni dövmeyle takılıyor. Mürekkep tüylerinin arasında kayboluyorum.

En son babamın doğum günü kutlamasında konuşmuştuk. Xavier bana başka bir erkeğin bana elini sürmesini hazmedemediğini söyledi. Göğüs göğüse müzik eşliğinde sallanırken, ona hissettirdiklerimden dolayı bana ne kadar içerlediğini, konu ben olduğumda kıskançlığını kontrol edemediğini söyledi. Yapamadığı gerçeğinden zevk alıyorum

Ne kadar güzel göründüğümü söylediğinde bakışlarımı karşıladı. Bu onu rahatsız ettiği anlamına geliyordu çünkü bu doğrudu.

Partiye bir eş getirmemeyi seçtim ve bir misafirle dans ettim. Önemli olmayan meçhul bir adamla. Tamamen platonikti, ama Xavier için değil. Bu onu sinirlendirdi. Xavier adamı bir tehdit olarak gördü ve bundan sonraki dansların onunla olduğundan emin oldu. Kızıışmış bir köpek gibiydi ve fazla uzaklaşmıyordu. Bana ne kadar zehirli olduğumu ya da kanını nasıl kaydattığımı söylemeden bir şarkıyı bile bitiremezdi. Beni kendine çekerdi ama ben isteyerek giderdim. Parmakları Sabina Musayev kokteyl elbisemin ince saten kumaşına batıyor ve ereksiyonu kalçalarımın ortasına yerleşiyordu. Her seferinde aletin sertleştiğini kimse göremezdi. Xavier elbisemin otel odasının zemininde lime lime olduğunu söyledi. Dudaklarımdaki votka bana, aramızdaki seksin eskiden ne kadar iyi olduğunu düşünmekten ıslandığımı söylemek için ihtiyacım olan cesareti verdi. Çünkü öyleydi. O zamandan beri hiçbir erkek karşılaştıramadı ama bunu Xavier'e söylersem lanetlenirim. Kulağıma hırladı ve artık farklı sapkınlıkları olduğunu söyledi. O zamanlar Xavier için yanıp tutuşuyordum ve ona attığım her yemi ısırmasını istiyordum. Parti biter bitmez otel odasına gelmemi söylediğinde neredeyse evet diyecektim.

Ben yapmadım. Gidemezdim. Onunla bir daha asla oraya gitmezdim. Xavier tek gecelik bir ilişki değil. Belki başka biriyle, ama bana değil. İçten içe onunla seks yapıp tekrar çekip gidemeyeceğimi biliyordum. Yaşlanmış olabilirdik ve her şey farklıydı ama aramızda hala çözülmemiş sorunlar vardı ve hızlı bir sevişme bile beni bir daha asla gitmemeye yemin ettiğim bir yere geri gönderecekti.

Geceyi yalnız geçirmeden hemen önce, benim aynı eski yavşak olduğumu, hiç değişmediğimi söyledi.

Ona eskiden yaptığı gibi gidip kendini becermesini söyledim.

Şimdi Xavier ile karşı karşıyayım ve evrenin bazen neden bu kadar acımasız olduğunu merak ediyorum.

"Gidelim, Avery. Bütün gece bekleyemem."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Xavier

"Gerçekten de tüm araba yolculuğu boyunca beni görmezden mi geleceksin?"

Havaalanından ayrıldığımızdan beri Avery'nin söylediği ilk şey bu. Yüzümü buruşturdum, keşke radyoyu açsaydım diye düşündüm. Sessizlik konuşmak için yalvarıyordu ve o da ilk fırsatta atladı.

"Planımız bu."

Avery alay ediyor.

"Neden?" "Neden ne?" Tersliyorum.

Avery vücudunu bana doğru çeviriyor. Gözlerimi tekrar yola çevirmeden önce hızla ona bakıyorum. Bana dört gözüm varmış da hangisine bakacağımı bilemiyormuşum gibi bakıyor. Arkadaşça davranmıyoruz ve ben de ona iyi davranıyormuş gibi yapmıyorum. Çünkü değilim. Olanlardan sonra, asla eski halimize dönemem. Ona eskisi gibi bakmıyorum, asla da bakmayacağım ve bu beni içten içe öldürüyor.

"Bilerek yoğun davranmayın," diyor. "Bu sana yakışmıyor. Neden beni görmezden geliyorsun?"

Direksiyonu kavriyorum. "Son beş yıldır seninle konuşmuyorsam neden şimdi konuşayım ki?"

"Geçen yıl babamın partisinde beni becermeye çalıştığını unuttun mu?" Gülümseyen dudaklarının arasından cılız bir kıkırdama çıkıyor. "İyi denemeydi Xavier. Buna bir dakika bile inanmam."

Sinir beni şaşırtıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Oraya gideceğini biliyordum. Birbirimizi kitap gibi okuyabiliyoruz, bu da beni kızdırıyor. Söz konusu Avery olunca pek çok şey beni kızdırıyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve kalçalarımı ayarlayarak onları genişletiyorum. Beni her zaman çok fazla görüyor ve bu beni rahatsız ediyor.

"Zil zurna sarhoştum ve olayın yarısını hatırlamıyorum," diyorum ona. Yalan söylüyorum ama kısmen de doğru.

"Sen tam bir yalancısın." Kıkırdaması şimdi yumuşak ve aletimi sıcaklıkla ağrıtıyor. "Ama olmamış gibi davranmak için kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Büyük kutlamalarda herkes sarhoş olur ve sikişir. Sikimi sertleştirdin. Eve, kız arkadaşımın yanına gitmeden önce sevişmeye çalışıyordum."

Başka bir yalan, ama işe yarıyor.

Avery yüzünü öne döner ve başka bir şey söylemez.

Geçmişte, alkol her zaman aramızdaki seksi yoğunlaştırırdı, Avery ile böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. İhtiyacımız olduğundan değil, ama işler kirlenmeden önce ekstra baş döndürücü sürtünmeyi sağlamak için shot atardık. Onun cinsel dürtüsü benimkiyle eşleşti ve doyamadığım bir arzuya dönüştü. Avery oynaktı ve benim için çözülürdü, ben kalçalarını kavrarken, onu çok iyi incitmek isterken, ona istediğim gibi dalmama izin verirdi. Ten tene olur, coşku içinde kendimizden geçerdik. Gözleri kapandığında ve adım dudaklarında yumuşak bir iç çekişe dönüştüğünde, onunla istediğim gibi oynayabileceğimi biliyordum. Zevk onu ele geçirir ve bulutunun üzerinde süzülürdü.

Avery paralı bir dövüşü kazandıktan sonra beni amı için çalıştırırdı. Ödölün o olduğunu söylerdi. Bu dövüşler kanımdaki adrenalinin onu bir av gibi takip etmesine neden oldu. O anları severdim. Avlanırken onu ısırmama izin verir, sonra onu zaptettiğimde amının içine boşalırdı. Bu aramızdaki bir şeydi. Onun onayı olmadan, o yapabileceğimi söyleyene kadar asla Avery'nin içine boşalmadım. Onu bu şekilde kazanmıştım. O anda kontrolün onda olması bir parçamın hoşuna gitmişti. Dayak yemiş olabiliyordum ama o yüzden nadiren maç kaybederdim. Avery kafamdaki o bitmek bilmeyen kükremeyi aldı ve sonrasında bir sigara içmek için kolumu zar zor kaldırına kadar kendi kükremesi haline getirdi. Onu bunun için sevdim.

şimdi ondan nefret ediyorum.

Ama kaybedersem, ki bu nadiren olurdu, hiçbir şey alamazdım. O da bundan emin oldu.

Tanrım, bir kavgayı enayi yumruğu yüzünden kaybettiğim geceyi düşündükçe taşaklarım ağrıyor. Ona sahip olamayacağım hakkında saçma sapan konuşurken çıplak vücuduyla benimle nasıl alay ettiğini hatırlayarak dişlerimi sıktım. Amı o kadar ıslaktı ki önümde yürürken kokusunu alabiliyordum. Işığın parıltısında arzusu kalçalarına yapışmıştı. Ona oynamak istiyorsa benim de oynayacağımı söyledim. Sikim elimdeydi ve kendimi okşuyordum. Avery bağırdı, ama onu duymazdan geldim, onun yerine uzanmasını ve kendine dokunmasını emrettim, böylece hemen boşalabilirdim. Neredeyse üç gündür uyumamıştım ve bir maç kaybetmişim. Am, birkaç kadeh içki ve etrafımdaki dünyayı unutabilmem için beni mutlu bir sersemliğe sokacak başka ne bulabilirsem istiyordum. Doğal olarak, Avery ile her şey tahmin edilebilir değildi.

"Git kendini becer," dedi beni reddederek. Bu üç kelime onun en sevdiğiydi. Ve şimdi onları her zamankinden daha fazla kızgınlıkla söylüyordu çünkü tahrik olmuştu ama aptal kurallarına boyun eğmiyordu.

Beni reddetmesinden nefret ederdim.

"Zaten öyleyim. En azından bana bakacak bir şey verin."

Avery beni tersledi ve ben daha sert okşadım. Puslu bir şekilde izledi. "Hayal gücünü kullan."

Onu boğmak istememe neden oldu. Bu gece çok gergindim ve beni gerçekten becermediği için her saniye daha da sinirleniyordum. Şaka yaptığını sanıyordum ama yapmıyordu.

Kendimi intikamcı hissediyordum. O serseri kaltak daha önce şanslıydı ve Avery bunu biliyordu. Dövüşü kaybetmek beni zaten karanlık bir ruh haline sokmuştu, şimdi de lanet olası kız arkadaşım oyun oynamak istiyordu. Kremisi kalçalarına ve kıcının yuvarlaklığına baktım. Karpuz yerken dirseklerine yaslanışı poposunu ortaya çıkarıyor ve dikkatimi çekiyordu. Omurgasında kırmak istediğim hoş bir kıvrım vardı.

"Lanet olsun, Ave. Buraya gel ve bana bin artık."

Güldü, başını hayır anlamında salladı, ben de cep telefonuma uzandım ve bulabildiğim en hızlı porno videoyu açtım. Ne kadar içersem içeyim sarhoş olamıyordum ve mavi haplar beni eskisi kadar uçurmuyordu. Neredeyse gökkuşağının diğer tarafının tadını alabiliyordum ama orada değildim. Pembe avucum da bana ihtiyacım olan desteği vermiyordu.

"Kafama vurulduktan sonra düşünmeye çalışmıyorum bebeğim. Sadece sikimin emilmesini istiyorum. En azından bunu yapamaz mısın?"

"Kulağa cazip geliyor." Höpürdeten bir ses dikkatimi çekti.

Telefonuma bakmayı bıraktım. Karpuzu yumruğumla parçalamama iki saniye kalmıştı. Avery sanki transa geçmiş gibi sikime bakarken dudaklarını yalıyordu. Bunu istediğini biliyordum. Sadece inatçıydı ve istemiyormuş gibi davranmak istiyordu.

"O yüzden buraya gel."

"Hayır, teşekkürler," dedi şen şakrak bir sesle. "Sen kaybedersin," dedim ona.

Gerçekten, o benimdi.

"Bu gece kaybeden ben değilim," dedi. Avery derimin altına nasıl gireceğini ve tırnaklarını damarlarımda nasıl gezdireceğini biliyordu.

"Buraya gel ve madem bu kadar çok saçmalamak istiyorsun, o ağzını kullanmama izin ver."

Avery beni görmezden geldi. Telefonuma geri döndüm ve sesi **a ç t ı m**, böylece höpürdetmeyi duyması gerekiyordu.

"Kaldır şunu, Xavier," diye talep etti.

Yüzüme hınzır bir gülümseme yayıldı. "Yap beni."

Sesi bu sefer gidebildiği kadar açtım. Kafasının arkasına dik dik bakıp bana bakmasını beklerken koltuğumda rahatlamaya çalıştım. Kaskatı kesilmiştim ve çok azmıştım.

"Kırmadan önce kapat şunu."

Onu görmezden gelerek porno izlemeye devam ettim, ta ki o gözlerinde ateşle yanıma gelene kadar.

Tam da umduğum şey.

Avery telefonuma uzandı, küçük şımarık göğüsleri görüş alanımda sallanıyordu. Çok yavaştı ve diğer bileğine uzandığını görmedi. Onu kendime doğru çektim ve kanepeye yatırmadan önce meme ucunu ısırdım. Kızımın beni ne zaman istediğini biliyordum, bu yüzden yemi yuttum.

Bağırdı ve vücudu gevşek bir penis gibi katlandı. Adımı haykırdı ama sesi tiz bir ciyaklama gibi çıktı. Avucu başımın yan tarafına indi ve çarpmanın etkisiyle gözlerimi kapattım.

"Bırak!" Ağır bir nefes çekti. "Siktir, acıyor."

Parmakları saçlarımdan geçti ve sanki bir su şişesini açıyormuş gibi aniden döndü. Boynum yana doğru kırıldı ama memesini bırakmayı reddettim.

"Ow!" Dişlerimin arasından bağırdım.

Kadınların saç çekme olayı neydi? Savunma mekanizması gibi bir şeydi. Bir daha yapamam diye kafamı tıraş etmek istememe neden oluyordu. Dilim göğüs ucunda dolaştı ve karşılığında daha sert ısırdım, kendime onun beş katı büyüklüğünde adamlar tarafından böbreklerime tekme yediğimi ve bunun benim için parkta bir yürüyüş olduğunu hatırlattım. Birini nakavt etmek için birkaç sert yumruktan fazlası gerekirdi. Hız ve çeviklik gerekirdi ve ben bunlara on kat sahiptim.

Avery gözünü kırpmaya fırsat bulamadan onu sırt üstü yatırıp kalçalarını ayırdım. Omuzlarını çok kolay indirmiştim. Tutuşumu kıramadı. Uzuvarı, tırnaklarının kollarımdaki deriyi kırması dışında herhangi bir yaralanmaya yol açamayacak kadar açılmıştı. Direnişine sııttım, sikim sertleşmeye başladı. İkimiz de çıplaktık, eşit derecede kıskırtıcıydık ve şimdi üstünlük bendeydi. Öfkeli olması hoşuma gitmişti.

Telefon yerde bir yerlerde kaybolmuştu ama video hâlâ oynuyordu. Ses artık boğuktu ama

Ne olduğunu anlamak için bir dahi olmak gerekiyordu.

"Ne yapacaksın Xavier?" dedi, sözlerinden kin damlıyordu.

Bakışlarım dişlerimin meme ucunun etrafında bıraktığı girintiye kaydı. Küçük oluklar vardı ama deriyi kırmamıştım. Eğilerek küçük meme ucunu ağzıma aldım ve yüksek sesle höpürdetmeye başladım. Avery'nin göğüsleri büyük değildi ama esnek ve yumuşaktı ve sert dilime karşı iyi hissettiriyordu. Soğuk saten gibi hissettiriyordu. Uylukları kalçalarımın etrafında kenetlendi ve zevkini bastırarak homurdandı. Beni durdurmak için zorladı ama kollarını aşağı indirirken göğsünü ağzıma aldım. Kalçalarım geri çekildi ve sikimi çıplak amının yarığının üzerinde sürükledim. Benim için tıraş olmuştu, bu yüzden ıslaklığının her santiminin sikimin uzunluğu boyunca kaydığını hissettim.

Dudaklarım göğsünden ayrıldı ve köprücük kemiğinin üzerinden boynuna doğru ilerledi. Avery tuzluydu; bana iyi bir mücadele vermek için çabalarken terinin tadını dilimde alabiliyordum. Boynunun derisini ağzımın içine çekerken taşaklarım sıkılaştı. Beni öldürüyor ve aynı zamanda beni tahrik ediyordu.

"Bu kirli dövüşü daha önce yapmalıydın, belki o zaman kaybetmezdin."

Boğazımdan bir hırıltı kaçtı. Parmaklarım onun kemikli kollarına dolandı ve sıktı. Aletime o kadar çok kan akıyordu ki, şehvet dolu bir körlük beni ele geçirdi. Onun için çok kötüydü, kuralları çiğnemekte ustaydım. Aletimi ıslattı.

Kalçalarımı ileri geri salladım, böylece sikim amına iyi bir darbe indirdi. Sırtı eğildi ve ben de sikimin ucuyla klitorisini ovarak bundan zevk aldım. Kalçalarım ona karşı döndü ve inledi.

"Bir ezik için amın hala ıslak, bebeğim."

Avery konuşamamak için dudaklarını çiğnedi. Kalçaları benimkilere karşı titriyordu ve ben güldüm. Dili tutulmuştu, bu yüzden iki seçeneğim vardı ve hızlı karar vermem gerekiyordu. Ya onu çok hızlı bir şekilde çevirip

onu arkadan. Bizi indirirken kafasını bastırmak kolay olacaktı. Muhtemelen benden bunu beklerdi, bu yüzden diğer seçeneği seçtim ve onunla koştum.

Kollarını bırakarak yüzümü amının dudakları arasına gömmek için geri çekildim ve onu emdim. Bu hesaplanmış bir hareketti. Beyni onu serbest bıraktığımı algılayamadan önce onu zevkle doldurmak için yeterince hızlı bir şekilde doğru yere dil atmam gerekiyordu. Bunu yaparken kafasına hızlı bir tekme yeme riskini göze almıştım.

Kurmalı bir bebek gibi, Avery'nin bir sonraki hamlesinin saçlarımı kafatasımdan koparmak olduğunu biliyordum. Çekiştirdi ve ben direndim. Tekrar çekti ama aynı zamanda bana daha fazlasını sunmak için kalçalarını kaldırdı. Yerimi aldım ve dilimin ucuyla girişini yalarken kollarımı kalçalarına doladım ve şehre gittim. Artık istese bile beni durduramazdı. Amını yüzüme sürttüğüne bakılırsa istediğinden de şüpheliydim. Bacakları boynuma dolandı ve kalçalarını sıktı, arzusu çenemden aşağı sızdı. Yarasa sinyali gibiydi. Avery orgazm olmaya çok yakındı.

Karnına doğru sürüklenerek ve yol boyunca öpücükler bırakarak dudaklarını buldum ve onunla öpüştüm. Birbirimize nefes verirken dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Birbirimizi itmek için güreşme şeklimiz iç gıcıklayıcıydı. Ten tene. Şehvet şehvete. Avery'ye fena halde ihtiyacım vardı. Derinlerde yatan bir kaşıntı gibi.

Bacaklarından birini kaldırdım ve kalçamın etrafına yerleştirdim, ağzına doğru inledim. Beni daha sert öperek ödüllendirdi ve içimde taşıdığım korkunç arzuyu serbest bırakmama izin verdi.

Onun benim için o kız olduğu gibi ben de onun için o adam olmak istedim.

BÖLÜM 4

Xavier

Avery hala çenesini çalıştırıyor. "Vay canına. Bütün araba yolculuğu boyunca beni görmezden geleceğini söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve ona kısa bir bakış atıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Şaşkın şaşkın bana bakıyor. Saçları yüzünün etrafında dağılmış. Bu ifade, yüksek sesle bir şey söyleyip söylemediğimi merak etmeme neden oluyor. Anılara o kadar dalmışım ki tamamen unutmuşum.

Bu tür gecelere o kadar bağımlı hale gelmiştik ki neredeyse kaybetmeye değer hale gelmişti. Kazanmamı isterdi ve kaybettiğimde rakibime küfredirdi. Gurur duyuyordu ve bu beni iyi hissettiriyordu. Her zaman onu düşünürdüm.

"Getirdiğin için teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama ne için?" diyor alaycı bir şekilde.

Avery başını sallar ve emniyet kemerini çözer, ardından arabanın kapısını açar. Bir ayağını asfalta koyar ve hareketsiz kalır.

Gözlerimi kaçırıyorum, kızgınlığı beni rahatsız etmiyor. Sesim kısık, "Defol git, Ave." diyorum.

Çenesiyle sikime doğru başını sallayarak, "Bir tanesini ovmalısın," diyor. "Seni daha iyi bir ruh haline sokabilir."

Dışarı çıkıyor ve yüz binlik arabanın kapısını öyle bir çarpıyor ki kolu dönüyor. Velet bunu bilerek yaptı. Aletimi avuçladım ve tıslayarak aşağı bastırdım. Kız kardeşimin evine kadar Avery'yle konuşmama niyetiyle gitmiştim ama sadece seks yaptığımızı hayal ediyordum. Şimdi sikim zonkluyordu. Lanet olası Avery ve onun bana kendimi kontrol ettirme yeteneği. Şimdi rahatsız oldum.

Avery yürümeyi bırakır ve omzunun üzerinden bakar. Parlak farlar sert bakışlarını azaltmıyor. İzlediğimi anlayana kadar bekliyor. Sarı saçları yumuşak yüzünde dalgalanırken gece gökyüzünde parıldıyor. Kolunu kaldıran Avery beni ters çeviriyor. Bir saniye tutuyor, sonra orta parmağını indirip başparmağı ve işaret parmağıyla bir L harfi yapıyor.

Kaybeden.

Dudaklarına bir sırtma yayılır. Avery'nin kolu yanına düşer. Arkasındaki verandanın ışığı yanıp söner ve ön kapı açılır. Dönüp uzaklaşıyor, muhtemelen son sözü söylediği için gurur duyuyor.

Arabamı hızlı bir hareketle geri çevirerek Adrianna'nın garaj yolundan çıkıyorum ve bir şeyler içmek için aklıma gelen ilk yere gidiyorum.

Bir striptiz barı.

Bu gece sarhoş olacağım. İçimden gelen dürtülere karşı uyuşmuş olma düşüncesi beni rahatlatıyor. Avery'ye karşı hissizleşmek. Belki oradayken sikimi de yalatabilirim, yoksa çok gergin olacağım ve yoluma çıkan herkesi hedef alacağım.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kendimi tanıyorum.

Sola dönerek kız kardeşimin mahallesinden çıkıyorum. Sınırın üzerinde hız yapıyorum ve uzaktaki pis pencereden sarkan neon sarı ışıkları görene kadar insanların önünü kesiyorum.

Evim güzel evim.

What's Left of Us'ı [iBooks](#)'tan ön sipariş edin, 7 Şubat 2023'te geliyor

[OceanofPDF.com](#)

AN OPEN LETTER ABOUT THE OFF BALANCE SERIES

Neden iki baskı var

Off Balance serisinin neden iki versiyonu olduğuna dair birçok soru geldi. Ayrıntıya girmeden değişikliği açıklamak için elimden geleni yaptım. Bu konu, konuşmak bir yana, yeniden yaşamaktan hoşlandığım bir şey değil. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmayı tercih ediyorum çünkü neden olduğu duygusal travmayı hala atlatmaya çalışıyorum. Yaşananlar kurgusal bir hikayeden hoşlanmamak ya da yapıcı bir eleştiri değildi. Bundan daha fazlasıydı.

Balance, 2019 yılının Aralık ayının başlarında, popüler bir Türk televizyon dizisini izledikten sonra okunması önerilenler listesiyle ilgili evrimii bir makalede yer aldı.

Bazı okurlar ve yazarlar Denge'yi önerilen okuma listesinde görünce dehşete düştüler. Listedenden çıkarılmasını istediklerini çok açık bir şekilde dile getirdiler. Makale düzeltildi ve öneri kaldırıldı. Ama bu yeterli olmadı.

Böyle bir kitabın yazılmasından ve yayınlanmasından duydukları hoşnutsuzluk kulaktan kulağa yayıldı. Hikayenin içeriği hoşlarına gitmiyordu, ama aynı zamanda kitabın Amazon'da yer aldığı kategorilerin de yanlış olduğunu düşünüyorlardı. Bu insanlar güçlerini birleştirerek Amazon'a yürüdüler ve burada kitabı şikayet ettiler ve kitap satıştan kaldırıldı.

Birkaç gün sonra, aynı kişiler seride başka kitapların da olduğunu öğrenince, serinin tamamen yasaklanması için kitlesel bir cadı avı başlatıldı. İçeriğe katılmayanlar başka kimsenin de okumaması gerektiğini düşünüyordu. Amazon'a geri döndüler ve kalan üç kitap sonunda kaldırıldı. Bununla da kalmadı.

Kitapları kendi uygun gördükleri şekilde yeniden yazmam için ısrar ettiler.

Katılanların çoğu hiçbir kitabı okumadığını itiraf etti.

Sosyal medyada bir gecede alçakça saldırılar patlak verdi. Çok sayıda nefret dolu blog yazısı yazıldı. Telefon numaralarım durmaksızın etiketlendi. Hiç tanımadığım ya da konuşmadığım insanlar tarafından Twitter'da günde on kez "amcık" olarak adlandırıldım. Twitter hesabımı silmek zorunda kaldım ve diğer hesapları da gizliye aldım. Off Balance serisini seven okurlar, okuma tercihlerini savundukları için saldırıya uğruyordu. Okurlar ve yazarlar arasındaki tartışmalar çirkinleşti. Seriye karşı çıkanlar, ağırlıklı olarak diğer kişinin tercihleri kendileriyle uyuşmadığı için kasıtlı olarak nefret dolu şeyler söylemek için konuları trollüyorlardı ve bunu seriyi destekleyenlere yapacaklarını açıkça belirtiyorlardı. Çocuklarımla ilgili tehdit e-postaları bana gönderildi. Başlarına kötü bir şey gelmesi umuduyla herkesin önünde iğrenç yorumlar yapıldı. Zorbalık acımasızdı ve duracağına dair hiçbir işaret yoktu. Bu olumsuz eleştiri değildi. Olumsuz eleştiri, olumsuz bir yorum yazmak ve yoluna devam etmektir. Taciz devam etti ve işin içine hukuk girdi. Tacizin durdurulması için bir ihtarname gönderildi.

Bu süre zarfında, dört Off Balance kitabını Amazon dışındaki diğer çevrimiçi perakendecilerde yayınlamaya çalıştım. Dördüncü kitap olan Twist sadece üç hafta önce yayınlanmıştı. Seri tamamlanana kadar okumayı bekleyen okuyucular, bulabildikleri her yerden e-kitapları ve basılı kitapları hızla indiriyorlardı. Kobo, Nook, iBooks ve Google Play'de yayınlandıktan birkaç gün sonra, seri tekrar rapor edildi ve bu web sitelerinden de kaldırıldı. Ciltsiz kitap siparişleri haber verilmeden iptal edildi ve sesli kitaplar da kısa süre içinde kaldırıldı.

Çevrimiçi perakendecilerden herhangi birine tekrar yüklemeyi denemeyi tercih etmedim. Yıllardır söylentilere göre bağımsız

yazarlar yayıncılık hesaplarını kaybedebilir. Amazon'a birçok kez ulaştım, ancak sorularım göz ardı edildi. Yardım için Romance Writers of America'ya ulaştım ve düşmanca bir yanıt aldım. Yayın hesaplarımı kaybetmek istemiyordum, ancak dört kitap rapor edilmiş ve beş çevrimiçi perakendeciden yasaklanmıştı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Zorbalar kitaplarımı yayınlamamı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Kitap serisiyle ilgili ne yapmam gerektiği ve aynı zamanda başka bir saldırıyı nasıl önleyebileceğim konusunda rehberlik ve tavsiye almak için bulabildiğim her yolu denedim. Serinin son kitabı olan Dismount çoktan yazılmıştı ve altı ay sonra yayınlanması planlanıyordu. O kitabı, tekrar peşime düşülmeden nasıl yayınlayabileceğimden emin değildim.

Son bir çabayla seriyi kişisel web sitemden satmaya çalıştım, ancak siber zorbalar her hareketimi takip etmeye devam ettiler. Onu da kapattırdılar. Başlangıçta neredeyse hiç ilgi çekmeyen web sitemin tamamı gitmişti. Sıfırdan yepyeni bir web sitesi oluşturmak için bir tasarımcı tutuldu. Web sitem sonunda e-kitapları, basılı kitapları ve sesli kitapları satabildiğim tek yer haline geldi.

Zihinsel durumumdaki gerilemeye rağmen, ne olursa olsun Dismount'u yayınlayacaktım. Aile üyelerim sağlığım konusunda son derece endişeliydi ve bana bunu yapmamamı tavsiye ettiler.

Kapalı kapılar ardında büyük acılar çekiyor olsam da, bir gün her şeyin yoluna gireceği umuduyla beni ayakta tutan şey okuyucularım oldu. Sevginin ya da desteğin bu şekilde akacağını hayal etmemiştim. Okuyuculara, güçlerini toplamalarını ve onlara bekledikleri sonu vermelerini borçluydum. Bunu istedim. Yapabileceğimi biliyordum, sadece yardıma ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki tacizler hala durmadı. Off Balance serisi ile bağlantılı olmayan diğer iki kitabım da aynı yazarlar ve okuyucular tarafından alenen hedef gösterilmişti. Onlar

kariyerimi mahvetmeyi takıntı haline getirdi ve beni aşığı çekmek için mümkün olan her şeyi yaptı.

Amazon ve RWA sorduğum tek bir soruya bile cevap vermeyince, aylar geçti ve Dismount'u yayınlamak ve umarım bir daha saldırıya uğramamak için ilk dört kitabı yeniden yazmam ve ardından yeni hikayenin Dismount ile uyumlu olduğundan emin olmam gerektiğı talihsiz sonucuna vardım. Ki öyle olmadı.

Kurgusal hikayenin yeniden yazılmasına karşıydım -bu sansürdür- ama başka seçeneğim yoktu. On yılı aşkın bir süredir jimnastikçi ve amigo kız olarak yarışıyordum. Bu sporlar hakkında yakın bilgim vardı ve kitaplarda bu deneyimlerimi kullandım.

Neyse ki üç inanılmaz kadın bu süreçte bana yardımcı olmak için öne çıktı. Bunu tek başıma yapamayacağım için her bir kadın bir kitaba odaklandı. Elimizde bir kelime listesi vardı ve kitapları tarayarak tetikleyici olarak değerlendirilebilecek herhangi bir şey aradık. Değişiklikler, Dismount'un her sayfasının yeniden yazılmasıyla sonuçlanan uzun bir revizyon domino etkisi yarattı. Düzeltmenim ilk dört kitabı tekrar okumayı teklif etti. İki bin sayfadan fazla düzeltme için ödeme yapmaya gücüm yetmedi ama bana bir ödeme planı sundu. Bu aşama tamamlandığında, olanlardan haberdar olan editörümle temasa geçtim ve kitabın son halini birlikte gözden geçirdik.

O zamanki asistanımın yardımıyla gizlice yayınlamak için bir plan yapmıştık. Takip edilme korkusuyla bilerek sahte bir yayın tarihi paylaşmıştım. Olanlardan sonra Dismount'u yayınlamak için tek bir şansım olduğunu hissediyordum. Ve eğer bu benim tek şansımsa, o zaman büyük ve sert olacak ve tüm kitapları aynı anda yayınlıyacaktım. Ben de öyle yaptım.

13 Temmuz'da, Denge'nin ilk çıkarılışından on sekiz ay sonra, gözden geçirilmiş ve yeniden yazılmış beş kitap ve beş e-kitap aynı gün yepyeni kitaplar olarak yayımlandı. Dismount nihayet yayınlandı.

Dismount'un yayınlanmasıyla birlikte, değişiklikleri ve orijinal olay örgüsünü bozup bozmayacağını merak eden okuyuculardan sorular geldi. Benim istemediğim kadar onlar da değişiklikleri istemiyordu. Özel bir okuma grubuna endişelerini ilettikleri bir form gönderildi. Onları yanıtladım ve varsa daha fazlasını memnuniyetle karşıladım. SSS, Dismount yayınlanmadan kısa bir süre önce paylaşıldı. SSS bu e-kitapta da bulunabilir.

Neyse ki, kitaplar hala çevrimiçidir ve tekrar rapor edilmemiştir.

Yaşananlar siber zorbalığın tanımıdır. Siber zorbalık gerçektir ve üzücüdür. Yarattığı paranoya, endişe, kendinden şüphe duyma. Akıl almaz bir acı, istesenez de istemesenez de tüm vücuda yayılan bir hastalık gibi. Korku uyurken sizi boğar. Aklınızı karıştırır ve sizi hiç kimsenin çıkmak istemediği sonu gelmez bir yolculuğa çıkarır. Sonrası, siber zorbalığın en kötü kısmı olabilir. Ulaşılabileceğini bilmediğiniz bir karanlığın derinliğidir. Kirden daha derindir ve insanı geri dönülmez bir şekilde değiştirir. Zihninizin sizi ne kadar uzağa götürebileceği korkutucu. Ben aynı kişi değilim. Bir daha asla o olamayacağım ve bunu istemesem de kabul ettim. Yazmak eskisi gibi olmadı. İki yıldan fazla bir süre yeni bir kitap yazamadım.

Out of Bounds'un bu bölümünü yazmak son derece zor oldu. İstediğim en son şey herhangi biriyle sorun yaratmak. Bu konuyu gündeme getirmemeye çalışıyorum çünkü bu tamamen iyileşmemiş bir yara, ama aynı zamanda başka bir saldırıdan korktuğum için. Yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Ancak olanlardan ya da her hafta oluşan sorulardan sonsuza kadar kaçamam. Bu benim kariyerimin ve hayatımın bir parçası. Bunu da kabul ettim.

Zorbalar acımasızdı. Aylarca sırılıslam gece terlemeleri geçirdim. Anksiyete yüzünden çok fazla kilo vermekten bir deri bir kemik kalmıştım. Daha önce hiç yaşamadığım panik ataklar yüzünden yalnız kalamıyordum. Kalbimin

göğsümden dışarı pompalanıyordu ve sık sık kalp krizi geçirdiğimi hissediyordum. Ataklar yüzünden öleceğimden korkuyordum. Kocam beni sabahın ikisinde evimizde volta atarken buluyordu, ben de kendimi krizden kurtarmaya çalışıyordum. Durumum yüzünden yanımdan neredeyse hiç ayrılmıyordu. Bırakın önlenmesini, teşhis bile edilemeyen bu yeni semptomlar nedeniyle doktorun ofisine girip çıkıyordum. Bir sabah eşim işe gittikten ve çocuklarım okula gittikten sonra kendimi histerik bir şekilde ağlarken buldum. Nefesimi tutamıyordum ve nedenini bilmiyordum. Kanepemde tek başıma oturmuş sessizliği dinliyordum. Işıklar kapalıydı ve şaşkın bir şekilde duvara bakıyordum, pek çok şeyden emin değildim. Kendimi kaybolmuş hissediyordum, sanki kendimi bulamıyordum. Doktoruma geri döndüm ve ruhsal durumum için ilaç tedavisine başladım. Depresyon geçiriyordum ama bunu fark etmemiştim.

Siber zorbalık o kadar şiddetliydi ki bende ömür boyu sürececek bir hastalığa yol açtı. Depresyonum düzelmiş olsa da vücudum iyileşmemişti. Daha da kötüye gidiyordum ve bunu biliyordum. Beni tüketen acıdan yürüyemediğim günler oldu. Enflamasyon çok kötüydü ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Düzgün bir teşhis konulması iki yıldan fazla sürdü. İronik bir şekilde, Off Balance serisinin ana kadın karakteri Adrianna'nın sahip olduğu lupus bende de var. Hiç kimse

Ailemde bu hastalık ya da herhangi bir otoimmün hastalık var.

Lupus aşırı duygusal travma ile tetiklenebilir. Semptomlar yasaklama sırasında başladı ve bugün hala devam ediyor. Fiziksel olarak hastaydım ve sağlığım kötüye gidiyordu. Romatoloğum artık "süresiz olarak" ilaç kullandığımı söyledi. Diğer ilaçların yanı sıra kemoterapi hapları ve saç dökülmesine yardımcı olmak için folik asit de buna dahil. İlaçlar ve tedavi, tedaviye başladığımdan beri bana çok yardımcı oldu. Otoimmün bir hastalık, tetiklenmediği sürece tüm hayatınız boyunca uykuda kalabilir. Yasaklanmadan önce tamamen sağlıklıydım. Dizide hastalıkla ilgili olarak yazılan bilgiler

Araştırma. O zamanlar lupus veya böbrek hastalığı olan tek bir kişi bile tanıımıyordum.

Seri tamamlandığından beri en çok sorulan soru Adrianna ve Kova'yı daha fazla yazıp yazmayacağım. Frank ve Kova'nın birbirleriyle nasıl uzlaştıklarını, Adrianna'nın hamileliklerini Kova'nın gözünden gösterip göstermeyeceğim. Okuyucular Kova'nın bakış açısını görebilecekler mi?

Her ne kadar Adrianna'yı izlemeye devam etmek istesem de, üniversiteye gitmek üzere uçağa bindiğinde artık hayatının bir sonraki aşamasındaydı. Bu hikaye, bu seri, ben de dahil olmak üzere hepimiz için sona ermişti. Lupus ve böbrek hastalığı onun altın arayışını gizlemiş olsa da, ruhu bastırılamazdı. Yapmak için yola çıktığı şeyi yapmıştı. Olimpiyat yolculuğu tamamlanmıştı.

Onların dünyasına geri dönmeyeceğim. Bunu yapmak benim için sağlıksız olur.

Denge'yi yazmak uzun yıllar ve üç başarısız deneme aldı. İnfaz'ı yazmak için bir buçuk yıl daha. Bir üçleme olmasını planladığım şey çok daha fazlası oldu. Hikâye ruhumu tüketti ve kendimi kaptırdım. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, hiç pişman değilim. Ama veda etmek ve hayatımın o bölümünü kapatmak zorundayım. Off Balance serisi benim için her zaman kişisel olacak.

Umarım bu, Off Balance serisi ve neden iki baskı olduğu hakkında kalan soruları giderir. Orijinal dört kitap sadece web sitemde satışa sunulacak. Dismount'un sadece bir kopyası olacak.

Karanlık zamanlarda yanımda olanlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

Serinin son kitabını beklerken iyileşmek için acele etmemem konusunda beni her gün cesaretlendiren okurlara, hiç gerek yokken bir yabancıya sevgi ve şefkat gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Ben kendime olan inancımı kaybettim ama siz asla kaybetmediniz. Yazma sesimi yeniden bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Korrie ve Frances'e, size minnettarım. Kitapları yeniden yazmama yardımcı olmak için gösterdiğiniz nezaket asla unutulmayacak. İkiniz de olmasaydınız bunu başarabilir miydim bilmiyorum. Kitapları tekrar çevrimiçi hale getirmeme yardımcı olmak için harcadığınız zaman ve enerji için minnettarım.

Nadine'e, sen ya da editörlük becerilerin olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sen gerçek bir hediyesin. Sen ve hurdalıktaki beynin. Bana hiçbir engelin üstesinden gelinemeyecek kadar büyük olmadığını gösterdin. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Sadece muhteşem editörüm olarak değil, aynı zamanda arkadaşım olarak da.

Amber, yeniden yazıldıktan sonra kitapları tarayıp hikâyeyi tekrar gözden geçirdiğin için sana minnettarım. Bu kolay bir iş değil -toplam yirmi dört yüz sayfa- bunu kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

Saklanmama izin veren, yazarlık hayatımın her yönüyle ilgilenen ve sonra benimle aynı travmayı üstlenen, ağlamamı ve içimi dökmemi dinleyen, olanlara rağmen her gün elimi tutan ve beni cesaretlendiren Jill'e de sonsuza dek borçluyum. Sizin desteğiniz ve cesaretlendirmeniz olmadan o zor zamanların üstesinden gelemeyeceğimi tüm kalbimle biliyorum.

Siz hanımlar için kalbimde çok büyük bir sevgi var.

Aileme, kocama, çocuklarıma, kız ve erkek kardeşlerime, karanlık günlerimde bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. İstemediğim zamanlarda beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Belki farkında değilsiniz ama her biriniz bana çok sert bir şekilde yere düştükten sonra ayağa kalkma gücü verdiniz. Sebat etmeme yardımcı oldunuz.

Ve kızının saldırıya uğramasına seyirci kalamayan melek babama, çok iyi bir mücadele verdin. Ben de aynı şeyi yapardım. Keşke burada olup bu anı görebilseydin. Seni sonsuza dek özleyeceğim.

xoxo,

Lucia

p.s. Bir daha asla bir hastalık hakkında yazmayacağım.

OceanofPDF.com

MORE NOVELS BY LUCIA FRANCO

Tek Başına
Başlıklar [Beni](#)
[Düşüneceksin](#)
[Bana Tutun](#)
[Hush, Hush](#)
[Evet De Bu](#)
[Gece Benimsin](#)

Off Balance serisi

[Denge](#)
[Yürütme](#)
[Serbest](#)
[Bırakma](#)
[Büküm](#)
[Sökme](#)
[Sınırların](#)

[Dışında](#)

[OceanofPDF.com](#)

ABOUT LUCIA FRANCO

Lucia Franco, kocası, iki oğlu ve onu her yerde takip eden iki sevimli köpeğiyle birlikte güneşli Güney Florida'da yaşıyor. On yılı aşkın bir süre boyunca jimnastikçi ve amigo kız olarak rekabetçi bir atletti ve bu durum Off Balance serisine büyük ölçüde ilham verdi.

Hush, Hush adlı romanı, Romance Writers of America'nın bir bölümü olan Contemporary Romance Writers tarafından düzenlenen 2019 Stiletto Yarışması'nda finalist olmuştur. Romanları çeşitli dillere çevrilmektedir.

Lucia yazmadığı zamanlarda, onu yakınlardaki bir plajda ayak parmaklarını kuma sokarak dinlenirken bulabilirsiniz. Kafein ve kavurucu sıcak güneş ışığıyla besleniyor.

Bir düzine kitap yazdı ve gelecek yıllar için planladığı daha pek çok kitabı var.

Daha fazlasını yazarluciafranco.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.